

[Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt] Phong Cảnh Ngoài Cửa Sổ

Contents

[Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt] Phong Cảnh Ngoài Cửa Sổ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	13
3. Chương 3	22
4. Chương 4	37
5. Chương 5	52
6. Chương 6	62
7. Chương 7	70
8. Chương 8	84
9. Chương 9	93
10. Chương 10	106
11. Chương 11	122
12. Chương 12	134
13. Chương 13	142
14. Chương 14	150
15. Chương 15	158
16. Chương 16	172
17. Chương 17	186
18. Chương 18	197
19. Chương 19	209
20. Chương 20	227
21. Chương 21: Vì Thanh	244
22. Chương 22: Phiên Ngoại	246

[Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt] Phong Cảnh Ngoài Cửa Sổ



Giới thiệu

Tình Trạng : hoàn (20 chương + 1 PN)Edit: tiểu Bạch DươngThể Loại : Hiện Đại, 1×1, ăm áp, HEN

1. Chương 1

Đại đô hội, 2019.

“Từ Táp! Từ Táp! Từ Táp!”

Từng đợt reo hò vang lên như sóng thần, truyền ra từ trong sân thể dục Minh Châu của thành phố Hương Đảo.

Mùa thu, vốn ôn hòa, lại bởi vì cuộc thi thể thao bóng đá này, khiến cho sân thể dục Minh Châu sôi nổi không thôi.

Trận đấu mới vừa xong, toàn bộ sân bóng đều lâm vào sôi trào.

Tám vạn người xem đều đồng loạt đứng dậy, hô to một cái tên —— Từ Táp.

Âm thanh ủng hộ ngôi sao cầu thủ xuất sắc nhất hiện nay của bà con cô các cứ từng đợt vang lên không ngừng, bài sơn hải đảo hải*.

_bài sơn hải đảo: đời núi lấp biển.

Đây là Từ Táp, ngôi sao cầu thủ đại danh đỉnh đỉnh, có mị lực vang dội toàn bộ Hương Đảo.

Trong một tòa nhà lớn ở khu thương nghiệp TP.Hương Đảo, không khí ra sức công tác, trong phòng làm việc một chút cũng không cảm giác được không khí sôi nổi bên ngoài.

Lý Xuất Vân nhếch môi lên, đem bút đặt ở giữa môi và mũi, sau đó lại lấy xuống dưới, rồi lại rung đùi đắc ý kêu to, “Đại Đông, rốt cuộc có lược được không?”

“Đợi lát nữa đi, cậu gấp cái gì?”

“Tôi sắp chết đói rồi.”

“Cho cậu chết đói là tốt nhất, tôi độc chiếm một mình.”

“Cậu dám, tôi thành quỷ cũng không buông tha cậu.”

Lưu Đại Đông bưng mì đã luộc mềm đi vào văn phòng, đem một bát đặt ở trước mặt Lý Xuất Vân, “Còn muốn tôi bưng lại, quý lười.”

Lý Xuất Vân buông bút, lộ ra vẻ mặt tham ăn, “Đói chết tôi, nhờ chút mà.” Nói xong, liền khò khè khò khè cặm ngui ăn.

“Nếu đói, sao cậu không tự mình nấu đi chứ?”

Lý Xuất Vân lễ trực khí trắng, “Cậu không sợ tôi đốt nguyên tòa cao ốc này sao?”

Lưu Đại Đông bắt đắc dĩ nhìn nhìn người đang vùi đầu miệt mài, cười cười, không nói gì nữa.

Lý Xuất Vân, là nghiên cứu sinh đại học Hóa Chất Học Viện ở Hương Đảo, công việc làm thêm là do một vị học trưởng giới thiệu, ở sau khi học xong thì đến một tòa nhà khiêm trang web tên là “Bát quái tuyển thượng” làm chức biên tập.

Lý Xuất Vân cũng không bát quái*, bắt quá, vì chức trách, đành phải bát quái lên. Mặt nổi trội số một của cậu là phát biểu những gì mình hiểu biết về du lịch, về phương diện khác, là ở trong diễn đàn giả ma giả quỷ, gây sóng gió.

_bát quái: cổ quái, kỳ dị nhưng ở đây có nghĩa là nhiều chuyện, tám nhảm.

Chính cậu cũng không phải thực thích chuyện như vậy, nhưng nếu đã làm, thì phải biểu hiện thiệt chuyên nghiệp, thái độ chuyên nghiệp, chính là hy vọng của Lý Xuất Vân, sau khi làm hết một năm liền rời đi.

“Ai, cuối tuần này có trận bóng, coi không?” Một trong những nhân viên kỹ thuật của trang web, Lưu Đại Đông vừa ăn vừa hỏi.

Lý Xuất Vân lắc đầu, “Không được. Tôi đối với bóng đá không có hứng thú.”

Lưu Đại Đông hút một cọng mì, nói mập mờ: “Tôi thấy, cậu là sợ đi?”

“Tôi sợ cái gì?”

“Cậu đã từng ở trên forum thể thao “Chém*” loạn về bóng đá một lần, nếu ở trên sân bóng bị fan của Từ Táp trong Minh Châu đội nhận ra, chắc chắn sẽ lột da cậu.”

_chép: từ này trong văn là tám, mạo muội sửa thành chém cho thuộc vs dân mạng việt.

Về mặt Lý Xuất Vân ủy khuất, “Tôi có biện pháp nào, tôi chẳng qua là muốn đổi không khí trong forum hot lên chút thôi.”

“Hắc, cái của cậu mà cũng kêu là hot sao, căn bản là nói lung tung.” Lưu Đại Đông lắc đầu, “Cậu chờ xem, cậu ở trên mạng phê bình Từ Táp ác như vậy, còn nói hươu nói vượn, ngày nào đó nếu để hấn biết được, cậu chính là Xuất Vân, cậu thảm bại.”

Về mặt Lý Xuất Vân lơ đãng, “Dùng chút đầu óc được không a, Từ Táp là ai, hấn làm sao có thể quen được tôi. Huống chi hấn luyện banhe cũng không kịp ... Lại nói, người ta là ngôi sao cầu thủ lớn, danh khắp thiên hạ, sẽ không so đo với tôi.”

Đội Minh Châu của Hương Đảo mỗi năm đều thi đấu một trận Trung Siêu, nếu được thành tích tốt đều có thể lấy được tiền cùng danh tiến, trong đội bóng, có vài vị đại bài cầu tinh, Từ Táp, là một trong những cầu tinh được chú ý nhất.

Trừ bỏ cầu kỹ xuất chúng ở ngoài, diện mạo anh tuấn của Từ Táp cũng làm hấn tăng thêm không ít phân lượng.

Thân cao 1m87, dáng người mẫu, vai rộng chân dài eo nhỏ, một đầu tóc đen, khi hấn ở trên sân bóng trượt đuổi, mái tóc vũ động trong gió, dùng nói mặt, chỉ cần cái đầu này cũng đủ đi làm quảng cáo tóc đen, liền hấp dẫn vô số tâm hồn thiếu nữ.

Cá tính Từ Táp thực ôn hòa, lực tương tác mười phần, đối với yêu cầu kí tên chụp ảnh chung thì ai đến cũng không – cự tuyệt... Hấn cũng không thích tuyên truyền, toàn bộ thời gian gần như dùng để luyện cầu, âm thanh trầm tình, tác phong bình dân hóa, càng thêm được mọi người hoan nghênh.

Làm fans bóng mà nói, đương nhiên càng hy vọng cầu thủ mình yêu thích, có thể ở trận đấu có biểu hiện tốt nhất, mà không phải là các tin tức hoa hòe trên các trang báo tin tức.

Từ Táp có tiếng tăm rất lớn, lại gần như không có scandal nào, nhân phẩm đoan chính thanh minh, nhưng vẫn không thể tránh được vận mệnh bị người ta ở trên mạng loạn “chém”, Từ Táp nhớ tới điều này, tuy rằng biết là lời nói vô căn cứ, nhưng mình vẫn có chút canh cánh trong lòng.

Mình là có phải quá ngây thơ không? Từ Táp tự hỏi, hấn nghĩ, chuyện này mình là không phải chưa từng biết qua, phải nên cười trừ mới đúng.

Chính là không biết tại sao, Từ Táp đối với cái tên “Xuất Vân” trên diễn đàn web không thể bỏ qua.

Làm cho Từ Táp cảm thấy kinh ngạc chính là, cùng một trang web, có tới hai cái “Xuất Vân”.

Một cái, writer trong diễn đàn thể dục, thường thường tuôn ra một ít cái gọi là “Tin tức”, phát biểu một ít bình luận, tựa hồ là đề tài “vì sao mà có thật”; một người, ở diễn đàn “Túc hành thiên hạ”, phát biểu về

những chuyến du lịch mình hiểu biết, up những ảnh chụp khi đi du lịch.

Tuy rằng ảnh chụp này không có kỹ thuật gì đáng nói, nhưng lại thể hiện cái phong tình của sơn sơn thủy thủy rất chân thật, rất chất phác, rất thanh nhã, rất nhiều thứ nhỏ bé làm người ta cảm động.

Từ Táp cũng thích du lịch, cũng thích chụp ảnh, bởi vì do nghề nghiệp, hắn thường thường đi đến các thành thị khác, nhưng không có thời gian cùng tâm tình có thể hảo hảo ngắm phong cảnh, bởi vậy, hắn thực thích phong thổ của mỗi thành thị được thể hiện dưới ngòi bút của “Xuất Vân”, cũng thích ảnh “Xuất Vân” chụp.

Không biết hai cái “Xuất Vân ” này, có phải cùng một người hay không? Không biết mình có cơ hội chân chính đối mặt “Xuất Vân” không, rốt cuộc là chán ghét hay là thích, cô ấy chính là một cô gái giống như mây (vân) sao? Đôi lúc hắn thường hay ảo tưởng như thế ở trong lòng.

“Tiểu Vân đã trở lại!” Vừa thấy được đứa con, Lý phụ lập tức hướng vào phòng bếp lớn tiếng kêu to.

Lý mẹ qua loa chùi tay vào tạp đề rồi đi ra, vừa thấy đứa con liền ôm chặt lấy, “Tiểu Vân, mau để mẹ nhìn xem, tại sao lâu như thế không về.”

Lý Xuất Vân ở trong lòng Lý mẹ mẹ giẫy giụa, “Mẹ, buông tay, không cần ôm đến ôm đi.”

Lý mẹ mẹ không khách khí gõ gõ cái trán Lý Xuất Vân, “Tôi ôm con tôi thì làm sao, mẹ nhớ con không được a?”

Lý Xuất Vân nhú mày, “Ân” một tiếng tỏ vẻ bất mãn.

Buông đứa con ra, Lý mẹ mẹ vội hỏi: “Tiểu Vân muốn ăn cái gì?”

“Thịt kho tàu sư tử đầu, kiên biên thiếu đường thái, canh cải trắng đậu hũ.” Lý Xuất Vân lập tức gọi món ăn, hai mắt phát ra ánh sáng, chỉ kém không chảy xuống nước miếng.

Biết cá tính của đứa con đối với thức ăn dị thường chấp nhất, Lý mẹ mẹ gật đầu, trở lại phòng bếp bận bịu.

Lý phụ ở một bên, nhìn quần áo của đứa con thật bẩn, thở dài, “Tiểu Vân, tắm rửa thay quần áo đi.”

“Nga.”

Nhìn bóng dáng đứa con, lý phụ thẳng lắc đầu.

Lý Xuất Vân là một người ít chú ý ăn mặc, tóc thường thường quên chải, cũng không chải quá đều, hơi tóc dài luôn vểnh lung tung, cậu bị cận thị thấp, mang một cái mắt kính tròn thô màu đen trông rất già, quanh năm suốt tháng mặc cái áo T-shirt vẽ nguệch ngoạc cùng quần bò, đi chân trần mặc giày chơi bóng. Xem bộ dáng ăn mặc kia, hơn nữa mặt của Lý Xuất Vân cũng nhỏ, ai cũng không nghĩ cậu cao 1m75, thanh niên gầy teo này, là học sinh nhân tài của đại học Hóa Chất Học Viện Hương Đảo.

Lý Xuất Vân tắm xong, lấy khăn mặt lau mái tóc ngắn của cậu, Lý phụ ở một bên đem áo T-Shirt bẩn mà cậu thay ra cầm trong tay: “Tiểu vân, con xem con, cứ mặc quần áo lung tung như vậy.”

“Tại nó bẩn thôi.”

“Ai, trường học cũng không quản.”

“Đại học còn quản cũng quá khoa trương!”

“Hắn là phải có đồng phục, tránh bọn nhỏ mặc lung tung, hơn nữa cũng đừng để con gái ngày nào cũng tốn tâm vào quần áo, nên dùng nhiều tâm tư chút trên bài vở và bài tập.”

Lý Xuất Vân nghe xong bĩu môi, “Kính nhờ, cha, sinh viên nếu lại không có sự riêng biệt nữa, vậy rất thảm.”

“Con đứa nhỏ này luôn muốn làm mấy chuyện kì quái.”

Trên bàn cơm, Lý Xuất Vân ăn thập phần no say, Lý phụ xem ở trong mắt, nhin không được đi sờ sờ mái tóc chưa khô của đứa con, “Tiểu Vân, đừng ở bên ngoài, về nhà ở là tốt rồi.”

Lý Xuất Vân lắc đầu, “Ở bên ngoài tiện làm bài tập, muốn làm cái gì cũng có thể trực tiếp đi đến phòng thí nghiệm.”

“Đọc sách thì đọc sách, phải chú ý thân thể.”

Lý phụ ở một bên nói: “Yên tâm, tiểu Vân qua một thời gian ngắn sẽ trở về ăn đồ ăn em làm.”

“Đứa nhỏ này có thể ăn nhiều như vậy, sao nhiều ... năm thế này cũng không đem nó dưỡng béo được.”

“Công khóa* nặng, muốn béo cũng không được.” Lý Xuất Vân cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

_công khóa: bài tập được giao mỗi khóa trên đại học.

Người một nhà ăn cơm, Lý phụ xem tv, Lý mẫu ngồi ở trên ghế sa lon, cùng Lý Xuất Vân nói chuyện phiếm.

“Vì cái gì lại không muốn ở lại đó ngủ chứ?” Biết Lý Xuất Vân chọn ra ký túc xá dành cho nghiên cứu sinh, Lý mụ mụ hỏi.

“Cũng là vì công khóa, ở ký túc xá, nhất định phải ở cùng bạn học, còn phải lo lắng cho đối phương, còn hiện tại ở phòng cho thuê, suốt đêm đọc sách hay ngủ, đều tự do tự tại.”

“Còn ăn cơm thì sao?”

“Ăn ở trường a. Phòng thuê ở trên con đường rất yên tĩnh, cách trường học rất gần, không thành vấn đề, nơi đó có hai cái phòng, nơi ở rất rộng rãi.”

“Ba bây giờ còn quay về nhà xưởng đi làm sao?” Lý Xuất Vân hỏi.

Lý mụ mụ cười trả lời, “Ba của con ổng không chịu ngồi yên, trong nhà máy thỉnh ổng trở về làm cố vấn, đi ba ngày cuối tuần.”

Lý mụ mụ sớm ở nhà trông nom việc nhà, Lý phụ là nhân viên kỹ thuật của một nhà máy sửa chữa ô tô lớn, năm trước cũng về hưu, bất quá lý phụ không chịu ngồi yên, lại trở lại xưởng đảm nhiệm cố vấn kỹ thuật.

“Ba vẫn mê bóng đá như vậy.” Chú ý tới ba luôn luôn xem kênh thể dục, Lý Xuất Vân nói.

Lý phụ là một người siêu cấp mê bóng, ông là siêu cấp đại phần ti* của đội bóng Hương Đảo.

_đại phần ti: không biết, có lẽ là fan.

Trên TV, đang quay trận đấu của đội bóng Minh Châu.

Lý Xuất Vân thấy được thân ảnh đang chạy qua chạy lại của Từ Táp.

Đúng, cậu biết hẳn. Trong cái thành phố này, ai không biết Từ Táp? Nghĩ đến vài thứ mình bát quái ở trong diễn đàn Lý Xuất Vân có điểm chốt dạ.

Từ Táp vừa vào cửa, muội muội Thiệu Hiểu Mạn liền cao hứng kêu đứng lên, “Mẹ, anh đã trở về!”

Từ mẫu đi ra nghênh đón, ôm lấy vai Từ Táp đánh giá, “A Táp.”

“Mẹ.” Từ Táp buông túi du lịch trong tay, ôm mẫu thân.

Thân Từ Táp là chức nghiệp cầu thủ, thường thường phải bay đến vùng khác thi đấu, hiện tại tuy rằng đã không còn ở nhà, có rảnh cũng thường xuyên về nhà nhìn xem, trận đấu hôm nay vừa xong, bay trở về Hương Đảo liền trực tiếp về đến nhà.

Lúc ăn cơm, Thiệu Hiểu Mạn bính bính cánh tay Từ Táp, nói với hắn: “Anh, khi anh ra ngoài thi đấu, căn nhà bên đường Trữ Tình kia có chút chuyện.”

“Cái gì?”

Từ mẫu nói: “Lúc hàng xóm trên lầu con sửa nhà, ống nước có xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, kết quả ảnh hưởng đến phòng của con, nước từ trong cửa chảy ào ra ngoài, toàn bộ sàn gỗ bị hủy, gia cụ cũng dính nước. Không có biện pháp, cần sửa chữa.”

“A!” Từ Táp há to miệng, biểu tình kinh ngạc.

Thiệu Hiểu Mạn an ủi vỗ vỗ cánh tay Từ Táp, “Em cùng mẹ đã đem vật của anh đến công ty chuyển nhà rồi, tạm thời mượn để ở nhà của vài người bạn của em, sàn nhà kia phải làm lại. Em và em tìm công ty trang hoàng, đều giao cho bọn hắn thì tốt rồi, bất quá, anh, trong một thời gian ngắn anh không thể trở về ở.”

Từ Táp nhú mày “Thật sự là không nghĩ tới.”

“A Táp, muốn trở về nhà ở vài ngày không?” Từ mẫu đề nghị.

Từ Táp lắc đầu.

Nơi mẹ đang ở hiện tại là nhà cũ của Từ gia, cách căn cứ huấn luyện của đội Minh châu đội cùng sân thi đấu thể thao đều rất xa, ở trong nhà còn không bằng ở ký túc xá của đội bóng.

Thiệu Hiểu Mạn lắc lắc cánh tay của mẫu thân, “Mẹ, anh nếu trở về ở, mỗi ngày đều sẽ bị người nhìn chăm chăm xem, phóng viên cũng sẽ chạy tới, trong xã khu có thể không yên tĩnh.” Cô biết anh trai đối với việc trở về rất băn khoăn.

Từ mẫu nở nụ cười, con gái nói cũng đúng thật.

“Anh ở trong ký túc xá của đội bóng là được.”

“Anh không phải không thích cảm giác ở trong ký túc xá sao?” Thiệu Hiểu Mạn hỏi.

Từ Táp ở trong đội bóng vẫn là thông cần*, hấn thuở nhỏ đã ở trường học bóng đá, đối với ký túc xá quá quen thuộc, bất quá, cũng bởi vì như thế, Từ Táp hiện tại càng hy vọng có thể có một không gian cá nhân thuộc về mình.

_thông cần: am hiểu và siêng năng.

Đó cũng là nguyên nhân Từ Táp mua một căn phòng ở đường Trữ Tĩnh sống một mình.

“Khi nào thì phòng ở mới sửa xong a?” Từ Táp hỏi.

“Nhanh nhất cũng phải hơn một tháng. Sau khi sàn nhà làm xong, còn phải đem gia cụ xếp lại, đồ dùng toàn bộ sắp về vị trí cũ, nói thì dễ dàng làm thì rất phiền toái.”

“Quên đi, ký túc xá tốt lắm.”

Một bên, Thiệu Hiểu Mạn lại có khác tính toán.

Hôm nay, Thiệu Hiểu Mạn đã đi tìm bạn tốt của mình —— Tạ Uyển Đình.

Tạ Uyển Đình vừa thấy Thiệu Hiểu Mạn, liền cười nói: “Lão bạn, có chuyện gì?”

Thiệu Hiểu Mạn cũng cười, “Đình Đình, thật là có chuyện phải làm phiền cậu.”

Tạ Uyển Đình cùng Thiệu Hiểu Mạn là bạn trung học, tình như tỷ muội, sau khi tốt nghiệp trung học, Thiệu Hiểu Mạn thi đậu vào ngành mẫu giáo, hiện tại ở một vườn trẻ tư nhân thực tập, Tạ Uyển Đình cũng thi lên đại học, hai người năm nay đều là năm tư.

Cùng Tạ Uyển Đình ở một phòng trà ngồi xuống, Thiệu Hiểu Mạn đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cậu có bạn học nào thuê nhà trên đường Trữ Tĩnh hay không?”

“Để làm chi?”

“Còn không phải anh của tôi, phòng ở của anh ấy có chút chuyện ngoài ý muốn, đến nỗi phải đi sửa sàn nhà, cậu cũng biết anh tôi không thích ký túc xá, cho nên tôi muốn giúp ông tạm thời tìm một chỗ trên Trữ Tĩnh Lộ ở. Thời gian đại khái là hơn một tháng.”

“A anh Táp?” Tạ Đình thường đến Từ gia chơi, cũng biết anh trai của Thiệu Hiểu Mạn là một siêu sao cầu tĩnh.

“Đúng vậy.”

“Để tôi nghĩ chút.” Tạ Đình đưa tay chống mặt, “Nếu không tôi giúp cậu đến hỏi công ty quản lý phòng ốc?”

Thiệu Hiểu Mạn trực tiếp xua tay, lộ ra biểu tình khó xử, “Không thích hợp, anh tôi chỉ ở hơn một tháng, thời gian quá ngắn, lại nói, tôi cũng không muốn cho người tôi biết là anh tôi ở đâu.”

Tạ Đình gật đầu, “Nói cũng đúng.”

Hai tay Thiệu Hiểu Mạn tạo thành chữ thập, kính nhờ Tạ Uyển Đình, “Đình Đình, phiền cậu, giúp tôi hỏi một chút, trường học các cậu gần đường Trữ Tĩnh, nhất định có người thuê ở Trữ Tĩnh Lộ, tạm mượn một thời gian. Còn có, tốt nhất người kia không mê bóng đá, kính nhờ kính nhờ.”

Tạ Uyển Đình gật đầu, “Không thành vấn đề, tôi sẽ có cách.”

“Cám ơn, cám ơn.”

“Cảm tình anh em hai người thật tốt.”

Thiệu Hiểu Mạn nở nụ cười, “Ông là anh của tôi mà.”

Về đến nhà, Tạ Uyển Đình đi trước hỏi anh trai Tạ Khải Minh cũng làm nghiên cứu sinh của mình, “Ca, anh có bạn học, thuê nhà ở đường Trữ Tĩnh hay không?”

“Học viên ở ký túc xá, nào còn có người đi thuê?” Tạ Khải Minh rất kỳ quái vấn đề của em gái.

“Thường thường cũng có người không ở ký túc xá a!”

Tạ Khải Minh nghĩ nghĩ, không nói.

Lúc Tạ Uyển Đình còn cho là không có, đang nghĩ tới ngày mai đến hỏi bạn học của mình, lúc này, Tạ Khải Minh đột nhiên nhắc đầu, “A, có một.”

“Ai?”

“Anh nhớ Lý Xuất Vân đang thuê phòng ở đường Trữ Tĩnh, nghe nói là có một học trưởng xuất ngoại, mà ở đó có tới hai cái phòng, hiện tại cậu ta ở một mình.”

Tạ Đình vừa nghe liền vô cùng vui vẻ, vừa vặn hỏi.”Giúp em hỏi ảnh, gian phòng trống kia có cho thuê hay không?”

Tạ Minh nhúc đầu, “Lý Xuất Vân không nhất định nguyện ý, cậu ta là vì để cho tiện mới thuê ở riêng, có thể không muốn có người quấy rầy.”

Tạ Đình chau miệng, đẩy Tạ Khải Minh một phen, “Đến hỏi hỏi, chỉ thuê hơn một tháng, nhiều nhất hai tháng, người ta cũng là vì quá độ thời kì ngắn, mới tìm bạn hỗ trợ.”

“Bạn nào a?”

“Anh đừng quan tâm, anh ngày mai đến hỏi, đừng quên.” Tạ Uyển Đình đang muốn tránh ra, lại nhớ ra cái gì đó, “Đúng rồi, Lý Xuất Vân kia, ảnh mê bóng đá không?”

Tạ Minh lắc đầu, “Cậu ấy? Mới không. Bất cứ vận động nào cậu ta đều không thích, bình thường liền thích du lịch, thả bom* nơi nơi đi, sau đó chụp chụp phong cảnh và vân vân.”

_thả bom: nói xạo.

“Thật sự không mê? Anh ấy biết Từ Táp không?”

“Chắc không biết, cậu ấy cũng không xem cái này, nhiều nhất nhìn xem thể vận hội Ô-lym-pic và vân vân.”

Tạ Đình vừa lòng cười, “Hảo. Anh, ngày mai, đừng quên hỏi dùm em.”

Giữa trưa, Tạ Khải Minh ở trong phòng ăn trường học, tìm được Lý Xuất Vân đang vui đầu ăn.

“Này, Lý tiên sinh, có thể xin hỏi cậu một chuyện không?.” Nói xong, Tạ Minh ngồi xuống bên cạnh Lý Xuất Vân.

Lý Xuất Vân vừa thấy, là Tạ Khải Minh từng chọn cùng môn học tự do của cậu, hỏi: “Chuyện gì?”

“Cậu thuê phòng ở không phải còn rỗng một gian sao? Có cho thuê không?”

Lý Xuất Vân lắc đầu, “Không thuê.”

“Tìm một người chia sẻ tiền nhà không tốt sao?”

“Tiền không phải vấn đề, tôi muốn ở một mình, tự do chút.”

Tạ Khải Minh thấp thân mình, để sát vào Lý Xuất Vân, như du thuyết* nói: “Thuê không được vài ngày, cũng chỉ một cái tháng.”

— du thuyết: xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

“Để làm gì.”

“Khụ, có người bạn, có chút chuyện, tạm thời phải ở nhờ một thời gian ngắn, giúp dùm đi. Chỉ một thời gian ngắn thôi, thuê riêng một phòng không có tiện, lúc này mới tìm cậu giúp.”

Lý Xuất Vân nghĩ nghĩ, chọn mi, nhìn Tạ Khải Minh, “Thật sự? Chỉ một tháng sao?”

Tạ Khải Minh thẳng gật đầu, “Đúng, đúng. Người ta mua phòng ở, ở đường Trữ Tĩnh. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn cũng sẽ không như vậy.”

Thấy Lý Xuất Vân lộ ra biểu tình suy tư, Tạ Khải Minh cầm đĩa cơm trên tay đưa qua lấy lòng, “Kính nhờ cậu, người khác đều ở cùng bạn gái, muốn mượn cũng mượn không được, tôi biết cậu ở một mình, mới mở miệng. Giúp dùm đi, tên kia ở cũng không được bao lâu.”

Mùi đĩa cơm, làm cho Lý Xuất Vân lộ ra nụ cười tham ăn, liếm liếm môi: “Người kia ồn không, không thể ảnh hưởng đến việc đọc sách của tôi.”

“Không ồn không ồn, tuyệt đối không ồn ào.”

Ăn một hơi hết đĩa cơm, Lý Xuất Vân gật đầu, “Khi nào cậu ta đồng ý thì dọn lại, mang chút quần áo đồ tắm rửa còn có đồ dùng rửa mặt và vân vân là được.”

Tạ Khải Minh đứng lên, vẻ mặt ý cười, “Lúc bên kia tới sẽ báo cho cậu, cảm ơn nhiều a.”

Một phần cơm, giải quyết vấn đề nơi ở tạm thời của Từ Táp, này chỉ sợ hần cũng không thể tưởng được.

TBD: anh ở một thời gian ngắn = cả đời ý *cười đắc ý*

2. Chương 2

Dem chuyện thuê phòng nói cho Từ Táp, Thiệu Hiểu Mạn lại nói cho hẳn biết, hai người cùng ở dưới một mái hiên, phải nhường nhịn lẫn nhau.

Từ Táp cười nói: “Anh đây còn không biết sao? Ở ký túc xá nhiều năm như vậy.”

“Anh, anh tính khi nào mới dọn qua đó?”

“Thứ năm hử, hử, em lập tức thông báo cho bên kia.”

Từ Táp lại hỏi: “Đúng rồi, tiền thuê nhà tính như thế nào?”

“Đều là bằng hữu, người ta không có nói anh lại chỉ ở một thời gian ngắn. Sau khi dọn qua ở thì anh hãy hỏi chủ thuê nhà, nếu người ta không cần tiền, thì chờ đến lúc chúng ta dọn ra rồi tạ ơn cũng không muộn.”

Tối thứ ba, Lý Xuất Vân được ông tổng của trang web mời ăn cơm, địa điểm là đại khách sạn Tân Minh Châu số một số hai ở TP. Hương Đảo.

Việc này đối với kẻ yêu ăn như Lý Xuất Vân mà nói là thiên đại chuyện tốt, cậu cũng không sửa soạn quần áo liền đi luôn.

Trong phòng, Lưu Đại Đông nói với Lý Xuất Vân: “Cậu mặc quần áo này, chắc chắn sẽ bị đuổi ra ngoài.”

Lý Xuất Vân một bên cùng con cua “Kháng chiến”, một bên không quên cùng Lưu Đại Đông đấu võ mồm: “Dựa vào cái gì nha, dựa vào cái gì đuổi tôi đi ra ngoài, tôi là khách hàng, là thượng đế.”

Lưu Đại Đông thổi phèo một tiếng, vui vẻ, “Thì vào đức hạnh này của cậu, chứ sao?”

“Hừ, cậu cứ nói đi nói đi, không ăn, thì tôi ăn hết.”

“Ăn đi ăn đi, tên ham ăn này. Hắc! Tôi thật không hiểu, cậu ăn nhiều như vậy vì sao vẫn ốm như khỉ vậy nè.” Nói xong, Lưu Đại Đông bóp bóp cánh tay Lý Xuất Vân.

“Ít sờ tôi.” Lý Xuất Vân vung cánh tay, ngăn Lưu Đại Đông lại.

Cùng một ngày, các cầu thủ của đội Minh Châu Hương Đảo cũng đến khách sạn Tân Minh Châu ăn liên hoan, chúc mừng chiến tích xuất sắc nhất mà đội lấy được từ lúc bắt đầu thi đấu tới nay.

Giữa buổi tiệc, nhiều năm bạn tốt Lý Thiên Lượng hỏi Từ Táp: “Lần trước không phải cậu đã nói phòng ở xảy ra chuyện, cho nên muốn vào ký túc xá sao?”

Từ Táp lắc đầu, “Không được, không cần. Tiểu Mạn đã thay tôi tìm một nơi, tạm thời ở nhờ trong nhà bạn của em ấy.”

“Fans bóng?” Lý Thiên Lượng tò mò hỏi.

“Không phải.”

Ăn cơm xong, đám người Lý Xuất Vân đi trên dãy hành lang dài trong khách sạn, chuẩn bị đi thang máy xuống lầu.

Hai tay Lý Xuất Vân cầm một khối dưa hấu, vừa đi vừa ăn, trên mặt dính đầy nước, cậu mặc một cái áo T-Shirt màu lam ngặc ngoạc cùng một cái quần sọt rộng tới đầu gối, dưới chân mang dép lên, đi trên hành lang khách sạn năm sao Tân Minh Châu.

Lúc này, các cầu thủ của đội Minh Châu, cũng vừa liên hoan xong, chuẩn bị rời đi.

Lý Xuất Vân phát hiện đám người đi sát bên bắt đầu chụm đầu lại bàn luận với nhau, mơ hồ nghe được cái tên “Từ Táp” “Lý Thiên Lượng”, cậu bắt đầu nhú mày.

Xoay về phía hành lang, Lý Xuất Vân liếc mắt một cái liền thấy, phía trước cách đó không xa, một người mặc áo T-Shirt màu đen, quả nhiên chính là Từ Táp!

Từ Táp đang cùng đồng đội trong đội Minh Châu đi cùng nhau, tính toán rời khỏi khách sạn từ cửa sau, bọn họ đang cùng Lý Xuất Vân đối mặt.

Thật sự là gặp kẻ thù nơi ngõ hẻm!

Lý Xuất Vân thật không có nghĩ tới có một ngày sẽ gặp được Từ Táp, không khỏi nhớ tới những lời bát quái mà mình đã nói về Từ Táp, bỗng nhiên có chút sợ, bất quá nghĩ đến dù sao hắn cũng không biết mình, liền yên tâm, vẫn vừa đi vừa ăn.

Từ Táp ngẩng đầu đi ngang qua người Lý Xuất Vân, cũng không có nhìn cậu.

Đám đồng nghiệp trang Web Lý Xuất Vân đều quay đầu lại xem vị đại danh鼎鼎 cầu tinh này một lần.

Hai đội ngũ đi ngang qua nhau.

Đúng lúc này, có người cao kêu một tiếng: “Uy, Xuất Vân!”

Lý Xuất Vân run run, tay run lên, trái đũa hầu trên tay cũng xém rớt.

Đúng lúc này, Từ Táp đã gần đi qua, lại quay đầu lại.

Vừa vặn, Lý Xuất Vân cũng chột dạ quay đầu lại. Tầm mắt hai người giao nhau trên trong trung.

Là cậu ta! Chẳng lẽ thật là cậu ấy!

Nháy mắt, Từ Táp bằng loại bản năng nào đó, hấn kết luận người đang quay đầu nhìn mình, chính là tên “Xuất Vân” từng ở trên mạng, loạn phê mình, đồng thời hấn cũng kết luận cái tên “Xuất Vân” này từng phát biểu vô số nhật kí du lịch, up lên rất nhiều ảnh phong cảnh.

Cậu ấy, hóa ra là cái nam... Hơn nữa, lại lời thôi lếch thếch như thế, ở trong đại khách sạn xa hoa năm sao này, cư nhiên dám ăn mặc như thế.

Từ Táp mặt nhần nhừ mày, nhìn chăm chăm Lý Xuất Vân không tha.

Lý Xuất Vân nhìn Từ Táp đang nhìn cậu, vội vàng quay đầu lại, rụt cổ dang chân bước đi.

“Này, Táp, đi a.” Lý Thiên Lượng kêu lên.

Từ Táp xoay người tiếp tục cất bước.

“Xuất Vân, mau lên.” Lưu Đại Đông kêu lên.

“Cậu gọi lung tung cái gì! Tôi, tôi sớm muộn gì sẽ bị cậu hại chết.” Lý Xuất Vân buồn bực quát khế.

“Ai bữ tên cậu thật giống con gái, không thích cũng phải nhận.” Lưu Đại Đông đùa dai cười.

Về đến nhà, Lý Xuất Vân một bên vào diễn đàn xem, một bên hồi tưởng cuộc không hẹn mà gặp.

Mở hồ sơ giáp ra, tìm được ảnh chụp Từ Táp mà mình đã lưu lại, Lý Xuất Vân nhìn chăm chăm nhìn hồi lâu, lẩm bẩm: “Không nghĩ tới bản thân cậu ta thật đúng là rất đẹp trai.”

Cùng lúc đó, nằm ở trên giường trong ký túc xá, Từ Táp trở mình, hừ nhẹ một tiếng: “Cư nhiên là con trai.”

Cầm địa chỉ mà muội muội cho, Từ Táp tìm được một tòa lầu lớn trước một xã khu trên Trữ Tình Lộ. Xã khu rất yên tĩnh, khiến Từ Táp lưu lại ấn tượng tốt lắm.

“Chính là nơi này.” Hần lẩm bầm.

Lý Xuất Vân ở trên máy tính học bài, liếc thời gian một cái, “A, đã sắp bảy giờ, còn chưa tới?”

Hôm nay là ngày thuê khách mới tới cửa.

Sau khi Lý Xuất Vân biết sẽ có người cùng mình ở tạm một thời dưới cùng mái nhà, cậu đã chuẩn bị một phen, quét tước phòng ở cùng phòng tắm, còn thay mới sàn đan phòng trọ, vô chần, hy vọng có thể đủ cùng người mới tới chung sống hoà bình trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Tiếng chuông cửa “Leng keng” vang lên.

“Đến đây.” Lý Xuất Vân nhảy dựng lên, lê dép lê đi mở cửa.

Vừa thấy nam tử cao lớn đứng ngoài cửa, Lý Xuất Vân giống như thấy quỷ kêu to lên, “Ngô nga... Oa a!”

Nụ cười trên mặt Từ Táp phút chốc cũng ngưng ọng.

Như thế nào, sao lại là cậu ấy! Cư nhiên lại là cậu ấy!

“Cậu cậu cậu...” Lý Xuất Vân cứng họng, nói không xong một câu hoàn chỉnh.

Từ Táp lãnh tĩnh lại, “Lý tiên sinh?”

“Àn.” Lý Xuất Vân vừa gật đầu vừa lui về phía sau.

Lôi kéo hành lý, Từ Táp đi vào phòng khách, thuận tay khép cửa phòng lại.

“Phanh” một tiếng tiếng đóng cửa, sợ tới mức Lý Xuất Vân nhảy dựng.

“Cậu thật là, Lý tiên sinh?” Từ Táp lại hỏi một lần.

Lý Xuất Vân gật gật đầu, “Đúng, tôi, tôi họ Lý.”

Từ Táp bắt đầu dĩ nhiên hai mắt lại. Thiệu Hiểu Mạn chỉ nói cho hắn chủ cho thuê nhà họ Lý, nhưng không có nói tên.

Làm sao có thể trùng hợp như thế chứ? Hôm trước vừa mới mới thấy người này, hôm nay, lại phải cùng cậu tôi ở dưới một mái nhà.

Từ Táp nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, phòng sạch sẽ, nơi ở tuy rằng không lớn, nhưng hai người vậy là đủ rồi.

“Lý tiên sinh, tôi là, khách trọ mới đến vào hôm nay, cậu biết không?”

“Biết, biết... A, không biết, không biết, tôi không biết là cậu.” Hai tay Lý Xuất Vân nắm bít, che ở trước ngực, nhìn chăm chăm Từ Táp.

“Cậu có thể ngồi xuống.” Từ Táp hướng Lý Xuất Vân ý bảo.

Lý Xuất Vân đầu tiên là lui về phía sau, sau đó lại lộ vẻ mặt cây ngay không sợ chết đứng, “Đây là nhà tôi, tôi có ngồi hay không mặc mớ gì tới cậu.” Miệng nói như vậy, Lý Xuất Vân vẫn ngồi xuống.

“Cậu biết hôm nay tôi tới sao?”

“Biết, a, không biết.” Lý Xuất Vân trước gật đầu sau lắc đầu, “Tôi muốn nói, tôi còn... tôi là nói, tôi không biết người kia chính là cậu.”

Từ Táp chăm chú nhìn Lý Xuất Vân, “Tôi cần ở tạm trong này một thời gian ngắn, tôi gọi là Từ Táp, tin rằng cậu đã biết tôi.” Nói xong, hắn hướng Lý Xuất Vân gật đầu ra hiệu, sau đó, lại bồi thêm một câu, “Tôi cũng quen cậu.”

Lý Xuất Vân chợt dạ cúi đầu.

Từ Táp đứng lên, “Xin hỏi, phòng nào là của tôi?”

Lý Xuất Vân cũng đứng lên, tạm thời đặt trái tim trống rỗng đến một bên, “Gian phòng này.”

Đứng bên cạnh Từ Táp, Lý Xuất Vân cảm giác thấy mình thật nhỏ bé.

Nhìn Từ Táp mở vali du lịch ra, lấy các đồ vật hàng ngày sắp xếp lại, Lý Xuất Vân cũng chuẩn về phòng của mình đi, tọa trước computer, cậu vẫn còn cảm thấy được tim mình đập mạnh.

Trời ạ, cứ nhiên, cứ nhiên phải cùng Từ Táp chung một mái nhà.

Lý Xuất Vân ở trong lòng kêu to: Tạ Khải Minh, cậu hại chết tôi rồi!

Đối diện máy tính ngẩn người, Lý Xuất Vân nghe thấy phía sau truyền đến tiếng đập cửa, vừa quay đầu lại, liền thấy Từ Táp đang đứng ở cạnh cửa, “Tôi có chút vấn đề muốn thỉnh giáo, có thể tới phòng khách không?”

Ngồi đối diện với nhau trên sofa tại phòng khách, Lý Xuất Vân bày vẽ chăm chú lắng nghe.

Từ Táp mang nụ cười thản nhiên trên mặt, hòa khí mở miệng hỏi: “Tôi nghĩ câu hỏi trước tiên là cậu tên là gì?”

“Lý, Lý Xuất Vân.”

Nụ cười Từ Táp trên mặt càng sâu sắc, trong lòng thầm nghĩ: quả nhiên chính là cậu! Tuyệt đối không sai được!

Lý Xuất Vân nuốt nuốt nước miếng, rụt người.

“Cậu đang làm cái gì?”

“Sinh viên.”

“Nga?” Từ Táp nhất chọn mi, trên mặt là biểu tình không tin.

Lý Xuất Vân ưỡn ngực, “Tôi là sinh viên trường đại học hóa chất Hương Đảo.”

“Năm nhất?”

“Mới không, tôi là thạc nhị sinh*.” Lý Xuất Vân mất hứng trả lời, cậu không thích nhất người khác bởi vì gương mặt tròn trặn của mình mà nghĩ tuổi cậu còn nhỏ, mặt búp bê cũng không phải lỗi của cậu.

__thạc nhị sinh: có lẽ thạc sĩ năm hai.

“Cậu bao nhiêu tuổi?” Từ Táp nghĩ thầm: lớn tuổi như vậy, nhìn đoán không ra, bất quá, lớn như vậy sao còn không đi làm.

“Tôi hai mươi lăm tuổi.”

“Nga, bằng tuổi. Đúng rồi, tiền thuê nhà tính như thế nào?”

Lý Xuất Vân sững sốt, lập tức lắc đầu, “Không cần.”

“Như vậy sao được.”

“Dù sao cậu cũng ở không được bao lâu.” Phát hiện mình nói hớ, Lý Xuất Vân theo bản năng rụt cổ lại, ngấm Từ Táp một cái. TBD: cute wa~

“Tôi đã biết, như vậy cảm ơn cậu.” Trong lòng thầm nghĩ, lúc rồi đi đưa chút lễ vật cho cậu ta, như vậy hẳn là được.” Khi tôi ở, cậu có điều gì muốn tôi hối hợp hay không?”

“A, ” Lý Xuất Vân gãi gãi tóc ngắn, “Không được ồn ào, không được xen vào chuyện của tôi, dùng xong đồ vật này nọ phải cất kỹ, ân, bảo trì vệ sinh nơi công cộng, gần như thế thôi.”

“Hiểu được.” Từ Táp đứng lên, “Phiền cậu dẫn tôi đi xem nơi này.”

“Nga.” Đứng bên người Từ Táp, Lý Xuất Vân không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn, từ góc độ này nhìn qua, đôi mày rậm mi cong của Từ Táp phi thường có lực hấp dẫn, cái mũi thẳng sở hữu những đường cong thanh tú, đường cong của cằm cũng xinh đẹp.

Lý Xuất Vân ở trong lòng âm thầm hừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Mang Từ Táp xem phòng bếp cùng phòng tắm, ban công, Lý Xuất Vân hỏi: “Không có việc gì chứ, không có việc gì tôi sẽ quay về phòng của tôi nha.”

“Chờ một chút.”

Nghe thấy giọng điệu bình tĩnh của Từ Táp, Lý Xuất Vân thầm kêu không tốt.

Ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Lý Xuất Vân, Từ Táp chậm rãi hỏi: “Bút danh của cậu có phải cũng kêu là “Xuất Vân” hay không?”

“A?” Lý Xuất Vân chớp mắt, quyết định giả bộ hồ đồ.

“Trên web ‘ bát quái tuyển thượng ’, bài trong diễn đàn thể dục là cậu viết sao?”

Lý Xuất Vân giả bộ làm cây ngọc, không rên một tiếng.

Từ Táp nhìn nhìn mặt Lý Xuất Vân, nhẹ giọng cười cười, lại hỏi: “Ảnh chụp phong cảnh cùng kiến thức du lịch đó đây, cũng là tác phẩm của cậu?”

Lý Xuất Vân vẫn đang giả chăm hiểu, không nói được một lời.

Nhìn gương mặt sau cái kính thô đen của Lý Xuất Vân, tới ánh mắt né tránh, Từ Táp cũng đã sáng tỏ, hẳn quyết định không hỏi nữa đi, “Tôi nghĩ, từ từ cậu sẽ hiểu tôi. Còn có, tôi hy vọng, mấy bài viết không thực tế này, về sau sẽ không có nữa.”

Nói xong, Từ Táp đứng lên, đi trở về phòng của hắn.

Lý Xuất Vân ngồi trước computer, lúc này mới thở dài một hơi, “A...”

Vỗ vỗ ngực, Lý Xuất Vân nhin không được xoa xoa mặt, rung đùi đắc ý tự quyết định: “Hừ, có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là đá banh thôi sao. ‘ về sau sẽ không có nữa ’, hừ, cậu quản được tôi sao.”

Đối với gương bắt chước ngữ khí cùng biểu tình của Từ Táp, sau đó lại giả mặt quỷ, Lý Xuất Vân lúc này mới cảm thấy tâm tình tốt lên một chút.

Tắt đèn nằm ở trên giường, Lý Xuất Vân nhìn trần nhà, lẩm bẩm: “Tiểu tử này, thiệt giống cha người ta.”

Trong gian phòng cách vách, Từ Táp cũng đang nhìn tấm hình hoa nở, “Nhìn đoán không ra, cậu ta cũng hai mươi lăm tuổi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Xuất Vân bị ánh mặt trời lay tỉnh, lấy mắt kính đeo vào, lung tung cào cào tóc, mặc chiếc áo T-Shirt, há to mồm ngáp, sau đó cậu vươn một tay vào quần áo gối gối, tay kia thì mở cửa phòng ra.

“A...” Duy trì động tác ngáp đến một nửa, động tác Lý Xuất Vân đột nhiên cứng lại.

Từ Táp, đã ở trong phòng khách.

Dụi dụi đôi mắt còn mông lung, Lý Xuất Vân vội vàng đem tay từ trong quần áo rút ra, ngậm miệng lại.

Nghĩ đến bộ dáng sáng sớm như thế của mình mà lại bị đối phương nhìn thấy, nhìn nhìn vẻ mặt như ánh mặt trời của Từ Táp, bộ dáng thần thanh khí爽, Lý Xuất Vân ngậm tức giận: tiểu tử, dậy sớm như thế, cậu đi bắt sâu hử.”

“Sớm an.”

“Ha, sớm, sớm an.”

Lý Xuất Vân trốn vào phòng tắm.

Sau khi rửa mặt xong, mang theo một miệng đầy vị kem đánh răng, Lý Xuất Vân đi ra.

“Đến ăn điểm tâm.” Từ Táp đối Lý Xuất Vân nói.

Trong não Lý Xuất Vân phảng phất có cái chuông ‘đình’ một tiếng, cả người lập tức chấn động, miệng vội không ngừng nói lời cảm tạ, “A, cảm ơn, cảm ơn.”

Trên bàn đặt ở một góc trong phòng khác, bữa sáng đã được dọn xong, Lý Xuất Vân vội vàng đi qua ngồi.

Cháo thơm ngào ngạt, rau ngâm, có bánh mì kẹp, trứng chiên.

“Tôi dùng nguyên liệu trong tủ lạnh, về sau tôi cũng sẽ mua thức ăn bỏ vào.”

“A, nhớ rõ mua nhiều chút.”

Ăn ăn, Lý Xuất Vân nhớ tới một vấn đề mà mình cũng cảm thấy được thực dốt nát, “Uy, cậu biết nấu cơm?”

“Àn.”

“Cậu không phải ăn trong ký túc xá sao, cậu biết nấu cơm?”

“Như thế nào, ăn ở nhà ăn ký túc xá, sẽ không thể học nấu cơm? Lén nói cho cậu biết, tay nghề nấu cơm của tôi rất tốt, về nhà đều là tôi xuống bếp cho mẹ tôi cùng em gái tôi ăn.”

Lý Xuất Vân tạm dừng nhấm nuốt, “Uy, nói trước, cậu nấu cơm thay thế tiền thuê nhà được chứ?”

Từ Táp hào phóng gật đầu, “Có thể. Bất quá tôi thường đi vùng khác thi đấu, lúc không ở, thì không làm được.”

“Kia không thành vấn đề, lúc cậu ở thì cậu nấu cơm. Nhớ rõ thường thay đổi đa dạng, đừng làm mãi một món.”

Từ Táp cười cười, gật đầu.”Đúng rồi, cậu gọi tôi là ‘ Táp ’, là được, các bằng hữu đều kêu tôi như thế.”

“Nga.” Lý Xuất Vân đáp, sau đó cậu phát hiện Từ Táp đang nhìn mình, lại tưởng tượng tên của mình, quyết định vẫn là không nói thì tốt hơn.

Tên này rất giống con gái, Lý Xuất Vân không khỏi ở trong lòng nén giận cha mẹ.

Từ Táp vác ba lô lên, “Tôi đi đây.”

“Luyện banh?”

”Đúng vậy. Tái kiến.”

Ngậm một họng cơm, Lý Xuất Vân mơ hồ nói: “Tái kiến.”

Trên sân cỏ huấn luyện của đội Minh Châu, Lý Thiên Lượng hỏi Từ Táp: “Đã đến ở nhà bạn?”

“Ân.”

“Thế nào?”

“Có thể thế nào, còn không phải mọi chuyện vẫn thế sao.” Từ Táp nghĩ, lắc đầu cười cười.

Trong phòng thí nghiệm của đại học Hóa Chất Hương Đảo, Lý Xuất Vân đang làm thực nghiệm, bạn học ở bên cạnh hỏi: “Tiểu Vân, phòng của cậu đã được thuê?”

“Ân.”

“Khách trọ mới như thế nào?”

Lý Xuất Vân nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Ân, hoàn hảo.”

3. Chương 3

Hai người Từ Táp cùng Lý Xuất Vân, sau khi vượt qua thời kì khách sáo khi mới bắt đầu ở chung, cuối cùng phát hiện thói quen sinh hoạt, phương diện yêu thích lẫn nhau, thật sự là có độ lệch lạc rất lớn, có

thể nói cá tính bọn họ vốn là giống như hai đường thẳng song song.

Kết quả là, tranh chấp, tranh cãi không ngừng, những trận cãi nhau liên trở thành chuyện cơ bản trong cuộc sống chung của hai người.

Buổi tối, Từ Táp ở bên ngoài phòng tắm vòng hai vòng, nghĩ qua nghĩ lại, rồi đưa tay gõ cửa, “Uy, cậu có khỏe không?”

Lý Xuất Vân khó chịu ở bên trong cửa quát: “Để làm chi?”

Từ Táp bất đắc dĩ lắc đầu, Lý Xuất Vân trở về liền chiếm lấy phòng tắm, không biết ở bên trong làm gì, Từ Táp vài lần tham dò, phát hiện cậu không có ý muốn ra ngoài, vì không thể nhịn được nữa, chỉ có thể gõ cửa gọi người.

“Nếu cậu dùng xong rồi, thỉnh đi ra được không?”

Sau một trận tiếng nước, Lý Xuất Vân cầm một quyển sách thật dày, mở cửa đi ra.

Từ Táp cau mày nhìn nhìn, “Ở phòng tắm đọc sách không tốt lắm.”

Lý Xuất Vân vênh cổ, “Liên quan gì đến cậu, tôi thích.”

Từ Táp vừa thấy người này chiếm buồng vệ sinh không sử dụng còn lý sự như vậy, hắn cũng có chút tức giận, “Cậu coi chừng bị trĩ đó.”

Lý Xuất Vân trợn mắt trừng Từ Táp, “Trĩ sang mọc trên mông tôi, cũng không phải mọc trên mông cậu, cậu quan tâm cái thao* gì.”

_thao: mọi người có thể hiểu đây là chữ ”đếch” cũng đc.

“Cậu!” Từ Táp phát hiện, Lý Xuất Vân này tùy hứng có thừa còn ăn nói độc ác, chính mình thường thường bị lời của cậu tức đến dạ dày đau.

Hừ, không để cậu biết mùi một chút, là không được.

Trong phòng khách, thường thường hỗn độn do quần áo, giày chơi bóng, bộ sách, bút ký của Lý Xuất Vân để lộn xộn, Từ Táp vốn yêu sạch sẽ phát hiện, nguyên do mình đến đây vì ấn tượng ban đầu của mình về nơi này rất chỉnh tề, ngăn nắp.

Vì thế, Từ Táp chỉ có thể đi theo sau Lý Xuất Vân không ngừng thu thập, đem đồ vật sắp lại gọn gàng chờ Lý Xuất Vân ôm trở về phòng của cậu ta.

“Uy, ” Hôm nay, Từ Táp không thể nhịn được nữa, đem một đồng đồ vật linh tinh trên ghế sa lon, để lên trên người Lý Xuất Vân đang nằm xiêu vẹo trên ghế sa lon, “Cậu rõ ràng có khi ở trong này rãnh đến phát bệnh, tự mình dọn dẹp đi.”

Lý Xuất Vân nằm nghiêng ngả như túi khoai tây, chẳng thèm để ý đem đồ vật đẩy sang một bên, nhe răng cười, “Tôi cũng không nhờ cậu dọn.”

“Cậu không phải nói phải bảo trì vệ sinh nơi công cộng sao?”

“Nga.” Lý Xuất Vân di chuyển nhoi nhoi như một con trùng, miễn cưỡng đáp: “Vậy cậu hãy dọn đi.”

“Cậu!”

“Không cần chần tôi xem tv, thỉnh sang bên đứng một chút.”

Từ Táp buồn bực xoay người rời đi.

Tức giận thì tức giận, Từ Táp rất khó chịu với cảnh bữa bộn, kiếp sống ký túc xá nhiều năm đã sắp làm cho hắn đem kỷ luật sạch sẽ khắc vào trong lòng, nhìn thấy chỗ nào lộn xộn, luôn chịu không nổi lấy bộn chúng cất kỹ từng món.

Càng làm cho Từ Táp khó có thể chịu được chính là kem đánh răng của Lý Xuất Vân.

Trong phòng tắm, kem đánh răng của hai người sử dụng để song song ở trên giá, cây của Lý Xuất Vân, thường thường không có đầy nắp.

Mới đầu Từ Táp phát hiện tình huống này, sẽ tốn chút sức đem cái nắp của cây kem đánh răng bị rơi ở trong góc tìm ra, rửa sạch, đặt lại cho Lý Xuất Vân.

Nhưng bao giờ cũng thế, Từ Táp lại phát hiện, nắp kem đánh răng lại không thấy.

Sau khi cứ lặp đi lặp lại vài lần như thế, Từ Táp phát hiện Lý Xuất Vân căn bản đối với cái nắp này trong quan tâm, kem đánh răng cũng bóp lung tung.

Cuối cùng có một lần Từ Táp lại phát hiện cây kem đánh răng mới mua của Lý Xuất Vân bị đánh mất nắp, hắn cầm kem đánh răng đến hỏi Lý Xuất Vân: “Tôi hỏi cậu, nắp đâu?”

“A?” Lý Xuất Vân đang cầm sách rút trong sô pha, nghe được câu hỏi, ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt.

Đem kem đánh răng đưa tới trước mặt Lý Xuất Vân, Từ Táp nói: “Như vậy rất không vệ sinh, dễ dàng nảy sinh vi khuẩn.”

“Nga.”

“Tôi hỏi cậu, nắp đâu?”

Vẻ mặt Lý Xuất Vân khó chịu, “Tôi đâu biết, tôi lại chưa ăn nó.”

“Cậu người này như thế nào như vậy?”

Lý Xuất Vân hất cổ, “Tôi làm sao?”

“Cậu...”

Lý Xuất Vân gỡ gỡ mái tóc ngắn hỗn độn, trên mặt chẳng hề để ý, “Cậu để ý kem đánh răng của tôi làm chi? Cậu đối với nó có cảm tình?”

“Cậu, cậu tên này, cậu cũng quá tùy tiện, rất... Rất...”

“Tôi lại chưa nói không cho cậu dùng nó, không đây không phải vừa lúc.”

Đôi mày rậm của Từ Táp gần như dựng đứng lên, “Tôi không phải nói cái này với cậu.”

“Vậy cậu muốn nói cái gì?” Lý Xuất Vân đảo đảo lỗ tai, bĩu môi, nhỏ giọng than thở: “Nói như vậy nửa ngày, cậu cũng không biết cậu muốn nói với tôi cái gì.”

“Cậu, cậu như thế nào như vậy?”

“Tôi thế nào? E ngại cậu? Kem đánh răng của tôi mắc mớ gì tới cậu, rảnh quá đi quan tâm.”

“Cậu... Cậu một chút tính kỷ luật cũng không có, làm sao giống một sinh viên?”

Lý Xuất Vân không chút khách khí phản bác: “Cậu có biết sinh viên là dạng gì sao? Cậu học qua đại học sao?”

Từ Táp vừa nghe, biến sắc, dừng dừng, xoay người rồi đi.

Lý Xuất Vân hừ nhẹ một tiếng, lại lùi về trong sô pha.

Xem xong sách, Lý Xuất Vân bắt đầu lên mạng, sau khi dạo xung quanh xong, Lý Xuất Vân đi vào diễn đàn thể dục, tìm được bài giới thiệu Từ Táp.

Ở trong giới thiệu, Lý Xuất Vân phát hiện, từ nhỏ Từ Táp đã vào trường học chuyên môn về bóng đá, hẳn cũng không có học trường học chính quy, bởi vì bản thân có thiên phú về bóng đá cực kỳ xuất sắc, mười lăm tuổi liền tiến vào đội chuyên nghiệp, theo thời gian vẫn đá cho đến khi trở thành lực lượng chủ lực trong trận của đội.

Nguyên lai, Từ Táp thật sự không có đi học đại học.

Lý Xuất Vân đột nhiên cảm thấy được trong lòng có chút không thoải mái, cậu phiền muộn tắt máy tính, che đầu ngủ.

Ngày hôm sau, Lý Xuất Vân thấy Từ Táp đem bát cháo đưa cho mình, cậu không dám nhìn hắn, tiếp nhận bát, vội đầu ăn.

Nhìn Từ Táp vác bao vận động, mở cửa ra, Lý Xuất Vân muốn gọi hắn ở lại, há há miệng, cuối cùng vẫn không nói.

Chờ Từ Táp đi rồi, lúc này Lý Xuất Vân mới nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không học đại học thì sao, người bây giờ còn không phải danh kháp thiên hạ.”

Cuối tuần, đội Minh Châu khiêu chiến đội bóng khác ở sân khách, Từ Táp đã năm buổi tối chưa về.

Lý Xuất Vân ở nhà một mình, mới đầu còn cảm thấy thực dễ chịu, khi đêm buông xuống, cậu đột nhiên cảm thấy được có chút tịch mịch.

Nếu Từ Táp ở, biết gian phòng cách vách có người, có lẽ, cảm giác sẽ khác.

Lập tức, Lý Xuất Vân lắc lắc đầu, hừ nói: có cái gì khác đâu.

Ngày thứ hai, Từ Táp đã trở lại.

Lý Xuất Vân không có xem tv, cậu từ trên mạng biết được tin hai đội ngang tay.

Nhìn trộm xem biểu tình Từ Táp, Lý Xuất Vân phát hiện hắn thoát nhìn rất bình tĩnh.

Mùa này chiến tích của đội Minh Châu không tồi, nhưng nếu muốn đoạt giải quán quân còn cần một phen chém giết.

Nhẹ nhàng đem cửa phòng đẩy ra một khe hở, Lý Xuất Vân nhìn đi vào, phát hiện Từ Táp ngồi ở ghế trên, cúi đầu đang xem một quyển sách.

Nhẹ nhàng khụ một tiếng, nghe được động tĩnh Từ Táp ngẩng đầu lên.

Thấy Lý Xuất Vân tựa vào cạnh cửa nhìn mình chằm chằm, Từ Táp buông quyển sách trên tay, hỏi: “Chuyện gì?”

“Ách, tôi, tôi đói bụng.” Mang theo ý tham dò nói ra những lời này, Lý Xuất Vân thấy, mặt Từ Táp, cũng không có biểu tình mất hứng gì, hắn đầu tiên là sững sốt sau đó cúi nửa đầu, tiếp theo, trên mặt lộ ra một mặt ôn nhu, sau đó đứng lên.

“Cậu, nấu?” Lý Xuất Vân có chút không thể tin được.

“Àn.” Từ Táp ứng với một tiếng, gật gật đầu, đã đi tới.

Lý Xuất Vân gãi gãi đầu, trong lòng thầm nghĩ: Tính tình cậu ta sao lại đột nhiên tốt như thế?

Từ Táp đã không thêm hơn so đo đủ loại với Lý Xuất Vân, toàn bộ tâm tư của hắn, đều đặt ở mục tiêu là đoạt giải quán quân năm nay. Chiến tích đội Minh Châu không tệ, nhưng tuyển tiên phong có nhiều cầu thủ bị thương trong người, thương thế của hậu vệ cần nghỉ ngơi hơn một tháng, trận đấu kế tiếp làm sao bây giờ?

Lý Xuất Vân chú ý tới biểu tình chăm chú suy nghĩ của Từ Táp, cậu nhẹ nhàng đụng đụng cánh tay của hắn, đưa gói bột cà ri đang cầm trên tay qua.

Từ Táp không có để ý loại đòi hỏi “Gọi món ăn” này, hắn cầm lấy bao cà ri, mở tủ lạnh ra tìm đồ ăn thích hợp.

Nhìn động tác gọt vỏ khoai tây góc ghech của Lý Xuất Vân, Từ Táp yên lặng nhặt lấy cái thứ trong tay cậu.

Lý Xuất Vân tựa vào một bên chờ ăn phát hiện, Từ Táp trầm mặc làm cho mình lo lắng cũng làm cho mình sợ hãi.

“Ừ, sao cậu không nói lời nào, không muốn nấu có thể nói.”

Từ Táp lắc lắc đầu, đem cà rốt cắt xong bỏ trong nồi.

“Đang nói chuyện với cậu nha, đá thua cũng không phải trách nhiệm một mình cậu.”

“Chúng tôi không có thua.”

“Nga đúng! Là ngang tay. Bất quá đang nói chuyện với cậu nha, cậu không nói lời nào tôi sẽ nghĩ cậu đang tức giận.”

“Không có, tôi chỉ là đang nghĩ một ít chuyện của mình.”

Nhìn nụ cười thản nhiên trên Từ Táp, đáy lòng Lý Xuất Vân dâng lên một cỗ cảm tình hỗn tạp thưởng thức cùng thương tiếc.

Nhìn đến Từ Táp chỉ bởi một chén cơm cà ri cho mình, Lý Xuất Vân kéo hắn đang muốn đi lại, “Cậu cũng ăn.”

“Không được.”

“Ăn một chút thôi.” Lý Xuất Vân kiên quyết nhét bát vào tay Từ Táp, “Cậu nấu rất thơm mà, ăn một chút.”

Từ Táp yên lặng nhấm nuốt, vẫn không nói lời nào.

“Năm nay thua còn có sang năm.” Lý Xuất Vân nhin không được nói.

“Mỗi một năm tôi đều ôm tin niệm tất thắng khi đá bóng mỗi một năm tôi đều muốn thắng.”

“Quá cố chấp không phải chuyện tốt.”

“Không chấp nhất đều kẻ vô tích sự.”

“Nga.”

Trên bàn cơm, hai người lại trầm mặc.

Nhìn bóng dáng Từ Táp, Lý Xuất Vân muốn gọi hắn ở lại, nói chút gì đó lại không biết có thể nói thêm cái gì, nên nói cái gì, đành ngơ ngẩn nhìn Từ Táp đóng cửa phòng.

Sáng sớm, Lý Xuất Vân khó có khi lại dậy sớm, phát hiện Từ Táp còn dậy sớm hơn, đã chuẩn bị xuất môn.

“Đi sân huấn luyện?”

”Đúng vậy.” Từ Táp mặc đồ thể dục vác ba lô vận động mở cửa phòng.

Cổ không đề ý bữa sáng tỏa mùi thơm đặt trên bàn, Lý Xuất Vân theo sát sau lưng Từ Táp.

“Cậu làm gì?”

“Tôi, tôi, tôi có chút chuyện.” Lý Xuất Vân cào cào mái tóc ngắn, che dấu một chút xấu hổ của mình.

Đến dưới lầu, sáng sớm ở xã khu thực im lặng. Tung nhảy tại chỗ vài cái, sau đó Từ Táp bắt đầu chạy bộ, chạy hướng sân huấn luyện đội Minh Châu.

“Ai, cậu, chạy bộ qua đó?” Lý Xuất Vân ở phía sau Từ Táp hỏi.

“Đúng.” Đáp lời ngắn gọn, Từ Táp cất bước chạy về phía trước.

Nhìn bóng dáng Từ Táp dần dần đi xa, Lý Xuất Vân lẩm bẩm: “Hai km đó.”

Trên cỏ, Từ Táp đang vận động duỗi thân.

“Táp.”

Từ Táp nhìn lại, cười nói: “Yêu, cậu không đi phục dưỡng sức sao, sao lại chạy đến đây.”

Kêu Từ Táp chính là một trong những chủ lực hậu vệ của đội Minh Châu —— Hầu Dũng. Một tháng trước, hắn bị thương trong trận đấu, một đoạn xương chân nhỏ nứt ra, hiện tại vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, đang trong thời kỳ phục kiện.

“Tôi tới thăm các cậu một chút.” Hầu Dũng cười nói.

Nhìn nhìn chung quanh, Hầu Dũng ngồi vào bên người Từ Táp, “Táp, chuyện đó cậu biết không?”

Chú ý tới biểu tình hơi có vẻ nghiêm túc của Hầu Dững, Từ Táp thu liễm ý cười: “Làm sao vậy? Chuyện gì?”

“Chuyện A Lượng muốn chuyển đội.”

Từ Táp mân môi, gật gật đầu, “Đúng là có nghe nói như vậy một chút.”

“Cậu thấy thế nào?”

“Nếu đây là lựa chọn của Lượng... Tôi không còn lời nào để nói.”

“Nghe nói cậu ta muốn đi Thượng Hải.”

“Nếu đây là cơ hội tốt phát triển, chúng ta không nên phản đối.”

Hầu Dững tựa vào đầu vai Từ Táp, nhẹ nhàng thở dài: “Tôi biết, chỉ luyến tiếc.”

Từ Táp cũng hít một hơi: “Đúng vậy a, nhiều năm như vậy. Chúng ta cùng nhau đá banh nhiều năm như vậy. Nếu A Lượng thực đi Thượng Hải, đến lúc lên sân, liền biến thành đối thủ.”

Vỗ vỗ vai Hầu Dững, Từ Táp cùng hắn trao đổi một ánh mắt, nhiều năm làm bạn tốt, mọi chuyện không cần thiết phải nói ra cũng hiểu.

“Trước mắt là quan trọng nhất là trận đấu lần sau.”

Hầu Dững sờ sờ chân của mình, “Xuống một vòng nữa, là tôi có thể lên sân.”

Từ Táp thân thiết nhìn Hầu Dững: “Tôi hy vọng cậu nhanh chóng trở về, nhưng yêu cầu là cậu phải hảo hĩnh dưỡng cùng hồi phục, hiểu chưa?”

“Hiểu rõ.”

Đã xong một ngày huấn luyện, Từ Táp cũng giống như từ trước đến nay, chạy bộ về tới đường Trữ Tĩnh.

Đây là một trong những nguyên nhân hắn lựa chọn ở đường Trữ Tĩnh. Sân huấn luyện ở một góc của Phường Hoàng Sơn, cách đường Trữ Tĩnh không xa, mỗi ngày chạy bộ trên đoạn đường này, hắn coi như là tăng thêm một phần huấn luyện.

Lý Xuất Vân từ trường học trở về, vào cửa đã ngồi thấy đồ ăn.

Đây là biến hoá lớn nhất phát sinh trong nhà Lý Xuất Vân từ khi Từ Táp ở nhờ tại đây.

Cởi túi sách, Lý Xuất Vân đi đến cửa phòng bếp, tựa vào khung cửa xem Từ Táp nấu cơm.

“Cậu đã trở lại.”

“Tôi đã trở về.”

TBD: sao giống mình:”Mình đi làm về”,”Anh về rồi nè” quá >.<, thúu ôm hun đấm đúi.

Hâm mộ nhìn Từ Táp thuần thực cất thái, Lý Xuất Vân cảm thấy có chút khó có thể tin. Người này, chính là người trong TV kia sao? Chính là siêu sao cầu thủ trên sân cỏ, được vạn người chú ý, được vô số người ủng hộ.

Hắn thoát nhìn như là một chủ... ‘phu’ của gia đình. Ách... Nếu hắn có thể bớt phiền cùng nhiều chuyện, luôn ngại đông ngại tây thì rất tốt.

Hai người ngồi ở trên bàn ăn cùng nhau ăn cơm, Từ Táp hỏi: “Hương vị còn thiếu gì sao?”

Lý Xuất Vân cau mày nghĩ nghĩ: “Àn, mặn chút, lần sau bỏ ít muối.”

“Hảo, ta đã biết.”

Lúc xem tin tức buổi chiều, Lý Xuất Vân phủ định ý nghĩ ban đầu trong lòng mình, Từ Táp tất nhiên sẽ nấu cơm, nhưng, hắn không phải chủ ‘phu’ gia đình, hắn là —— quý đáng ghét.

Bất luận là một cái tin tức nào, đều có thể làm cho Từ Táp cùng Lý Xuất Vân tranh chấp, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cách nhìn của bọn họ đối với rất nhiều sự vật không có cùng góc độ.

Vì thế, hai người kia đều tự chiếm cứ một đầu so pha, bên xem tv bên tranh chấp, từ cãi trắng cãi đến tàu ngầm, từ xe giao thông công cộng tranh cãi đến chế độ cho vay, lại từ sức khỏe tranh cãi tới thám hiểm vũ trụ luôn.

“Tôi thấy cậu cái gì cũng không biết.” Từ Táp có điểm nóng nảy.

“Cậu mới không biết đó.” Về mặt Lý Xuất Vân khinh thường.

“Suy nghĩ của cậu quá ngây thơ.”

“Tôi ngây thơ? Cậu mới ngây thơ.”

“Cậu sao giống hai mươi lăm tuổi.”

Từ Táp nói cũng đúng sự thật, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Lý Xuất Vân, còn có chút trẻ con bèo, màu da bạch tích, ánh mắt đen láy, cậu rất xứng với từ ngây thơ này, còn không bằng nói biểu tình lơ mơ, đích xác thoát nhìn không giống như là học sinh sở nghiên cứu.

Hất cổ, Lý Xuất Vân cường điệu, “Tôi chính là hai mươi lăm tuổi, như thế nào?”

Từ Táp cười khế, “Không được tốt lắm, hai mươi lăm? Hai mươi lăm làm việc còn thái quá như vậy.”

“Tôi sao lại thái quá?”

“Cậu nói đi, cậu làm việc có chỗ nào đứng đắn sao?”

“Tôi chỗ nào không đứng đắn?” Miệng nói như vậy, nhưng giọng Lý Xuất Vân, lập tức thấp xuống.

“Chính cậu phạm những thứ gì, tự cậu biết.”

Lý Xuất Vân trầm nghĩ, tôi lại không bị cậu bắt được nhược điểm tôi sợ cái gì, vì thế cậu lại lớn mật lên, “Tôi làm gì?”

Biểu tình Từ Táp nghiêm túc lên, “Cậu dám nói ngôn luận ở trong diễn đàn, không là của cậu?”

“Cậu có chứng cứ?”

“Còn cần chứng cứ gì, tên của cậu chính là chứng cứ.”

Vừa nghe những lời này trong lòng Lý Xuất Vân chấn động, cậu hối hận vì cái gì mình không thể chọn một bút danh khác, cố tình dùng tên thật của mình, lúc trước vì mình phát biểu nhật kí du lịch cùng ảnh chụp tự chụp trên diễn đàn du lịch nên dùng tên thật, sau đó cũng không có đăng kí nick mới liền trực tiếp bắt đầu công tác “Bát quái”, hiện tại ngẫm lại thật sự là sai lầm lớn, nếu không phải như vậy hiện giờ Từ Táp sao có thể dễ dàng nhận ra mình như vậy?

“Tên giống như vậy có rất nhiều.” Lý Xuất Vân vẫn là mạnh miệng nói.

Từ Táp cúi đầu nở nụ cười, “Như vậy hiện tại lên máy tính cậu coi đi, dám không?”

Lý Xuất Vân co rút người, chen chút vào trong sofa, sau đó liếc mắt nhìn Từ Táp: “Sao cậu có thể khẳng định như vậy?”

“Giác quan thứ sáu.”

“Nếu cậu hiểu lầm? Nếu cậu đổ oan tôi thì sao?”

“Nghe cậu nói như vậy, tôi càng khẳng định.”

Nguy rồi, Lý Xuất Vân thầm kêu không tốt, trúng kế.

Từ Táp mỉm cười, “Gần đây trong diễn đàn không ngôn luận thật thiếu không ít.” Nói xong, hắn lại gần Lý Xuất Vân hỏi: “Mấy ngày nay cậu không dám phát thiệp đi.”

Lý Xuất Vân then quá thành giận trừng mắt Từ Táp: “Ai cần cậu lo.”

Từ Táp dựa vào sofa lý nhìn Lý Xuất Vân, hắn cũng không có bộ dáng tức giận, ngữ khí hòa hoãn, “Tôi nghĩ cậu cũng không phải có cố ý, đúng hay không?”

Lý Xuất Vân trở mình xem thường, “Thân là nhân vật công chúng, cậu sẽ có chuẩn bị tâm lý thừa nhận hiểu lầm.”

“Tôi còn là cảm thấy được cậu đối với tôi có hiểu lầm.”

“Hừ.” Phát hiện Từ Táp cũng không có muốn tiếp tục truy cứu, Lý Xuất Vân nhỏ giọng lầm bầm nói: “Thật là xui xẻo, có ngày phải chạm mặt cậu.”

Từ Táp nghe thấy được, gật đầu, “Đúng vậy, tôi cũng không nghĩ tới cư nhiên có chuyện trùng hợp như thế.”

Lý Xuất Vân nhin không được duỗi thẳng cổ hét lớn: “Thực đen a! Cậu cư nhiên lại đến nhà của tôi!”

Từ Táp nhin không được cười ha ha đứng lên, “Cảm giác của tôi thật là đúng! Bất quá tôi vẫn nghĩ đến cậu là con gái, Vân, tôi thật sự nghĩ là một cô nàng.”

Trên mặt Lý Xuất Vân lộ ra biểu tình bất mãn: “Cũng không phải tôi muốn kêu tên này, đều tại mẹ tôi, gọi tôi là ‘ Vân ’ chi, từ nhỏ đã bị người khác hiểu lầm đến bây giờ.”

“Tiểu Vân, nghe người khác gọi cậu là tiểu Vân.”

Lý Xuất Vân trừng mắt Từ Táp, lộ ra biểu tình uy hiếp, “Cậu không được kêu tôi như vậy.”

“Đương nhiên, tôi sẽ không gọi cậu như vậy.” Từ Táp nhìn biểu tình Lý Xuất Vân buông lỏng, hắc hắc sung nói: “Cậu làm sao giống mây, ha ha ha.”

“Vậy còn cậu? Vậy còn cậu?”

Từ Táp giương đầu lên, liếc Lý Xuất Vân, “Tôi, cậu thấy sao?”

Lý Xuất Vân không chút khách khí đả kích Từ Táp, “Cậu... Cậu nhìn cậu, cao như gậy trúc, tay dài chân dài, quả thực là một con đại mã hầu*.”

_mã hầu: khỉ ngựa: hồng biết con này.

Từ Táp nghe xong lời này, sững sốt, sau đó kêu lên: “Mã hầu? Uy, cậu có chút thẩm mỹ được không, cậu nói tôi là mã hầu?”

“Đúng rồi.” Lý Xuất Vân tăng thêm ngữ khí, trịnh trọng gật đầu.

“Tôi cho cậu biết, nếu phải, tôi cũng phải là khỉ lông vàng, mã hầu gì, cậu có chút lực nhận thức được không.”

“Hắc! thì cậu, dựa vào cái gì làm động vật bậc một được quốc gia bảo hộ, cũng không soi gương, dài thủ dài chân, cậu không phải mã hầu thì ai là mã hầu?”

“Hảo tiểu tử, vậy cậu là cái gì, mang kính đen như vậy thật giống chỉ gấu mèo.”

“Ta đây là tượng trưng cho tri thức.” Lý Xuất Vân vươn tay đỡ cái kính to thô đen như lão nhà quê của mình.

“Ít nhảm, cậu mà có cái gì tri thức, có tri thức cậu còn bát quái.” Từ Táp cũng không khách khí.

“Tôi không thèm nghe cậu nói nữa. Nói với cậu cái gì cậu cũng không hiểu.”

“Cậu mới nói không rõ, thứ như cậu làm sao làm học sinh đại học Hương Đảo đại học, ăn mặc lung tung.”

“Là có cá tính.”

“Cá tính cái đầu, tôi xem cậu là làm biếng.”

Lý Xuất Vân vốn còn muốn chạy, vừa nghe lại ngồi trở về, “Làm biếng, tôi làm biếng? Tôi không cãi với cậu. Nói cho cậu biết, cậu đi hỏi đi, hệ hóa chất ai không biết tôi?”

Từ Táp nhìn xem Lý Xuất Vân, phù một tiếng cười đi ra, “Ân, tôi tin tưởng, với hình tượng này của cậu...”

“Hình tượng của tôi làm sao vậy, nói cho cậu biết, đừng khinh tôi!”

“Ân, tôi biết.”

Lý Xuất Vân trừng mắt Từ Táp, chu miệng, “Nói cho cậu biết, đừng tưởng rằng hiện tại cậu nổi tiếng, tương lai chờ lúc tôi danh khắp thiên hạ...”

“Ừ, ừ, ” Từ Táp vừa cười vừa nói: “Chờ lúc người bát quái đến mọi phố phường đều biết...”

“Tôi cũng không phải muốn làm thế, tôi ở trên mạng làm vậy đó cũng là bởi vì...” Lý Xuất Vân ngừng lại, nghĩ nghĩ, vung tay lên, “Tôi không thèm nghe cậu nói nữa, không có ý nghĩa, tóm lại về sau cậu chờ coi.”

Lý Xuất Vân đứng lên còn muốn chạy. Từ Táp gọi cậu lại, “Tiểu hùng miêu, từ từ.”

Lý Xuất Vân quay đầu lại, “Cậu gọi tôi là gì?”

Từ Táp nhin cười trả lời: “Tiểu hùng miêu.”

Lý Xuất Vân vốn định phản bác, chính là nghĩ qua nghĩ lại, dù sao kêu tiểu hùng miêu so với bị Từ Táp “Tiểu vân” vẫn được hơn, vì thế, cậu tiếp nhận cách xưng hô này, “Gì?”

“Kiến thức về du lịch còn có phong cảnh ảnh chụp ở trên mạng, cũng là của cậu sao?”

“Ân.”

“Người từng đi rất nhiều nơi?” Trong mắt Từ Táp, hiện lên thần sắc hâm mộ.

“Cậu không phải cũng đi qua rất nhiều chỗ sao?”

Từ Táp cúi đầu, “Tôi, tôi chỉ đi thi đấu, không có ngắm thời gian phong, ấn tượng đối với thành thị nào, cũng chỉ là dừng lại ở giữa sân vận động của nó.”

“Người đi qua nhiều nơi như vậy, một cái thành thị cũng không có dạo chơi qua?”

Từ Táp nghĩ nghĩ, “Phải nói, không có phần tâm tình kia.”

“Thời giờ cùng cơ hội của cậu đều dùng để làm chi?”

“Huấn luyện, trận đấu, huấn luyện, trận đấu.”

“A.” Lý Xuất Vân nghe xong, liền kinh ngạc.

“Chỉ có huấn luyện nghiêm khắc, huấn luyện không ngừng, mới có thể ở trong trận đấu có biểu hiện tốt nhất, để thành công không có đường tắt.”

Nghe xong lời Từ Táp nói, Lý Xuất Vân cảm thấy được, ấn tượng của cậu đối với hắn có chút thay đổi, Từ Táp đối với bóng đá thật sự nghiêm túc như thế.

Lý Xuất Vân đang coi truyền hình trực tiếp phát sóng trong TV.

Trên màn hình TV, hình ảnh Từ Táp trượt đuổi trên sân bị dừng hình ảnh, phóng to. Nhìn Từ Táp ở trên sân ban chạy không biết mệt mỏi, chuyển bóng chính xác, thất lưỡng nhỏ nhắn, phối hợp xảo diệu, bóng đá dưới chân của hắn, giống như là có sinh mệnh.

Lý Xuất Vân không khỏi gãi ót, người trong TV kia, chính là trung tâm trên sân cỏ, công kích phối hợp, Từ Táp tựa như chiến tướng, ngày hôm qua, còn ở trong căn nhà nhỏ của mình, ngồi tại phòng khách của mình, cầm máy hút bụi quét tước, lau cửa sổ, mua qthực phẩm về bổ sung tử lạnh, nấu cơm cho mình.

Vươn tay dùng sức lôi kéo lỗ tai của mình, Lý Xuất Vân khó có thể tin đây là cùng một người.

Kết thúc, đội Minh Châu chiến thắng đội bóng sân khách. Từ Táp trợ công, trợ giúp tiên phong xuyên thủng cầu môn đối phương.

Nhìn trên TV, trên vai Từ Táp đắp vắt chiếc áo cầu thủ bị mồ hôi thấm ướt, đứng ở trong sân hướng những fans bóng đang hoan hô vỗ tay chào hỏi, màn ảnh chụp lại ánh mắt của hắn, màu đen thâm thúy trong con ngươi lộ ra sự tự tin cùng kiên cường thuộc loại nam nhân thành thực.

Lý Xuất Vân cắn môi, hướng về phía TV chậm rãi lẩm bẩm, “Từ —— Táp.”

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày thứ Hai Từ Táp trở lại.

Lý Xuất Vân vừa vào cửa liền ngửi được mùi đồ ăn. Cậu đối với thức ăn dị thường chấp nhất, ngay cả lỗ tai đều giống như dựng thẳng lên nhào tới bàn ăn trong phòng khách.

Hôm nay Từ Táp làm cơm xào hải sản, cũng xào một ít rau xanh, còn một tô canh cà trứng.

Lý Xuất Vân thực chủ động đi bới cơm, đưa cho Từ Táp một chén.

Lúc ăn cơm, Từ Táp thực im lặng.

Lý Xuất Vân vốn định nói chút gì đó với Từ Táp, nhưng nhìn đến biểu tình ngưng trọng của hắn lại nhịn xuống.

Dọn dẹp chén bát xong, Từ Táp trở lại trong phòng của mình.

Lý Xuất Vân ngồi trước máy tính làm công khóa rồi lên mạng một chút, nhìn thấy trên mạng có rất nhiều người bình luận về trận đấu trên sân khách mới vừa rồi của đội Minh Châu. Lý Xuất Vân không biết đá banh, đối với mấy kỹ thuật gì đó cậu hoàn toàn không hiểu, nhìn thấy rất nhiều người yêu bóng đá từ các loại góc độ kỹ thuật khác nhau mà phân tích trận đấu, lời bình về các đội viên trong trận đấu, biểu hiện của Từ Táp được rất nhiều người khẳng định, Lý Xuất Vân không khỏi có chút hâm mộ.

Tuy rằng không hiểu bóng đá, nhưng Lý Xuất Vân ở trên mạng, trong diễn đàn trà trộn nhiều năm, nhìn đến không ít bài báo. Trên cơ bản, những fans bóng cùng giới bình luận đối với vị trung tâm sân cỏ trẻ tuổi Từ Táp này, vô luận từ kỹ thuật hay là nhân phẩm đều tán thành.

Hiện tại, Từ Táp hai mươi lăm tuổi, mang đồng phục số 7 của đội Minh Cầu, là đại tướng giữa sân, tương lai nhất định là đội trưởng tiếp theo của đội Minh Châu.

Lý Xuất Vân đột nhiên rất muốn biết, bây giờ Từ Táp đang làm gì.

Lén lút chạy tới phòng Từ Táp, Lý Xuất Vân đem cửa phòng mở ra một khe nhỏ, lặng lẽ hướng vào bên trong xem.

Từ Táp đang xem trận đấu được ghi hình lại, trong tay cầm vở cùng bút, thỉnh thoảng ghi chép cái gì đó, xem một hồi, còn đem hình ảnh dừng lại, phóng to.

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Từ Táp, trong lòng Lý Xuất Vân có loại cảm giác khác thường.

Lý Xuất Vân là học sinh giỏi trong viện nghiên cứu thuộc đại học hóa chất Hương Đảo, từ nhỏ thành tích học tập của cậu vô cùng tốt, cậu tự nhận mình rất chấp nhất, nhiệt tình với sự tìm tòi tri thức. Bởi vì không thích phong trào thể dục thể thao, cho nên cậu cũng không hiểu lắm về những người mê thể thao, chỉ cảm thấy bọn họ hẳn đều là những người đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Đang muốn lặng lẽ đóng cửa lại, Từ Táp đã cảm giác được phía sau có người, quay đầu lại, “Có chuyện gì sao?”

“Ách, không có, không có.”

Từ Táp ở ghế trên xoay người lại, “Nếu muốn tâm sự, thì vào đi.”

Từ khi Từ Táp dọn vào phòng này, đây là lần đầu tiên Lý Xuất Vân vào trong.

Ngồi ở ghế trên, Lý Xuất Vân đánh giá mọi nơi.

Toàn bộ không gian, đã gắn đầy dấu vết của Từ Táp. Trên tường trên cầu y* của Từ Táp, trên bàn sắp xếp như sân tập bóng của đội Minh Châu, góc tường đặt hai quả bóng.

—cầu y: đồng phục đá bóng.

Lý Xuất Vân đột nhiên phát hiện trong các loại đồ vật giống nhau này, đó là đặt một cái kèn ác-mô-ni-ca.

“A, cậu biết thổi cái này?” Lý Xuất Vân chỉ vào kèn ác-mô-ni-ca, tò mò hỏi.

Từ Táp đứng lên, lấy kèn ác-mô-ni-ca ra, đặt ở bên miệng, nhẹ nhàng thổi lên. Tiếng kèn ác-mô-ni-ca từ từ, vang vọng ở bên trong.

Lý Xuất Vân mở to hai mắt, tiếng kèn ác-mô-ni-ca giống như đem Lý Xuất Vân lên tận trời xanh mây trắng, trở về thời thiếu niên vô ưu vô lự.

“Không nghĩ tới cậu còn rất đa tài đa nghệ.” Nghĩ đến tay nghề nấu ăn của Từ Táp, Lý Xuất Vân không khỏi nói.

Từ Táp cười cười, tựa hồ cũng không để bụng.

“Có chuyện muốn hỏi một chút cậu, được không?” Lý Xuất Vân hỏi.

Từ Táp nhìn nhìn biểu tình Lý Xuất Vân, gật gật đầu.

Tay chống cằm, Lý Xuất Vân nhìn chằm chằm Từ Táp, hỏi: “Vẫn nghe nói, em của cậu, không phải em của cậu, phải không?”

Từ Táp sửng sốt, sau đó gật đầu, “Đúng vậy. Tôi cùng tiểu Mạn, không có huyết thống quan hệ.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?” Sắc mặt Lý Xuất Vân kỳ hoặc. Cậu vẫn luôn muốn biết sự thật của chuyện này, bởi vì Từ Táp thường rất ít đề cập đến người nhà, có rất nhiều đồn đãi, cũng không biết thiệt giả, chỉ biết là hần cùng em của hần không giống nhau, ngoại giới đồn đại hai người không phải anh em.

“Lúc tôi năm tuổi thì ba bị xe nạn xe qua đời, mẹ một mình mang theo tôi. Sau lại bà gặp Thiệu thúc thúc, Thiệu thúc thúc đối với mẹ của tôi và tôi tốt lắm, sau đó mẹ của tôi gả cho ông. Thiệu thúc thúc là một nam nhân từng ly hôn, ông mang theo đứa con gái của ông và vợ trước là —— tiểu Mạn. Như vậy theo pháp luật, tiểu Mạn sẽ thành em của tôi.”

“Nguyên lai là như vậy.” Lý Xuất Vân có chút hiểu được, “Vậy kế phụ cậu đâu? Hiện tại cũng chưa nghe người ta nhắc tới.”

“Thiệu thúc thúc cùng mẹ của ta kết hôn được ba năm thì bệnh qua đời. Là một mình mẹ tôi đem tôi cùng tiểu Mạn nuôi lớn. Bà vô cùng cực khổ. Tôi không muốn nói thêm về chuyện người nhà, chính là hy vọng bà còn có tiểu Mạn có thể có cuộc sống bình tĩnh, không bị quấy rầy.”

Lý Xuất Vân chu chu miệng, “Không bị quấy rầy, chỉ sợ không có khả năng.”

“Tận lực ít đi quấy nhiễu các nàng cũng tốt. Có việc gì cứ nhằm vào tôi, nói tôi cái gì tôi cũng sẽ không để ý, nhưng tôi hy vọng không cần ảnh hưởng đến người nhà của tôi, khiến bọn họ mỗi ngày lo lắng hãi hùng, đi tới chỗ nào đều bị ***, ảnh hưởng cuộc sống cùng công tác bọn họ, ta đây sẽ không tha thứ.”

“Nga.” Lý Xuất Vân gật gật đầu, “Một mình mẹ cậu mang theo hai người con, năm đó nhất định thực không dễ dàng đi.”

“Đúng vậy.” Trong con người màu đen của Từ Táp, lộ ra u buồn, “Lúc đó bà vừa phải tăng ca, còn phải chiều cổ chúng tôi. Lúc tôi mới vào trường bóng đá, học phí tương đối đắt đỏ, vì có thể để tôi vào, mẹ của tôi mượn không ít tiền.”

Lý Xuất Vân trầm nghĩ, Từ Táp lúc ấy chỉ mới học tiểu học chỉ sợ không thể đi làm công.”Kia sau đó thì sao? Vẫn tiếp tục mượn tiền sao?”

“Nga, cũng còn, chậm rãi cũng ít đi. Sau khi vào bóng đá chuyên nghiệp, tôi thu vào đã khá nhiều, lúc đó áp lực kinh tế đã nhỏ đi nhiều.”

“Nghe nói cậu mười sáu tuổi đã xin ý kiến muốn vào sân thi đấu.”

Từ Táp nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Mười sáu tuổi lẽ ba tháng.”

Lý Xuất Vân tiến sát vào Từ Táp, đề thấp thanh âm hỏi: “Học phí của trường bóng đá thực sự mắc như thế?”

“Tôi nghĩ, không thể thấp hơn so với học phí nghiên cứu sinh.”

Lý Xuất Vân bĩu môi, “Vậy cậu không nghĩ, đi học trường bình thường.”

Từ Táp đưa tay chống cằm, nghĩ nghĩ, “Tôi thích bóng đá, thật sự, bóng đá là tất cả của tôi, toàn bộ của tôi. Ngoại trừ bóng đá, tôi không có am hiểu về những thứ khác. Tôi đặc biệt cảm tạ mẹ của tôi, bà tôn trọng sự lựa chọn của tôi, cũng phi thường ủng hộ tôi. Tôi cũng nghĩ qua, nếu tôi học thật là tốt có thể nhanh chóng đạt được chức chủ lực bóng đá chuyên nghiệp, như vậy, khoản nợ lúc trước không còn là vấn đề. Ở trong trường học, nếu tôi biểu hiện thật là tốt, tốt đến vượt qua tiêu chuẩn bình thường, cũng sẽ có câu lạc bộ sớm cùng tôi ký hợp đồng, thay tôi tiền trả học phí, hơn nữa đưa tôi xuất ngoại bồi dưỡng.”

“Oa có hay không?” Lý Xuất Vân tò mò đích hỏi.

“Có.”

“Tập đoàn tài chính sau lưng đội bóng Minh Châu?”

Từ Táp gật đầu, “Đúng. Năm tôi mười hai tuổi, tôi từ chỗ đội thiếu niên của trường bóng đá xuất chiến trận đấu cả nước, cũng ngay lúc đó đội Minh Châu tìm đến tôi, nguyện ý thay tôi tiền trả toàn bộ học phí cũng đưa tôi xuất ngoại huấn luyện, điều kiện là muốn cùng bọn họ ký hợp đồng.”

“Cậu ký?”

“Đương nhiên. Minh châu đội là đội bóng ta thích, trước đây ta từng đi thăm nơi huấn luyện của bọn họ, tôi thực thích, năng lực trong đội bóng cũng được phát huy tối đa, cũng là mơ ước của tôi.”

“Kết quả lúc cậu mười sáu tuổi làm dự bị trong một trận bán kết được kêu ra thi đấu, rồi bắt đầu kiếp sống cầu thủ chuyên nghiệp của cậu.”

Từ Táp ném Lý Xuất Vân một cái ánh mắt “Cậu cũng rất rõ ràng đó thôi”.

Lý Xuất Vân giương lên đầu, “Đương nhiên, tôi cũng hiểu về bóng đá, tôi đối với bóng đá cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu.”

Từ Táp cúi đầu cười cười, không có phản bác.

Lý Xuất Vân kéo ghế dựa, ngồi gần ly Từ Táp một tí, “Ai, tôi hỏi cậu, đều nói cậu đá banh rất có thiên phú, có phải thật vậy hay không?”

Từ Táp “Phốc” một tiếng cười ra, “Làm sao có thể.”

“Vậy tại sao cậu chuyên bóng chuẩn như vậy, muốn cướp banh của cậu rất khó. Còn cú đá vòng cung gì đó của cậu, là đá như thế nào?”

“Cái đó có rất nhiều người đều có thể làm được.”

“Không phải đâu. Ba của tôi đối với kỹ thuật cá banh của cậu vẫn khen không dứt miệng, từ lúc cậu bắt đầu lên sân khấu ông đã mà bắt đầu chú ý cậu.”

“Ba của cậu? Bác trai?” Từ Táp tựa hồ không tin lỗ tai của mình.

Lý Xuất Vân lộ thần sắc bất đắc dĩ, “Ba tôi là người mê bóng, siêu cấp mê đội Minh Châu, thích đội bóng này đã vài thập niên. A, từ nhỏ tôi nghe ông bàn về bóng đá, trong lỗ tai đều sinh kén. Nghe ông nói, cậu đá banh có thiên phú, huấn luyện chỉ là một mặt, thiên phú của mỗi người cũng là một mặt, có một số người dù luyện tập như thế nào cũng luyện không được.”

“Này tôi không nghĩ qua.”

Lý Xuất Vân như là nhớ ra cái gì đó, nhảy dựng lên, “Cậu có hay dư cầu y hay không?”

“Sao?”

“Cho tôi, ký tên cho tôi.”

“Đưa cho bác trai?”

“Đúng.”

Từ Táp đứng lên, từ trong tủ treo quần áo lấy ra một bộ cầu y, tìm bút, ký tên xuống, giao cho Lý Xuất Vân.

Lý Xuất Vân cầm cầu y, mặt mày hớn hở, “Ha, cuối tuần về nhà ông già xem, mang này cho ông.” Lúc này, cậu lại nghĩ tới điều gì đó, hướng Từ Táp cười, “Cảm ơn nha.”

“Không cần khách khí.”

“Nếu phòng ở cậu chưa thu thập xong, liên tiếp tục ở cũng được, tôi ok rồi!”

Từ Táp nói: “Không, không đã làm phiền cậu, chờ bên kia trang hoàng tốt tôi sẽ dọn ra.”

Cuối tuần, Lý Xuất Vân về nhà, đem cầu y giao cho ba.

Lý phụ rất là kinh ngạc, không nghĩ tới đứa con cư nhiên có thể được vật kỷ niệm trân quý như thế, đem quần áo nâng ở trong tay ông cơ hồ phải đứng không yên, la lên: “Mẹ nó ơi, mẹ nó ôi, đến, đến đợ tôi một chút, đỡ tôi một chút.”

Cắt kỹ cầu y như đang giấu bảo bối, Lý phụ hỏi: “Cậu ta từng mặc qua sao?”

Lý Xuất Vân âm thầm hối hận, sớm biết rằng thế kêu Từ Táp đem một cái cầu y từng mặc lấy ra, bộ này rất mới, có lẽ cậu chưa mặc qua.

“Không có.”

“Nga.” Lý phụ cũng không có thất vọng, mặt mày hớn hở như trước.

“Con trai, con từ đâu mà có? Thực không dễ dàng đi.” Lý phụ hỏi.

“Bạn cho.” Lý Xuất Vân trả lời, thầm nghĩ, mình và Từ mã coi như là bằng hữu, đều ở cùng một mái hiên.

“Hãy chờ xem, ba của con nhất định sẽ thỉnh bằng hữu đến xem, mỗi ngày hiến vật quý.”

“Ba cao hứng là tốt rồi.”

Lý phụ dùng sức đem đứa con kéo vào trong lòng, siết cánh tay của Lý Xuất Vân úc úc kêu, “Không tồi, biết thứ ba con thích.”

“Mẹ, con là hiếu tử được không, hiếu tử.”

Lý phụ cười nói: “Đúng, con là đứa con khôi hài.”

Lúc Từ Táp quét tước phòng khách, Lý Xuất Vân y lệ không giúp vội, cậu ngồi trên ghế sofa run đùi, đang đọc sách.

Sắp xếp lại đồng tạp chí báo lộn xộn, Từ Táp thò người qua, muốn nhìn một chút coi Lý Xuất Vân đang đọc sách gì.

Đó là một quyển tạp chí hóa chất, trên trang giấy in đầy rẫy các phương trình hóa học, giống như là thiên thư.

Từ Táp nhíu mày. Vừa rời mắt, ánh mắt Lý Xuất Vân lại chạm phải ánh mắt của Từ Táp.

Từ Táp cười cười, lắc đầu, “Xem không hiểu.”

“Kỳ thật cũng rất đơn giản.” Chỉ vào một tờ công thức phân tử, Lý Xuất Vân cố gắng giải thích, “Vật chất đều là từ phân tử cấu thành, cái này chính là cơ cấu tạo thành nó, ừ, chính là như vậy,” Lý Xuất Vân vươn tay múa chân.

“Cậu nghiên cứu, là một thế giới vi mô.”

“Đúng.” Từ Táp có thể nói được như vậy, cậu cảm thấy rất kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu.

“Trên các web, các ảnh chụp phong cảnh, đều là cậu chụp sao?”

“Àn.” Lý Xuất Vân đáp, khi Từ Táp nhắc tới trang web, cậu lại bắt đầu chột dạ.

“Cậu từng học chụp ảnh sao?”

“Không có, lúc tôi đi du lịch, tùy tiện chụp lại, sau đó đem những cảnh đã nhìn thấy ghi chép lại.”

“Cậu thích du lịch sao?” Từ Táp ngồi xuống, hỏi. Từ sau khi ở trên trang web nhìn thấy ảnh chụp của “Xuất Vân”, hẳn vẫn muốn hỏi người đó câu hỏi này.

“Thích, nếu có thời gian, tôi nhất định sẽ đi chơi một chút.”

“Công khóa thì sao?”

Lý Xuất Vân chụp vỗ ngực, “Đó không là vấn đề.”

“Tôi có thể, xem ảnh phong cảnh mà cậu chụp không?” Từ Táp nghiêm túc thỉnh cầu nói.

“Tốt.”

Lấy thẻ nhớ ra bỏ vào máy tính, Lý Xuất Vân đem ảnh phong cảnh mà mình đã chụp nhiều năm qua cho Từ Táp xem.

Từ Táp vừa xem, vừa cảm thấy kinh ngạc cùng hâm mộ, nguyên lai Lý Xuất Vân lại đi đến nhiều nơi như thế.

Lý Xuất Vân thích du lịch, cũng không phải chỉ đi tham quan những nơi thánh địa hoặc là thành phố lớn, cậu thường một mình đi tới những thành phố nhỏ trên bản đồ mà mình tra được, thưởng thức phong cảnh tự nhiên cùng phong thổ nhân tình.

Mỗi một tấm ảnh chụp, đều ghi chú rõ nơi cùng thời gian chụp.

Hồ Nam ở Tây Tạng, Huyền Không Tự ở Sơn Tây, Hồ Kanas ở Tân Cương, Lang Kiều ở Chiết Giang, Đạo Thành ở Tứ Xuyên, Du Lâm ở Thiểm Tây, La Bình ở Vân Nam, mỗi một nơi, Lý Xuất Vân đều dùng máy ảnh của anh, ghi chép một cách tự nhiên mà chân thật xuống chỗ cậu đã thấy phong cảnh, cùng với phong cảnh mọi người đang sinh hoạt.

Từ Táp vừa hưởng thức phong cảnh, một bên nói: “Chụp tốt lắm a.”

Nghe ra, đây là lời ca ngợi từ đáy lòng của Từ Táp, Lý Xuất Vân có chút ngượng ngùng, vuốt cổ nói: “Tôi cũng chỉ là nhìn thấy cái gì thì chụp cái đó.”

“Cậu đi qua rất nhiều nơi...”

“Đạo Thành, Vụ Nguyên, La Bình, là nơi tôi cảm thấy được sắc thái đẹp nhất, cái cảm giác chất phác này làm cho người ta rất lâu mới quên.”

“Thật sự rất đẹp...”

“Cậu cũng có thể đi.”

Từ Táp từ từ thở dài một tiếng, “Hy vọng một ngày nào đó, tôi cũng có thể đi.”

Xem qua ảnh chụp, Từ Táp đánh giá phòng Lý Xuất Vân một chút, chú ý tới bộ sách chất đồng lộn xộn trong phòng, khăn trải giường nhăn nhúm, gối đầu đặt ở ghế trên, nhìn nhìn lại một đồng tóc ngắn kề bên người ngồi bên cạnh, Từ Táp rất muốn cười.

Mới đầu, Từ Táp nghĩ, Lý Xuất Vân chỉ là một học sinh nam lười thôi lếch thếch, độc miệng độc mồm tính tình xấu xa hơn nữa còn bát quái, nhưng sau khi ở nơi này một thời gian ngắn, hẳn phát hiện Lý Xuất Vân trừ bỏ không quá yêu dọn dẹp đồ dùng, để một đồng đồ chất đầy không gian ra, cậu cũng có nhiều chỗ khiến người ta yêu thích.

Nói thí dụ như thái độ học tập.

Khi Lý Xuất Vân học rất có tinh thần nghiêm túc, làm cho Từ Táp rất bội phục, người thường cùng mình âm rĩ tranh cãi nhau này, đối mặt sách giáo khoa khi thật dày, chuyên chú cùng chấp nhất trong ánh mắt, khiến mình rất thích; còn có lúc cậu luyện tập thính lực ngoại ngữ, đem một đồng đĩa ra nghe từng cái một, thái độ kiên trì bền bỉ.

Khiến Từ Táp thường thức cùng hâm mộ nhất, là Lý Xuất Vân đi qua nhiều nơi, cầm máy ảnh trong tay, ghi chép rất nhiều cảnh vật.

Xem qua ảnh chụp, Từ Táp cảm thấy được, Lý Xuất Vân rất có “Ánh mắt **”, đa số nơi cậu đi tới đều là ở những thành thị nhỏ tra trên bản đồ, chính là, dùng “Ánh mắt” của cậu xem qua đi, cảnh sắc thực bình thường, đều sinh động lên, phảng phất như có sinh mệnh.

__con mắt ở đây ý chỉ khiêu thẩm mỹ đó.

Mỗi một gương mặt trong ảnh chụp của Lý Xuất Vân, đều làm cho người ta một loại cảm giác “Đây là cuộc sống”.

Từ Táp cảm thấy được, hẳn càng ngày càng yêu thích con, à không, là vị “Tiểu hùng miêu” này.

“Nếu thích ảnh chụp này, tôi rửa ra cho cậu.” Lý Xuất Vân đề nghị.

“Không, không cần.” Từ Táp nghĩ nghĩ, cự tuyệt.

Đối với Từ Táp mà nói, Lý Xuất Vân, Cậu giống như một sinh vật không biết tên nào đó, tất cả của cậu, trường học khoa học của cậu, cuộc đời của cậu, giá trị, hứng thú, yêu thích, đều làm cho Từ Táp cảm giác mới mẻ, thú vị, sự khác nhau giữa hẳn cùng cậu là như thế.

Nga, không, Lý Xuất Vân cũng không phải sinh vật không biết tên, cậu là, một con tiểu hùng miêu tham ăn yêu ngủ khiên học sinh hóa học.

Trước kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn vào cuối tuần, lịch của đội Minh Châu trống, không có trận đấu, đội bóng tiến hành huấn luyện khôi phục, chuẩn bị đấu một trận lưỡng cường giao phong* cùng với đội Trầm Dương sau kỳ nghỉ dài hạn sắp tới.

__ lưỡng cường giao phong: hai đội mạnh đấu với nhau.

Sau khi kết thúc buổi huấn luyện như thường lệ, Từ Táp ở lại tự luyện tập banh.

Chạy lấy đà, giơ chân, sút banh, quả bóng cao tung xoay tròn mãnh liệt, tung lên không trung tạo thành một đường cao duyên dáng, một lần lại một lần bay về phía góc cầu môn.

Lúc Từ Táp chấm dứt huấn luyện liền trở về chỗ ở tạm thời, thì Lý Xuất Vân đã trở về trước.

Nghe thấy có người tiến vào, Lý Xuất Vân ở trong phòng kêu to: “Tôi đang làm công khóa, không cần quấy rầy tôi.”

Từ Táp cười cười, im lặng trở về phòng của mình.

Vừa đầu viết xong công khóa, Lý Xuất Vân cảm giác thấy đói, Lý Xuất Vân nhịn đói một chút cũng chịu không nổi, lập tức đứng lên đi phòng bếp tìm thức ăn.

Lúc cầm một chén đi ra, Lý Xuất Vân nhìn thấy Từ Táp ở trong phòng khách, mang giày thể thao, mang theo dây phone, một bên tung cầu, một bên xem tin tức trên tv.

“A, công khóa làm xong rồi?” Nhìn thấy Lý Xuất Vân đi ra, Từ Táp đưa tay tháo một bên dây phone.

“Àn.”

“Sao lại ăn cái này?” Từ Táp nhìn cái bát trong tay Lý Xuất Vân, hỏi cậu, đồng thời, bóng vẫn như cũ theo từng nhịp chân của hẳn mà bay lên, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

“Tôi không biết nấu cơm, nấu luộc một chút thì cũng không tệ.” Lý Xuất Vân cầm bát ngồi xuống, vù vù ăn.

Từ Táp ở một bên âm thầm buồn cười. Bất cứ ai nhìn thấy Lý Xuất Vân ăn cũng đều sẽ thích cậu, bởi vì bộ dáng Lý Xuất Vân khi ăn thật sự là rất đáng yêu, đáng yêu đến làm cho người ta cảm thấy, khuôn mặt bình thường như thế, khi cậu ăn ngon miệng như vậy, gương mặt bình thường cũng trở nên mỹ vị.

“Ai, cậu có thể đi chụp quảng cáo về tốc độ ăn, năng suất nhất định nâng lên.” Từ Táp trêu chọc nói.

Lý Xuất Vân liếc mắt Từ Táp một cái, “Nếu tôi biết nấu cơm, tôi cũng không ăn cái này.”

“Một chén đủ sao?”

Lý Xuất Vân thành thật trả lời, “Không đủ. Dù sao cũng phải thức đêm làm công khóa, buổi tối lại thêm cơm là được rồi.”

Ăn xong, Lý Xuất Vân thỏa mãn tựa vào trên ghế sa lon, lấy tay lau miệng, sau đó sờ sờ bụng.

Lúc này, Lý Xuất Vân chú ý tới cầu của Từ Táp, cậu nhìn chăm chăm động tác của hắn.

Bóng đá ở trên chân Từ Táp từ chân của hắn theo quy củ tung lên, mỗi một độ cao khi tung lên, góc độ, cơ hồ là hoàn toàn giống nhau.

Nghiêng đầu nhìn một hồi lâu, Lý Xuất Vân hỏi: “Nó sao lại không rơi xuống?”

Từ Táp mang tai phone nên không có hỏi, vẫn tự chuyên chú luyện tập như cũ.

Lý Xuất Vân đi qua, cõ tai phone của Từ Táp, ghé vào lỗ tai hắn kêu lên: “Nó sao lại không rơi xuống?”

Từ Táp ăn một cú dọa, quả bóng trên chân bay lạc ra ngoài, hắn vội vàng nhảy từng bước, đưa chân đá, đem bóng đá cao, sau đó dùng đầu gối hất vài cái, sau khi khống chế tốt độ cao cùng lực, chân vừa thu lại, bóng đá lại một lần nữa ngoan ngoãn quay về trên chân Từ Táp.

Động tác liên tiếp, như nước chảy mây trôi, linh động phiêu dật, ánh mắt Lý Xuất Vân xem mà đắm đuối.

“Vì cái gì không rơi xuống?” Lý Xuất Vân lại một lần nữa thì thào hỏi.

“Khống chế thật là tốt tự nhiên không rơi.”

Thấy thần sắc Lý Xuất Vân đích, chân phải Từ Táp đơn giản hơi dùng sức, đem bóng đá cao, sau đó lấy đầu gối phải, vai phải, đầu, vai trái, đầu gối trái phân biệt đánh cầu, sau khi quả bóng theo thân thể Từ Táp đạo qua một vòng, về trên chân trái của hắn.

“Cậu biến phép hay làm xiếc a.” Lý Xuất Vân khó có thể tin hỏi.

“Muốn tới luyện tập một chút không?”

Lý Xuất Vân lắc đầu liên tục, “Tôi không có tế bào vận động, tôi làm không được, tôi ngay cả xe đạp đều chạy không tốt. Ba của tôi nói, tôi không có năng lực cân bằng.”

“Có thể luyện tập, không quan hệ.”

“Không muốn không muốn.” Lý Xuất Vân liên tục nói, liên tục xua tay.

Trở lại trước bàn học, Lý Xuất Vân một lần nữa làm công khóa, viết viết, trước mắt lại luôn xuất hiện tư thái của Từ Táp, từng hình ảnh từng hình ảnh phóng to. Lý Xuất Vân đơn giản buông công khóa, mở web ra, tìm kiếm trang viết về đời tư của Từ Táp, mở ảnh chụp xem lên.

Ảnh chụp của các phóng viên thể thao thật đúng là đặc sắc, đem từng nét đặc sắc trong nháy mắt của Từ Táp ở trên sân banh toàn bộ ghi chép xuống dưới.

“Khống chế cầu có thể khống chế đến như vậy sao?” Mắt thấy là thực, nhưng Lý Xuất Vân vẫn không thể tin.

Đêm khuya đến, mì phở trong bụng bị tiêu hóa không còn, Lý Xuất Vân không thể chịu đói ại một vào phòng bếp tìm thứ ăn.

Đẩy cửa phòng bếp ra, Lý Xuất Vân đã ngửi được mùi, trên bàn trong phòng bếp đặt một cái đĩa lớn, hai cái chân giò hun khói cùng sandwich trứng vẫn còn nóng.

Muốn đi cảm ơn Tù Táp, phát hiện phòng của hắn đã muốn tắt đèn, Lý Xuất Vân cắn sandwich, chống gò má phồng ra của mình, đứng ở ngoài cửa nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

__ kền ác-mô-ni-ca

ùng Đi Du Lịch Với Tiểu Vân nào:

__ Hồ Nam ở Tây Tạng:

Namtso hoặc hồ Nam (tên chính thức Nam Co; tiếng Mông Cổ: Tengri Nor; nghĩa là hồ Thiên Đường Trung văn giản thể: 纳木错; pinyin âm: Nàmù Cuò, Nạp Mộc Thác) là một hồ nước trên núi cao tại khu vực ranh giới giữa huyện Damxung của thành phố Lhasa và huyện Baingoin của địa khu Nagqu tại Khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc, cách 112 kilômét (70 mi) về phía bắc tây bắc của trung tâm Lhasa.

__ Huyện Không Tự ở Sơn Tây:

Huyện Không Tự nằm trên vách núi Hằng Sơn thuộc tỉnh Sơn Tây, TQ.

__ Hồ Kanas ở Tân Cương:

Hồ Kanas (Kanası Hu), có nghĩa là “xinh đẹp, phong phú và bí ẩn” bằng tiếng Mông Cổ, có thể được tìm thấy 150km Bắc của Bu'erjin Town ở Tân Cương. Ẩn mình trong rừng sâu núi Altay, hồ là 1.374 m trên mực nước biển và bao gồm một khu vực của 45sqkm (10 lớn hơn Tianchi lần trên Bogda Mountain) với điểm sâu nhất 188m.

__ Đạo Thành ở Tứ Xuyên:

Là một huyện ở phía nam Cam Tư, tỉnh Tứ Xuyên Trung Quốc.

__ Du Lâm ở Thiểm Tây:

__ La Bình ở Vân Nam:

La Bình, một huyện thuộc tỉnh Vân Nam Trung Quốc, nơi đây được coi như hoa viên rộng lớn nhất của Trung Quốc.

La Bình nằm ở phía đông của tỉnh Vân Nam cách thủ phủ Côn Minh 240 km, đây là huyện nổi tiếng nhờ hoa cải. Tại đây, tới hơn 300.000 mẫu (1 mẫu = 10.000m²) liền kề nhau được sử dụng để trồng hoa cải. Từ một huyện nông nghiệp, nay La Bình đã trở thành một địa danh văn hóa – du lịch, trở thành điểm hẹn lãng mạn của những người yêu cảnh sắc tươi đẹp của thiên nhiên. Đến với La Bình đúng mùa hoa cải, bạn sẽ được đắm mình cùng nghìn dặm hoa vàng. Đây cũng là “miền đất hứa” cho các cặp đôi tìm nơi để chụp ảnh cưới.

__ Vụ Nguyên:

Câu nói “Ngũ Nhạc quy lai bất khán sơn, Vụ Nguyên quy lai bất khán thôn” là lời khen ngợi của đông đảo du khách sau khi du ngoạn tại huyện Vụ Nguyên, tỉnh Giang Tây.

Vụ Nguyên-một địa danh nhỏ thật khó tìm trên bản đồ Trung Quốc mà tại sao lại được coi là đẹp nhất Trung Quốc, vậy nó đẹp ở chỗ nào?

Vụ Nguyên không chỉ có môi trường sinh thái tốt đẹp, mà nền văn hóa và phong tục tập quán dân tộc ở đây cũng rất độc đáo, rất nhiều làng xóm cổ, kiến trúc cổ, cầu cổ trong toàn huyện rộng 3000 km vuông này không những có môi trường sinh thái tốt đẹp mà nội hàm văn hóa cũng rất sâu xa. Vụ Nguyên đẹp là đẹp ở chỗ môi trường sinh thái và văn hóa đã kết hợp nhuần nhuyễn với nhau, là con người chung sống hài hòa với thiên nhiên, có thể nói là thiên nhân hợp nhất.

Mùa xuân là mùa cải dầu ở Vụ Nguyên, cảnh đẹp ngoạn mục, nhiều du khách vẫn cho rằng tháng 3 và tháng 4 là mùa du lịch “vàng” của Vụ Nguyên, nên có khá đông người chỉ tập trung đến Vụ Nguyên vào thời gian này. Kỳ thực thì Vụ Nguyên có khí hậu ẩm áp và ẩm ướt, bốn mùa phân chia rõ rệt và mỗi mùa đều có cảnh đẹp khác nhau. Mùa xuân thì ngắm cảnh hoa cải dầu vươn xa bạt ngàn. Mùa hè, khi đem ghế tre ra ngồi trên sân làng, tay phe phẩy quạt ngắm cảnh sao đêm, tiếng ếch nhái vang khắp đó đây, thì bạn sẽ cảm thấy sự khác biệt rõ rệt giữa cuộc sống huyền ảo của thành phố với cuộc sống yên tĩnh nơi đây. Mùa thu

Vụ Nguyên là mùa thu hoạch, nông dân địa phương thường đem những thứ thu hoạch được phơi trên sân thượng. Các công trình kiến trúc ở Vụ Nguyên đều có giếng trời, bên trên bắc xà phơi từng chùm ớt đỏ, các loại ớt thái và thóc đều được phơi bằng nong. Từ trên cao nhìn xuống, màu đỏ của ớt, màu vàng của thóc và màu đen của mái ngói sẽ khiến ta có cảm giác như trên các nóc nhà đã được sơn quét lên đủ loại màu sắc. Mùa đông, khi ngắm nhìn ngôi làng cổ xưa này sẽ khiến ta nghĩ về lịch sử bề dày.

Cách huyện Vụ Nguyên 20 km về phía đông có một ngôi làng cổ đậm đà đặc sắc văn hóa kiến trúc Huy Châu, đó là làng Giang Loan, bố cục kiến trúc ở đây rất đặc sắc, một đường phố với 6 cửa ngõ, đường cũ và mới ngang dọc rất có hàng có lối, trải qua nghìn năm mà không nhầm lẫn, mỗi con phố lối ngõ nơi đây đều có cá tính riêng, nhưng lại có một nét chung là cổ kính và tĩnh lặng. Đường phố cũ của Giang Loan đến nay vẫn còn giữ được phong thái của hai triều đại Minh Thanh.

















5. Chương 5

Kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn đã đến, đội bóng nghỉ ba ngày, Từ Táp ở trong phòng thu dọn đồ đạc, tính về nhà đi cùng mẹ, em cùng nhau vượt qua nghỉ dài hạn.

Phát hiện Lý Xuất Vân không có phải về nhà, Từ Táp hỏi hần: “Nghỉ dài hạn không trở về thăm nhà sao?”

Về mặt Lý Xuất Vân đau khổ lắc đầu, “Tôi bị hãm hại.”

“Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Biểu tình Lý Xuất Vân bi phẫn nói: “Trong kỳ Quốc Khánh này không trường có lễ chúc mừng, liên tục làm ba ngày. Ứng dụng hóa chất cùng sinh vật hóa chất chúng tôi luôn luôn bất hòa. Vì rửa mỗi nhục kì thi tổng hợp tri thức lần trước, đám tiểu tử kia chơi lên chính bọn tôi.”

“Cái gì?”

“Dạ hồi lần này của học viện có hạng mục quyền tiền, đám người kia dám nói, nói nếu chúng tôi diễn vở kịch mà bọn họ chỉ định, liền có một vạn.”

“Các người diễn sao?” Từ Táp vội hỏi.

Lý Xuất Vân hung hăng hừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận, “Diễn, nhất định diễn, sao lại không diễn, một vạn, không diễn cọng không diễn, diễn! Phải cho đám tiểu tử tức trào máu, tức chết bọn họ.”

“Không thể dùng tiết mục khác thay thế sao?”

“Kính nhờ, bọn họ sẽ chờ xem chúng tôi xấu mặt, thay thế sẽ không có tiền. Lần này bất cứ giá nào.”

Nhìn biểu tình thấy chết không sờn của Lý Xuất Vân, Từ Táp nhin không được cười rộ lên, “Rốt cuộc muốn diễn kịch bản nào, Táp Môn hay là Trà Hoa Nữ (1)?” Hắn cảm thấy kịch bản mà Lý Xuất Vân diễn chính là một cảnh rất khó tưởng tượng.

Lý Xuất Vân trừng mắt nhìn Từ Táp, “Ít đứng ở bên cạnh nói chuyện tào lao đi, biến xa một chút, nhìn thấy cậu liền phiền.”

“Cậu cũng muốn biểu diễn?” Trong lòng Từ Táp đã ra đáp án khẳng định.

“Vô nghĩa, hai lần đều là thua ở trên tay của tôi, bọn họ không chinh tôi thì chinh ai?”

“A, cậu rất lợi hại phải không?”

“Tự cậu đi tới Hóa Chất Học Viện hỏi thăm đi.” Lý Xuất Vân nói xong, phiền táo gãi đầu.

Từ Táp không có đi ra, ngược lại lại cảm thấy hứng thú mà ngồi xuống, đưa tay khều khều Lý Xuất Vân, “Cậu diễn cái gì? Lời kịch nhiều không?”

“Không nói cho cậu!” Nói xong, Lý Xuất Vân giống đuổi ruồi bọ mà xua Từ Táp, “Phiền quá, không để ý tới cậu.”

“Nói nói đi, sợ cái gì, dù sao cậu nhất định là phải diễn, không diễn tương đương nhận thua.”

Lý Xuất Vân vừa nghe, gần như muốn nhảy dựng lên, “Tôi thua? Tôi thua? Nói cho cậu biết, từ trước đến giờ chúng tôi luôn thắng bọn họ, tôi thua? Chê cười.”

Từ Táp nhin cười, “Rốt cuộc diễn cái gì? Diễn tiểu hùng miêu?”

Lý Xuất Vân mếu máo, “Diễn gấu mèo, muốn diễn gấu mèo bây giờ tôi diễn liền.”

Từ Táp nhìn nhìn sắc trời, sắp tối, hấn đứng lên, vươn tay đem Lý Xuất Vân từ trên ghế sa lon kéo lên, “Đi, đi ra ngoài tản bộ đi.”

Lý Xuất Vân vùng cánh tay, “Không đi, phiền quá.”

“Đi thôi. Tản bộ trở về đi mua đồ ăn khuya, cậu muốn ăn cái gì?”

Lý Xuất Vân giống như nghe được một tiếng “Đinh”, vội hỏi: “Muốn ăn vịt quay, tôm nướng, mì xào hải sản...”

“Vây đi thôi.” Mang nón lưỡi trai có vành dài, Từ Táp cùng Lý Xuất Vân xuống lầu tản bộ. Hai người dọc theo đường Trữ Tình, chậm rãi hướng sườn núi đi đến.

Phát hiện Từ Táp dùng vành nón che hơn phân nửa khuôn mặt, Lý Xuất Vân đùa cợt hấn, “Yên tâm, không ai nhận ra cậu đâu. Dù sao cũng không ai nghĩ tới Từ Táp lại đi bộ chỗ này.”

Từ Táp tốt tính cười cười, “Tôi chỉ là hy vọng có cuộc sống bình thường, ngoài bóng đá ra, còn có thể làm những việc muốn làm.”

Càng đi gần sườn núi, người càng ít.

Sắc trời dần dần chuyển tối, đèn đường sáng lên.

Sánh vai nhau đi trên đường, Lý Xuất Vân nhìn sang mặt nghiêng của Từ Táp, xem những đường viền môi ảo, hấn vẫn là người có đủ mị lực hấp dẫn ánh mắt người khác, lúc giờ tay nhắc chân, đều một loại vẻ đẹp nam tính đặc biệt chỉ có ở nam nhân vận động.

Đi ở bên cạnh hấn rất có cảm giác an toàn, Lý Xuất Vân lại ở trong lòng so sánh chiều cao khác biệt giữa mình và Từ Táp một chút, sau đó bắt đầu lặng lẽ nén giận cha mẹ vì cái gì đem mình sinh ra lùn như vậy.

Hai người đi đi, đi tới gần nửa chân núi đường Trữ Tình, chỗ vịnh hình trăng non.

Bầu trời lúc này đã chuyển sang màu xanh thẫm, mấy ngôi sao trên không trung sáng lung linh, vàng trắng khuyết cũng đã treo trên chân trời.

Từ Táp cùng Lý Xuất Vân không hẹn mà cùng thông thả xuống bãi biển, ngồi trên hòn đá ở bờ cát.

Sóng biển lên xuống trên bờ biển, phát ra âm thanh “Xôn xao, xôn xao” có tiết tấu.

Lý Xuất Vân ngẩng đầu lên, nhìn mảnh trăng non trên bầu trời kia, lúc này, lòng của cậu thanh thản cực kỳ, những chuyện phiền lòng sớm đã quên lên chín từng mây.

Cảm thấy được có chút mệt, Lý Xuất Vân tự nhiên hướng lại gần người bên cạnh, gối lên vai Từ Táp. Chính cậu cũng không rõ ràng lắm vì cái gì, cứ như vậy tựa vào trên vai người khác, có lẽ là bởi vì đã quen biết, có lẽ là bởi vì bây giờ cùng sống dưới một mái hiên, có lẽ, là bởi vì cảm thấy được người bên cạnh có thể tin cậy.

Cảm giác được đầu Lý Xuất Vân, tựa vào trên vai mình, khóe miệng Từ Táp lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Không có người nói chuyện, hai người cùng nhau yên lặng nghe tiếng sóng.

Nhìn đồng hồ tay một chút, Từ Táp đứng lên, “Không còn sớm, trở về đi.”

Suy nghĩ của Lý Xuất Vân tựa hồ còn đắm chìm ở trong nước biển, mờ mịt đáp: “A...”

Nhẹ nhàng cầm cổ tay Lý Xuất Vân, Từ Táp đem hấn kéo đến, “Tiểu hùng miêu, đi trở về.”

“Táp...”

“Táp...” Ngẩng đầu lên, Lý Xuất Vân nhìn Từ Táp, trong bóng đêm, thấy không rõ khuôn mặt Từ Táp, chính là, ánh mắt Từ Táp dưới ánh trăng, dị thường sáng ngời.

Đây là lần đầu tiên Lý Xuất Vân nghiêm túc kêu tên Từ Táp, tuy rằng tên của hấn cậu sớm đã biết, hơn nữa muốn ở trong lòng niệm qua rất nhiều lần, nhưng, đây là lần đầu tiên nói ra miệng.

“Cái gì?”

“Táp...” Chính mình cũng không biết vì cái gì, Lý Xuất Vân chính là đột nhiên rất muốn kêu tên Từ Táp.

Hiện tại, người này ở bên cạnh mình, người nắm cổ tay mình, hấn là Từ Táp.

Nhìn ngồi ở bàn ăn đối diện, Lý Xuất Vân to mồm ăn, Từ Táp nói: “Cậu ăn chậm một chút, không ai dành với cậu.”

Ngón đẩy miệng, Lý Xuất Vân giọng nói hàm hồ nói: “Tôi đói bụng.”

“Cậu a, thật không biết tự chăm sóc.”

“Nhưng mua đồ ăn cũng tiện mà.”

Đối với việc này, Từ Táp chỉ có thể lắc đầu.

Lý Xuất Vân có lẽ ở phương diện sinh vật hóa chất là tinh anh, bắt quá, làm việc nhà thì dốt đặc cán mai, cậu thật rất lười, thật là lười thôi lệch thếch, hoàn hảo, bề ngoài vẫn sạch sẽ.

Thật đúng là một tiểu hùng miêu cần người chiều cổ.

Đem cà mèn trên bàn đặt trước mắt Từ Táp, Lý Xuất Vân nói với hắn: “Cậu cũng ăn.”

“Không cần.”

“Sợ béo?”

Từ Táp lắc đầu, “Kia cũng không phải, bắt quá, ăn uống của ta có quy luật, bây giờ không phải lúc để ăn.”

“Trong đội bóng có người chăm lo việc này đi.”

“Àn, y tá của đội cùng bác sĩ dinh dưỡng, sẽ sắp xếp ăn uống của chúng ta, chế định thực đơn, yêu cầu chúng ta ăn uống hợp lý.”

“Vậy cậu có ăn không thích, hoặc là không thích ăn gì đó không?”

Từ Táp nghĩ nghĩ, “Tôi không có gì không thích ăn, cái nào cũng được.”

Lý Xuất Vân nhìn bản thân mình, rồi nhìn nhìn Từ Táp ngồi đối diện, “Dáng người của cậu rất tuyệt.”

“Có sao? Vận động viên, đại khái đều là như thế mà.”

Cắn đầu dưa, Lý Xuất Vân lộ ra nụ cười không có hảo ý, “Tôi từng xem hình bán lõa của cậu.”

“Cậu nói là bộ dáng cỡ cậu y khi trận đấu kết thúc sao?”

“Hắc hắc hắc... Cơ bụng rất tuyệt.”

Từ Táp phát tay nói: “Cám ơn.”

Lý Xuất Vân cúi đầu nhìn xem mình, “Tôi cũng muốn có cơ thể rắn chắc.”

“Cậu rất gầy.”

“Cậu cũng đâu có béo đâu.” Lý Xuất Vân phản bác nói.

Từ Táp vươn tay cánh tay, “Nhưng tôi thực rắn chắc, cậu không giống, cậu xem cậu xem, yếu đuối.”

Nhìn cánh tay rắn chắc của Từ Táp bị ánh mặt trời phơi nắng thành màu đồng cổ, Lý Xuất Vân nhớ tới một cái hình dung từ: tháo vác, nhìn nhìn lại làn da dù phơi nắng cỡ nào cũng không đen của mình, Lý Xuất Vân có chút bất đắc dĩ.

Phái nữ nếu phơi nắng không đen thì chứng tỏ da tốt đương nhiên cao húng, nhưng là nam nhân màu da quá trắng, sẽ ngại bị coi là ảo lả.

Lý Xuất Vân âm thầm may mắn chính mình lớn lên không thanh tú, lại đeo kính mắt, nhiều nhất, bị người nói thành bạch diện thư sinh mà thôi.

Từ Táp Về đến nhà, em gái Thiệu Hiểu Mạn liền nói cho hắn biết, phòng ở của Từ Táp trên đường Trữ Tĩnh, sàn nhà đã sửa tốt, vật dụng trong nhà cũng đã để vào, có thể dọn vào ở rồi.

Cau mày, Từ Táp chậm rãi nói: “Anh nghĩ, nếu không thì chờ một thời gian nữa đi.”

“Anh, sao mãi quấy rầy người khác được.”

“Anh sao lại quấy rầy cậu ta, anh vừa đi, cậu ta lại ăn bậy quăng bậy.”

Thiệu Hiểu Mạn hé miệng nở nụ cười, “Em nghĩ, anh thích ở một mình, thanh tĩnh một chút.”

Từ Táp vội hỏi: “Cậu ta không ồn ào.” Lập tức, ánh mắt tươi cười Thiệu Hiểu Mạn nhìn chăm chú, ngậm miệng.

“Em biết, anh cũng hy vọng sau khi về nhà, có thể có người, cùng nhau trò chuyện.”

Từ Táp chống mặt nháy ánh mắt, lâm vào hồi tưởng, “Nói như thế nào nhỉ, tuy rằng cũng thường thường cùng cậu ấy cãi vã tranh chấp, bất quá, cậu ta có chỗ cho anh thưởng thức.”

“Kia khi nào thì, em đi đến chỗ ở bây giờ của anh, quen một chút chủ thuê nhà.”

Từ Táp nhìn chăm chăm em gái, “Em không nên nói lung tung nói nga.”

Hai anh em này tuy rằng không có quan hệ huyết thống, cảm tình lại phi thường tốt, cũng rất hiểu nhau, Thiệu Hiểu Mạn đối với biểu hiện bất ngờ của Từ Táp, ngoài ý muốn rất nhiều, cũng có thể hiểu được.

Có lẽ trong mắt người ngoài, cuộc sống cầu tình nhất định thực tuyệt vời, nhưng cũng không hẳn vậy. Thế giới Từ Táp thực đơn thuần, trừ bỏ bóng đá vẫn là bóng đá, đột nhiên hắn quen được một người bên ngoài bóng đá, giống như được người mở ra một cái cửa sổ, thấy được phong cảnh mới.

Từ Táp thích du lịch, nhưng vẫn không có cơ hội hảo hảo tiêu sái đi xem, hắn không chỉ một lần đối với Thiệu Hiểu Mạn nhắc tới chuyện Lý Xuất Vân đi qua rất nhiều nơi, đối với sở thích chụp ảnh phong cảnh của Lý Xuất Vân lại khen ngợi có thừa.

Thiệu Hiểu Mạn cảm thấy, anh trai có thể có nhiều bạn bè bên ngoài đội bóng, đối với hắn có lẽ là một chuyện rất tốt.

Từ Táp vác ba lô thể thao về tới nhà Lý Xuất Vân trên đường Trữ Tĩnh, không, nơi này tạm thời không thể xưng là nhà, bởi vì nơi này là chỗ ở thuê.

Vừa vào cửa, Từ Táp cảm giác được, có người.

Nhẹ nhàng buông ba lô, đi vào phòng khách mở ra đèn, Từ Táp phát hiện, trên ghế sa lon, nằm một người.

Một cái... Nữ nhân.

Tóc ngắn màu đen, làn da trắng nõn, nữ nhân trên ghế sa lon, mặt úp sấp ngủ, vùi đầu nơi cánh tay, nhìn không thấy mặt, chỉ có thể nhìn thấy cô ta mặc váy dài đeo dây nịt màu trắng, dưới tầng tầng lớp lớp váy mỏng, lộ ra mắt cá chân mảnh khảnh của nữ tử.

Từ Táp nhìn dưới ánh đèn, nữ tử lộ ra bờ vai cùng phần lưng, đường cong cân xứng, da thịt nhẵn nhụi, ánh mắt của hắn theo đường cong chảy xuống đến mắt cá chân, mắt cá chân tinh xảo mảnh khảnh giống như tác phẩm nghệ thuật.

Mặt Từ Táp đột nhiên đỏ lên, hắn đưa tay che miệng lại, bối rối, cảm thấy có chút luống cuống.

Nhẹ tay nẹ chân thông thả đi qua, Từ Táp tính đánh thức người trên ghế sa lon.

Cô gái này là ai, cũng quá không cảnh giác, ở trong nhà người khác cư nhiên cũng có thể ngủ say như thế.

Không đợi Từ Táp đến gần, người trên ghế sa lon ngủ đột nhiên hừ một tiếng, xoay mình, đổi thành mặt

hướng ra ngoài, thấy được khuôn mặt kia, Từ Táp lập tức ngẩng cả người.

“Tiểu hùng miêu...”

Trên ghế sa lon không phải cái cô gái, mà là, Lý Xuất Vân mặc nữ trang.

Từ Táp bị kích động mạnh giống như là bị hóa đá không nhúc nhích.

Đứng ngốc nửa ngày, lúc này Từ Táp mới có chút khôi phục tinh thần, hẩn nhẹ nhàng ngồi bên cạnh sofa, nghiêng đầu, nhìn kỹ người trên ghế sa lon.

Quả nhiên, chính là Lý Xuất Vân, chính mình không có hoa mắt.

Thân hình Lý Xuất Vân gầy, làn da bạch tích, mặc vào váy, chỉ nhìn bóng dáng, thật đúng là sẽ làm người tưởng lầm là nữ hài tử.

Từ Táp đột nhiên không tiếng động nở nụ cười, hẩn rốt cục hiểu được nguyên nhân Lý Xuất Vân rất mất hứng vào ngày lễ, nguyên lai, kịch bản cậu phải diễn ở dạ hội của trường là giả gái.

Trách không được tiểu hùng miêu lại như vậy khó chịu, nghiêng đầu, Từ Táp không tiếng động cười ha hả.

Cười đủ rồi, Từ Táp lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Lý Xuất Vân còn đang ngủ say.

Tóc ngắn đen, có chút hỗn độn, cậu vẫn lơ đãng thôi thúc thêch như vậy, không biết lúc diễn kịch kiểu tóc giả gái có phải cũng như thế hay không, hẩn là sẽ không, có thể mang tóc giả, nếu đội tóc giả thật dài, thoát nhìn càng giống nữ hài tử.

Từ Táp nhin không được lại cười rộ lên, lúc trước sao mình lại không chú ý, chỉ nói cậu gầy, nguyên lai, thân hình cậu thật sự thực nhỏ bé và yếu ớt, làm cho người ta rất muốn bảo hộ cậu.

Nghĩ nghĩ, Từ Táp nhin không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Lý Xuất Vân, có chút cứng, sờ lên cũng không mềm mại, giống như là cá tính của cậu.

Ngón tay Từ Táp thon dài, từ gáy Lý Xuất Vân, trượt tới cổ, lại trượt tới đầu vai hẩn.

Đường vai cong mượt mà, nhẩn nhụi làm cho người ta kinh ngạc, xúc cảm ấm áp, làm cho tay Từ Táp dừng lại một hồi lâu, cuối cùng, Từ Táp nhẹ nhàng bắt lấy mặt cá chân Lý Xuất Vân.

Mắt cá chân nhỏ nhắn tinh xảo, một bàn tay của Từ Táp, là có thể hoàn toàn cầm lấy.

Muốn chạy sao? Mắt cá chân bị bắt lấy, liền chạy không được.

Từ Táp cầm lấy mắt cá chân của Lý Xuất Vân, ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài: “Tiểu hùng miêu, tôi xem như bắt được cậu sao? Cậu, xem như cho tôi bắt sao?”

Trong lúc Lý Xuất Vân ngủ mơ “Ồ” một tiếng, tỉnh lại, trong mộng lung, cảm giác được có cái gì đang cầm lấy chân của mình, theo bản năng đuổi chân đá.

Phản ứng của Từ Táp rất nhanh, hơi hơi tránh một chút, cánh tay vừa động, mắt cá chân Lý Xuất Vân, vẫn bị hắc nắm trong tay.

“A, cậu đã trở lại.”

Xoa mắt ngồi dậy, Lý Xuất Vân cào mái tóc rối loạn do ngủ của mình, ngáp một cái, “A, mấy giờ?”

“Buổi tối, hơn mười giờ.” Nhìn còn chưa có tỉnh táo lại, mắt Lý Xuất Vân buồn ngủ mộng lung, Từ Táp phát hiện, khi cậu không đeo kính, lại có một đôi mắt ngập nước, trước kia, ánh mắt này bị cái gọng đen thô kia che kính, không khiến cho mình chú ý.

Đó là một đôi mắt to hai mí thoát nhìn rất mạnh mẽ, lông mi nồng đậm trơn bóng, rất được, rất xứng với làn da trắng nõn cùng đôi môi hồng phấn của cậu, thoát nhìn, thực đáng yêu.

Nguyên lai, tiểu hùng miêu đáng yêu như vậy.

Nhìn Lý Xuất Vân vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng, đầu lưỡi màu đỏ chợt lóe, lại lúi về trong miệng, đáy lòng Từ Táp chấn động mạnh.

“Nha, cậu nắm chân tôi làm gì?” Cảm giác cổ chân chỗ bị nắm chặt, làm cho Lý Xuất Vân lên tiếng hỏi.

Từ Táp buông tay ra, sau đó cười hỏi: “Cậu hôm nay ăn mặc thực đặc biệt.”

Lý Xuất Vân thu hồi chân, ngồi ở trên ghế sa lon, bả vai sụp xuống dưới, biểu tình không sao cả, “Kệ nó, dù sao, cứ như vậy, không đếm xỉa đến tôi sẽ không sao cả.”

“Cậu mặc thành như vậy trở về?”

“Tất cả mọi người đều thấy, không sao, lại nói, là bạn học lái xe chở tôi về.”

Nhìn đến Lý Xuất Vân hỗn loạn không cam lòng, biểu tình bất đắc dĩ lại tự đánh trống lảng, Từ Táp nói:

“Thực đáng yêu, không nghĩ tới cậu còn rất xinh đẹp.”

Lý Xuất Vân tức giận hừ một tiếng, “Đáng yêu cái đầu. Không nghĩ tới gì chứ, tôi vốn đẹp trai.”

”Đúng vậy là, cậu đẹp trai, cậu đẹp trai.”

Lý Xuất Vân hơi hơi ngẩng thấp đầu, nhìn chăm chăm Từ Táp liếc mắt một cái, “Người cũng đẹp.”

Không đợi Từ Táp đáp lại, Lý Xuất Vân lại hỏi: “Cậu vừa rồi để nắm chân tôi làm gì?”

“Ta muốn gọi người đứng lên.”

“Nga.” Lý Xuất Vân ngồi thẳng trên ghế sa lon, vươn tay gãi bả vai, nhìn động tác của hắn, Từ Táp giật mình, chỗ vai kia đúng là vừa rồi mình đã chạm qua, chẳng lẽ, hắn cảm giác được?

Đang nghĩ ngợi, Lý Xuất Vân nói chuyện, “Ai, tôi đói bụng, đi, làm chút đồ ăn.”

“Cậu muốn ăn cái gì?”

“Cơm chiều tôi không ăn no, làm mì xào ăn đi, thêm hai quả trứng.”

“Hảo.”

Chờ Từ Táp mang sang hương khí của mì xào tỏa bốn phía, Lý Xuất Vân đã thay lại áo T-Shirt màu đen, đeo kính mắt.

Nhìn bộ dáng Lý Xuất Vân há to miệng ăn, Từ Táp cảm thấy, tiểu hùng miêu trước mắt, cùng công chúa đang ngủ vừa rồi trên ghế sa lon, chênh lệch thật đúng là rất lớn.

“Kịch diễn như thế nào?”

“Rất thuận lợi.”

“Đối phương đúng hẹn quyên tiền?”

“Đương nhiên, tôi hy sinh như vậy, bọn họ dám không quyên, hừ.”

Từ Táp cảm thấy hứng thú hỏi: “Các cậu rốt cuộc diễn vở nào?”

“Cậu không nhìn ra, công chúa bạch tuyết đó.”

Từ Táp “Phốc” một tiếng cười đi ra.

Lý Xuất Vân cúi đầu, từ sau kính mắt trừng mắt Từ Táp, “Cười cái đầu cậu.”

“Tôi không phải cười cậu.”

“Vậy cậu cười cái gì?”

“Tôi là cảm thấy, cậu... Nói như thế nào đây, tôi còn tưởng rằng mình rất hiểu cậu, kết quả hôm nay lại thấy được một mặt khác của cậu.”

Mặt Lý Xuất Vân nghen lại, phát ra một trận cười gượng, “Hắc hắc hắc, tương lai nếu không có nghề, chắc phải đi câu lạc bộ đêm mời khách.”

“Cái gì?” Từ Táp hoảng sợ.

Lý Xuất Vân vỗ bàn, “Cái gì cái gì! Tôi sao lại làm cái việc này, cậu này dốt nát vậy, nói cậu liên tin.”

Từ Táp ngượng ngừng gật đầu, “Cậu nói rất đúng.”

__1. Trà Hoa Nữ: *Trà hoa nữ* là một câu chuyện đau thương về cuộc đời nàng kỹ nữ yêu hoa trácó tên là Marguerite Gautier. Nội dung Trà hoa nữ kể về mối tình bất thành của anh nhà giàu Duval với cô kỹ nữ Marguerite, một đề tài tưởng đâu là quen thuộc, nhưng bằng ngòi bút sắc sảo cộng với tình cảm bao dung mà tác giả muốn truyền tải, truyện được độc giả đón nhận không ngần ngại, dù là giới quý tộc, cái giới bị hạ thấp hơn cả cô kỹ nữ trong truyện. Mặc dù Marguerite sống bằng nghề kỹ nữ nhưng trái với nghề của mình, Marguerite là người có tâm hồn và cá tính; nàng có lòng vị tha, biết hi sinh bản thân mình cho người mình yêu. Marguerite Gautier trong chuyện được viết dựa trên hình mẫu của Marie Duplessis, người yêu của chính tác giả.

6. Chương 6

Trước Khi kỳ nghỉ dài hạn kết thúc, Thiệu Hiểu Mạn đến thăm Từ Táp.

Phát hiện ngồi trong phòng khách là một cô gái, Lý Xuất Vân cao thấp đánh giá một phen.

Cô gái trước mắt, khoảng hai mươi, tóc dài chạm vai, cười dịu dàng, chưa nói tới có bao nhiêu xinh đẹp, khí chất đã thập phần dịu dàng, vừa thấy đã biết là một cô gái ôn nhu.

“Cô là... em gái Từ Táp?”

Thiệu Hiểu Mạn gật đầu mỉm cười bảo: “Đúng vậy, em là em gái Từ Táp, em tên Thiệu Hiểu Mạn, gọi em là tiểu Mạn được rồi, hôm nay em đến thăm anh em.”

Không cần hỏi, nam tử trước mắt nhất định là chủ cho thuê nhà của Từ Táp, Thiệu Hiểu Mạn không khỏi nhìn kỹ vài lần.

Một nam sinh thực bình thường, áo T-Shirt và quần bò, không thể nói là đẹp trai, có một chút nhả nhặn, cười lộ lên thực đáng yêu.

Chắc hẳn là phải có vài chỗ khác với kẻ khác như thế, nếu không vì cái gì Từ Táp lại kính trọng cậu.

Từ Táp ra khỏi phòng, “A, tiểu Mạn, em đã đến rồi.”

Giơ bao lớn bao nhỏ mang theo trên tay lên, Thiệu Hiểu Mạn nói: “Anh, mẹ kêu em mang đồ tới cho anh.”

Sau khi đem quần áo đồ dùng mang đến, đưa vào phòng Từ Táp, ba người ngồi trong phòng khách.

Thiệu Hiểu Mạn nói với Lý Xuất Vân: “Phòng ở của anh em còn có chút vấn đề, tạm thời ở nhờ nơi này, thật sự là đã làm phiền anh.”

Lý Xuất Vân vừa nghe, không thêm để ý chút nào nói: “Không sao, tôi không sao cả, dù sao chỗ này đủ, thích ở bao lâu cũng được.”

Thiệu Hiểu Mạn mỉm cười nhìn Từ Táp liếc mắt một cái, “Kia thật sự cảm ơn anh.”

Lý Xuất Vân hỏi: “Em có quen với Tạ Minh à?”

“A, em cùng Tạ Uyển Đình là bạn tốt.”

Lý Xuất Vân chu chu miệng, trầm nghĩ, nguyên lai chính là bé con thoát nhìn thực ôn nhu này, đã đưa mình đến bên người Từ Táp, cho hẳn biết người trên mạng “Bát quái” chính là mình.

“Nghe anh của em nói anh là sinh viên, cùng anh Minh cùng học cùng khoa sao?”

“Không phải, tôi là nghiên cứu sinh hệ hóa chất nguyên ngành sinh vật hóa chất. Chính là trước kia cùng Tạ Mạnh học cùng một khóa.”

Thiệu Hiểu Mạn “À” một tiếng, trầm nghĩ, nhìn đoán không ra, bằng cấp của người này thật tốt. Cười nhìn Từ Táp liếc mắt một cái, Thiệu Hiểu Mạn nói: “Về phương diện đọc sách, anh em lại không được.”

Lý Xuất Vân vội hỏi: “Cậu ấy đá bóng rất giỏi.”

“Làm gì có, bình thường bình thường.”

“Ai nói, Từ Táp chính là cầu tinh quốc nội đại danh đỉnh đỉnh, bản lĩnh thuộc hạng nhất hiện nay.”

“Cậu cũng biết bóng đá?”

Lý Xuất Vân lắc đầu, “Không, tôi đối với vận động hoàn toàn không hiểu, cái gì cũng không. Ba tôi là người mê bóng, tôi nghe cha tôi nói.”

Thiệu Hiểu Mạn xoay mặt nhìn Từ Táp, “Anh em yêu nhất bóng đá, đó chính là toàn bộ thế giới của anh. Tôi chỉ là hy vọng, anh em ít bị thương trong lúc đấu.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Lý Xuất Vân gật đầu.

Từ Táp bị hai người khác nhìn chăm chú, có chút ngượng ngùng, bối rối nói không ra lời.

Trước khi đi, Thiệu Hiểu Mạn nói với Lý Xuất Vân: “Về sau, anh em phiền anh, cảm ơn anh.”

“Làm sao, kỳ thật là cậu ấy chăm sóc tôi nhiều hơn.”

“Như vậy, xin các người tự chăm sóc lẫn nhau.”

Sau khi Thiệu Hiểu Mạn đi rồi, Từ Táp nói với Lý Xuất Vân: “Lời em tôi nói, cậu không cần để ý.”

“Không có gì, cô ấy rất tốt a.”

Từ Táp có điểm chột dạ, hắn cảm thấy câu nói của Thiệu Hiểu Mạn hôm nay luôn có hàm ý khác, xem ra, tiểu hùng miêu trì độn cái gì cũng nghe không hiểu.

Này có phải hay không cũng biểu thị, cậu cái gì cũng không biết.

Mãi cho đến khi mùa thi đấu chấm dứt, Từ Táp cũng không có dọn đi.

Năm nay, đội bóng Minh Châu của Hương Đảo không địch lại đội cường hào của Thượng Hải, chỉ lấy được giải á quân trong trận thi đấu.

Từ Táp thực không cam lòng, hy vọng sang năm, có thể có thành tích tốt hơn, vì đội Minh Châu tranh cúp quán quân.

Trước mùa thi đấu mới, Từ Táp đem toàn bộ tinh lực vùi đầu vào huấn luyện. Đương nhiên, dù huấn luyện rất nhiều, hẳn không quên chiếu cố cuộc sống của tiểu hùng miêu.

Không có biện pháp, ai kêu con tiểu hùng miêu kia ngoại trừ bài tập ra cái gì cũng không biết, không chăm sóc cậu Từ Táp không thể an tâm.

Ở chung một thời gian dài, hai người càng ngày càng hiểu biết đối phương, không khí giường thương múa kiếm lúc ban đầu khi đã không còn, nhưng đôi lúc cũng sẽ có cãi vã.

Hôm nay Từ Táp dành thời gian quét tước, Lý Xuất Vân cũng phá lệ tới hỗ trợ.

Vừa quét nhà, Từ Táp vừa hỏi: “Tiểu hùng miêu, gần đây cậu còn làm trong trang web không?”

“Còn.”

“Sao không thấy cậu bắt quái*.”

_bắt quái: tám nhảm, dân IT hay gọi chém gió ý.

Lý Xuất Vân trừng mắt nhìn Từ Táp liếc mắt một cái, dùng sức lau cái bàn, “Tám cái gì, tám chuyện xấu mới của cậu? Bây giờ cậu đang ở cùng với tôi, tôi làm sao có thể tám.”

Từ Táp cười thâm không chỉ.”Lúc nghỉ đông không đi du lịch sao?”

Lý Xuất Vân nghĩ nghĩ, “Quên đi, không đi, đợi tới mùa hè rồi nói. Bài giáo sư cho chúng tôi, thật khó làm, tôi hy vọng có thể làm tốt một chút.”

“Vậy là không thể coi ảnh chụp của cậu, cũng không coi được mấy bài viết về kiến thức du lịch của cậu rồi.”

“Ân, mùa hè rồi nói sau.”

“Mùa hè, sẽ đi nơi nào?”

“Còn chưa nghĩ tới, đến lúc đó thì tính, tùy tiện tìm trên bản đồ một chỗ là được.” Nói xong, Lý Xuất Vân nhìn Từ Táp liếc mắt một cái, “Vì để dành lộ phí cho cả mùa hè, tôi sẽ tiếp tục làm công, cậu, coi chừng một chút nga.”

“Coi chừng cái gì?”

“Để ý tôi đem ảnh của cậu ở trong này, ăn cơm ngủ huấn luyện, còn có tắm rửa đi nhà cầu đều *** xuống dưới, cầm ra bán.”

Từ Táp cười lắc đầu, “Không có người nào cảm thấy hứng thú đâu.”

Lý Xuất Vân buông khăn lau, “Ai nói, người cảm thấy hứng thú rất nhiều, Fans bóng nữ của cậu nhiều như vậy, nhất định có thể bán được một cái giá tốt.” Sau đó, Lý Xuất Vân đưa tay, dùng ngón cái cùng ngón trỏ chống cằm, không có hảo ý cười nói: “Cậu nói, muốn tôi đặt cameras ở trong phòng tắm và vân vân hay không.”

Từ Táp hoàn toàn bất vi sở động, “Không sao, cậu xem tôi, tôi cũng nhìn cậu, huề nhau.”

Lý Xuất Vân vừa nghe, vội vàng lấy hai tay ôm ngực, “A, cái gì? Kia, kia hay là quên đi.”

Lúc này, trên TV phát tiết mục ca nhạc, Lý Xuất Vân nghe thấy, cầm lấy khăn lau, giả làm microphone, lớn tiếng hát theo.

Không thể nói ngữ âm Lý Xuất Vân không được đầy đủ, nhưng cậu hát toàn trật nhịp, Từ Táp nghe mà lắc đầu.

Lý Xuất Vân hình như rất thích thú, vẻ mặt say mê nhắm mắt lại.

Từ Táp cũng cảm thấy được có ý tứ, cũng gia nhập, ôm cây lau mà, trở thành guitar, làm tư thế gảy đàn.

Lý Xuất Vân mở to mắt, nhìn Từ Táp cũng ở một bên, hòa theo âm nhạc, ôm cây lau giống như guitar mà múa may như vậy, cậu cảm thấy thực kinh ngạc, không nghĩ tới Từ Táp lại bắt chước tư thế gảy đàn, thật đúng là có kuông có mẫu.

“Uy, cậu đang làm cái gì?” Lý Xuất Vân ra tiếng quát bảo ngưng lại.

“Tôi? Nhìn cậu ca say mê như thế, phối hợp với cậu một chút ”

“Phối hợp, tôi phi, ai muốn cậu phối hợp, phối hợp làm gì? Lau nhà!”

Từ Táp bị đả kích, vẻ mặt buồn bực, “Tiểu hùng miêu cậu sao lại như vậy, cậu làm được người khác lại không được làm.”

“Đúng, ít dong dài, lau nhà nhanh đi.”

Thời gian vào đến tháng mười hai, Lý Xuất Vân phải chuẩn bị bài tập cuối kỳ, lập tức bận lên.

Mỗi ngày huấn luyện trở về, Từ Táp sẽ thực chủ động chuẩn bị bữa tối, đồng thời, đem bữa sáng ngày hôm sau cũng chuẩn bị tốt, làm có Lý Xuất Vân vốn không biết nấu cơm rất vui, còn có thức ăn. Đồng thời, Từ Táp cũng xử lý những thứ việc vặt vãnh khác, giặt quần áo, quét tước.

Lý Xuất Vân biết việc nhà vẫn do Từ Táp làm, cậu rất cảm kích, lại không biết phải nói cái gì, điều duy nhất có thể làm, chính là đem hết mọi thứ Từ Táp nấu, ăn hết.

Mỗi buổi tối, Từ Táp đều thấy Lý Xuất Vân cặm cụi trước bàn học tới khuya, thực nghiêm túc đọc sách, ở trên mạng bắt chước thực nghiệm. Từ Táp thấy cậu nghiêm túc chuẩn bị cuộc thi cuối kỳ đến thế, rất muốn dùng phương pháp gì đó làm cho Lý Xuất Vân thoải mái một chút, rồi lại không biết làm cái gì mới tốt.

Sau khi thi xong hai môn, tâm lý Lý Xuất Vân thoải mái không ít. Khoa chính quy năm bốn, thành tích chuyên ngành của Lý Xuất Vân tương đương ốt, nghiên cứu sinh năm thứ nhất, cậu thực hy vọng cũng có thể làm thực tốt.

Sau khi tan học, Lý Xuất Vân nhìn đồng hồ, thời gian còn sớm, cậu đột nhiên nảy ra một ý niệm trong đầu, muốn đi xem buổi huấn luyện của Từ Táp.

Thừa lúc xe đi tới sân huấn luyện của đội Minh Châu trên sườn núi, Lý Xuất Vân xuống xe, nhưng không biết phải làm sao mới có thể đi vào.

Đi dọc theo ngoài sân vận động gần nửa đồng, Lý Xuất Vân phát hiện, một chỗ lan can có cỏ quay quanh, tụ tập không ít người.

Đến gần vừa thấy, lúc này, các cầu thủ của đội Minh Châu đang tập huấn.

Các buổi huấn luyện của đội Minh Châu luôn luôn có thể hấp dẫn người mê bóng, mỗi ngày đều có nhân đặc biệt đến xem huấn luyện.

Đứng ở ngoài lan can, nhìn cầu thủ chạy bộ xung quanh sân, tuy rằng Lý Xuất Vân không thường xem bóng đá, nhưng cũng ảnh hưởng bởi cha, nên những người đang chạy bộ này, nhìn thấy một vài gương mặt

như đã từng quen biết.

Lúc này, đột nhiên đám người phát ra một trận tiếng hoan hô.

Lý Xuất Vân bị hoảng sợ, nhìn kỹ, nguyên lai, Từ Táp mặc đồ huấn luyện, xuất hiện trên cỏ.

Đây là lần đầu tiên Lý Xuất Vân thấy Từ Táp mặc đồ vận động, đứng trên bãi bóng.

Sau khi làm nóng cơ thể đơn giản, Từ Táp bắt đầu luyện tập chạy gia tốc.

Lý Xuất Vân nhớ tới, hình như ba đã từng nói, tốc độ chạy trăm mét của Từ Táp, ở trong sân thi đấu, là nhanh số một số hai, nếu để hắn chạy hết sức, muốn đuổi kịp hắn, thực không dễ dàng.

Tư thế chạy bộ của Từ Táp rất tiêu sái, khiến cho đám phụ nữ mê bóng một trận thét chói tai.

Nhìn mái tóc đen của Từ Táp vũ động ở trong gió, Lý Xuất Vân cảm thấy, cậu càng ngày càng yêu thích người này.

Vài cầu thủ huấn luyện, chia làm hai tổ, bắt chước trận đấu, Từ Táp cũng gia nhập vào trong đó, nhìn Từ Táp linh hoạt cướp chặn, mang theo phấn khích, bên tai thỉnh thoảng vang lên từng đợt tiếng thét chói tai, Lý Xuất Vân nở nụ cười.

Vách túi sách trên lưng, Lý Xuất Vân lặng lẽ ly khai sân huấn luyện.

Tuy rằng không có chân chính xem qua biểu hiện của Từ Táp ở trong sân thi đấu, Lý Xuất Vân mơ hồ có thể hiểu được, nguyên nhân hắn được xưng là chiến tướng.

Đó là một người nam nhân có thể chỉ huy trên sân cỏ.

Buổi tối, Từ Táp đã trở lại.

Nhìn bóng dáng Từ Táp ở phòng bếp nấu cơm, thấy hắn nấu canh thật giỏi, thêm gia vị, sau đó múc ra một muống nhỏ, mềm mềm, cười một cái, Lý Xuất Vân cảm thấy, thân ảnh trước mắt này, cùng thân ảnh hôm nay ở trên sân cầu kia, trùng lên nhau. Từ Táp tổng nói thể giới của hắn chỉ có bóng đá, nhưng, Từ Táp cũng không phải chỉ một thứ như thế, hắn rất phong phú.

Ăn xong cơm chiều, Lý Xuất Vân không trở về phòng, ngồi ở trong phòng khách, đọc báo.

Từ Táp tắm xong, đi vào phòng khách, phát hiện Lý Xuất Vân cứ nhiên mở ra TV rồi đọc báo, lại hỏi:

“Hôm nay không làm bài tập?”

“A, đã có hai môn khóa thi xong, nghỉ ngơi một chút.”

Lật báo, Lý Xuất Vân thở dài: “Vài ngày bế quan, cứ nhiên phát sinh nhiều chuyện như vậy.”

“Hương Đảo mỗi ngày đều sẽ phát sinh rất nhiều chuyện.”

“A, bỏ bỏ.” Lật Lật, Lý Xuất Vân bỗng “Âu” một tiếng, cái tay đang lật sách rụt lại.

“Sao vậy?”

Lý Xuất Vân vươn tay ra, nguyên lai, ngón trỏ của cậu bị báo chí cắt trúng.

Từ Táp lập tức vươn tay bắt lấy tay Lý Xuất Vân, đem ngón tay bị cắt của cậu ngậm vào trong miệng của mình.

Ngón tay bị thương cảm giác được đầu lưỡi chạm vào, cảm nhận sâu sắc làm cho Lý Xuất Vân nhắm lại một con mắt.

Một lát sau, Lý Xuất Vân mới phát hiện Từ Táp đang liếm ngón tay bị thương của mình, cậu vội vàng dùng sức rút về, vừa vẩy vẩy vừa cau mày nói: “Làm gì vậy! Ghê quá đi.”

Từ Táp cũng không thềm để ý, hần vươn tay giữ chặt cánh tay Lý Xuất Vân “Đau lắm hả?”

“Hoàn hảo.”

“Để tôi xem.”

Lý Xuất Vân phải, “Nhìn cái gì vậy.”

Từ Táp kéo tay Lý Xuất Vân qua xem, “Vết cắt thật sâu.”

Vốn tưởng rằng Từ Táp nhất định sẽ nói tiếp những lời như “Cậu sao lại không cẩn thận như vậy” linh tinh, kết quả hần cái gì cũng không có nói, lôi kéo Lý Xuất Vân vào phòng tắm, rửa ngón tay bị thương của cậu, sau đó lại lấy hòm thuốc ra, khử trùng ngón tay dùng Lý Xuất Vân, rồi lại dán băng cá nhân vào.

Sau khi làm xong một loạt động tác, Từ Táp cúi đầu, hỏi Lý Xuất Vân: “Hiện tại cảm giác khá hơn chút

nào không?”

Từ Táp hỏi thực ôn nhu, Lý Xuất Vân sững sốt một chút, lúc này mới nghiêng về phía trước nhìn Từ Táp, hỏi đáp: “Một chút tiểu thương.”

“Tay đứt ruột xót, nhất định sẽ đau.”

Lý Xuất Vân nhìn Từ Táp, đôi mắt màu đen thâm thúy của Từ Táp nhìn chăm chú vào mình, vị dũng tướng trên sân cỏ này, khi triển lộ ôn nhu, thật sự là khiến động lòng người.

“Không, không quá đau.”

Từ Táp vươn tay sờ sờ tóc Lý Xuất Vân.

“Không sao, loại tiểu thương này.” Lý Xuất Vân phát phát tay, tỏ vẻ mình không có việc gì, sau đó liền về phòng của mình.

Ngồi ở ghế trên nhìn ngón tay, trong đầu Lý Xuất Vân hiện lên xúc cảm khi đầu ngón tay bị đầu lưỡi Từ Táp xẹt qua, cả người cậu rung mạnh, liều mạng phải bay cảm giác muốn quên kia.

7. Chương 7

Lễ Giáng Sinh tới rồi.

Lý Xuất Vân rảnh rồi, hiển nhiên dị thường thoải mái, cậu tìm được một công việc trong siêu thị, mỗi ngày đều đúng giờ ra cửa đi làm.

Lúc cùng nhau xem tin tức buổi chiều vào chín giờ, Từ Táp nghe thấy Lý Xuất Vân thở dài, “Mấy ngày nay có chút mệt.”

“Công việc rất vất vả sao? Nếu không thì đừng làm nữa, cậu không phải còn tại làm việc trên trang web sao, lại nói, nghiên cứu sinh cũng có thể tìm được công tác tương ứng, không cần nhất định phải đi làm ở siêu thị.”

Lý Xuất Vân tựa vào trên ghế sa lon, “Tôi chỉ là muốn làm nhiều công việc khác nhau để kiếm thêm chút kinh nghiệm thôi. Gần đây tôi vận động quá ít, cho nên cảm thấy có chút mệt, không được, phải nhiều rèn luyện rèn luyện.”

“Muốn tôi làm cho cậu một bản kế hoạch rèn luyện thể lực không?”

Lý Xuất Vân lắc đầu, “Không cần.” Sau đó, cậu nhẹ nhàng đá đá chân Từ Táp ngồi bên kia ghế sofa “Có đồ ăn khuya không, lấy ra đi.”

Từ Táp lấy một hộp bơ bánh ngọt lại.

Lý Xuất Vân vừa thấy, mặt mày hớn hở, “Ha, thứ tốt.” Bánh ngọt được cắt thành những miếng trái cây nhỏ, chỉ cần nhìn thôi đã biết là ngon.

“Nhìn người công việc vất vả, ăn bánh ngọt cổ vũ mình một chút.”

Chọn một khối ô mai ngọt, Lý Xuất Vân lập tức đem nó bỏ vào trong miệng.

“Ăn ngon chứ?”

“Ừ.”

Bánh ngọt thật ngon, hơn nữa có Từ Táp pha trà, Lý Xuất Vân ăn ngon đến quên hết trời đất.

Nhìn trong hộp chỉ còn lại một miếng bánh, Lý Xuất Vân nhìn chằm chằm nó xem, vừa nhấc đầu, phát hiện, Từ Táp cũng đang nhìn, hai người nhìn nhau một chút.

Lý Xuất Vân đột nhiên vươn tay ra.

Động tác của Từ Táp nhanh hơn, Lý Xuất Vân chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe lên một cái bóng, bánh ngọt cũng không còn.

“A!” Lý Xuất Vân vốn tưởng rằng, Từ Táp nhất định sẽ đem miếng bánh ngọt cuối cùng nhường cho mình, không nghĩ tới hần cứ nhiên cướp bánh ngọt đi, liền kêu lớn lên.

Từ Táp cười cười vì trò đùa thành công, hé miệng, lấy động tác chậm chạp đem bánh ngọt để vào trong miệng.

Cảm giác được bị trêu đùa làm Lý Xuất Vân nhào qua, áp đảo Từ Táp, “Trả lại cho tôi!”

Bỗng nhiên bị Lý Xuất Vân nhào đến, Từ Táp lập tức đem toàn bộ bánh ngọt bỏ vào miệng, mắt thấy bánh ngọt cứ như vậy bị Từ Táp ăn luôn, Lý Xuất Vân nóng nảy toàn lực ép xuống, “Trả lại cho tôi! Là của tôi!”

Túm lấy quần áo Từ Táp, Lý Xuất Vân không cần nghĩ ngợi liền sáp lại, môi đụng phải môi Từ Táp, muốn dùng miệng, đem bánh ngọt trong miệng Từ Táp cướp về.

Môi cùng môi tiếp xúc, đầu lưỡi Lý Xuất Vân, cảm giác được vị ngọt của bánh, đồng thời, còn cảm giác được cảm xúc mềm mại từ môi của Từ Táp.

Mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chăm Từ Táp, phát hiện hắn đồng dạng cũng mở to hai mắt nhìn nhìn mình, mặt hai người gần như vậy, chớp mũi đều chạm nhau.

Lý Xuất Vân rốt cục cũng hiểu được mình đã làm cái gì, bỗng ngã nửa người về sau, sợ đến chảy một thân mồ hôi lạnh.

Từ Táp đồng dạng cũng bị hù một trận.

Hai mắt trừng nhau một hồi lâu, Lý Xuất Vân phát ra một trận cười gượng, sau đó dùng mu bàn tay lau môi, “Hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc hắc hắc...”

Từ Táp đồng dạng cũng không biết phải làm sao.

Đem vẻ mặt đỏ bừng, Lý Xuất Vân hướng trở về gian phòng của mình.

Từ Táp lưu ở trong phòng khách gần người.

Cư nhiên, cứ như vậy, liền hôn.

Từ Táp nheo ánh mắt như hiểu ra. Quá nhanh, không kịp phản ứng, trên cơ bản không có cảm giác gì.

Thật sự là, không nghĩ tới... Nhưng là, hôn chính là hôn.

Không nghĩ tới, tiểu hùng miêu cư nhiên chủ động.

Bên trong gian phòng, Lý Xuất Vân một lần lại một lần thôi miên mình, “Tôi không có hôn cậu ta, tôi không có hôn cậu ta, tôi không có hôn cậu ta, ngoài ý muốn, là ngoài ý muốn.”

Toái toái niệm nửa ngày, Lý Xuất Vân lúc này mới buồn bực lắm lắm: “Chán ghét, tranh giành với mình làm gì.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Xuất Vân nhìn thấy Từ Táp, phát hiện hắn cũng có chút ngượng ngùng, vì thế vội vàng giả bộ làm như không có chuyện gì phát sinh.

Chớp mắt đã đến năm mới, Lý Xuất Vân đã xong công việc, có được một số tiền, nói phải thỉnh Từ Táp ăn cơm.

Từ Táp không muốn ra ngoài, đưa ra yêu cầu ở nhà kêu thức ăn.

Gọi thức ăn tối, mỹ vị của đồ ăn làm cho Lý Xuất Vân rất vui vẻ, tâm tình nhất thả lỏng, cậu đem bia uống hết lon này sang lon khác.

Nhớ không rõ đã hàn huyên những thứ gì, tóm lại, cảm giác đều là chuyện rất vui vẻ, Từ Táp đang ước mơ về trận đấu mới năm nay, Lý Xuất Vân thì bàn về kế hoạch của học kỳ mới.

Kết quả, hai người đều uống rượu.

Nửa đêm, Lý Xuất Vân tỉnh, phát hiện mình cùng Từ Táp đều nằm trên ghế sa lon trong phòng khách, mấy lon bia lăn lon lóc trên mặt đất.

“Uy, cậu muốn chết tới khi nào, đứng lên cho tôi! Không được ngủ ở phòng khách.” Lý Xuất Vân kéo áo Từ Táp, quát, miệng nói như vậy, nhưng dù cậu động như thế nào cũng không nhúc nhích.

“Mệt mỏi quá, đau đầu, để tôi ngủ.” Lẩm bẩm, tuy rằng nói như vậy, hấn vẫn là cố gắng đứng lên.

Từ Táp giãy giụa đứng lên, miễn cưỡng đỡ lấy Lý Xuất Vân, đưa cậu vào phòng của cậu.

Để Lý Xuất Vân ngã xuống giường, nhìn cậu xoa xoa huyệt thái dương kêu đau, Từ Táp vừa định đi múc chén nước, Lý Xuất Vân lại giữ chặt hấn, kêu lên: “Cái gì, cậu làm gì? Muốn đi? Cậu thật không có lương tâm a. Cậu không phải mới vừa mới nói phải ở bên tôi sao?”

Từ Táp không nói, thật sự, thật sự nói qua sao? Rượu thật sự là thứ đáng sợ, lần sau uống phải cẩn thận một chút.

“Tôi đi múc chén nước cho cậu.”

Lý Xuất Vân leo kéo Từ Táp không buông, “Tôi không cho cậu đi.”

“Tiểu hùng miêu, buông tay a.”

“Tiểu hùng miêu không buông tay.”

Thật vất vả khuyên Lý Xuất Vân, Từ Táp nói: “Tôi trở về bên kia nha.”

“Không được, không được đi, cậu ngủ ở đây.” Lý Xuất Vân đi lại, bán ôm lấy thắt lưng Từ Táp.

Từ Táp bị túm lại đặt mộng ngồi ở bên giường:” Giường ở chỗ cậu rất mềm, tôi ngủ không thoải mái.”

“Mới là lạ, phải nhờ người đặc biệt đi mua riêng đó, cậu còn ngại.”

“Mua riêng?”

“Đúng vậy.”

Thì ra là thế nha tiểu hùng miêu.

“Kia nếu không thì tôi qua giường của cậu ngủ được rồi. Ân, tôi muốn đi, tôi muốn đi...”

Từ Táp lập tức thanh tỉnh lại, lập tức ôm người đi, hẳn chính là chờ câu này, sau khi ở trên giường của mình ngủ, về sau, cậu cũng không thể không chịu nhận.

Ôm lấy Lý Xuất Vân, Từ Táp đã sắp đi.

“A, cậu muốn làm gì?”

“Đi qua bên chỗ tôi ngủ.”

Lý Xuất Vân thảo thảo tóc, “Nga, được nga.”

Từ Táp nhìn Lý Xuất Vân trong lòng, đôi mắt cậu vì buồn ngủ mà mông lung, biểu tình ngây thơ đáng yêu cực kỳ, hẳn nhin không được nổi lên ý niệm vui đùa trong đầu, đột nhiên nhẹ buông tay, nửa người trên Lý Xuất Vân theo trọng lực chậm rãi, hướng mặt đất rơi xuống.

Lý Xuất Vân oa a kêu to một tiếng, động tác dị thường nhanh nhẹn ôm lấy cổ Từ Táp, lập tức ở bên tai Từ Táp cao kêu: “Cậu làm gì? Muốn mưu sát a!”

Mặt hai người dán rất gần, trong mắt đối phương đều có hình bóng của bản thân mình.

Lý Xuất Vân nháy mắt.

Từ Táp lộ ra mỉm cười ôn nhu, thấp giọng nỉ non: “Tiểu hùng miêu.”

“Ân.”

Chậm rãi nhắm mắt lại, Từ Táp tiến lại gần, hôn Lý Xuất Vân.

Cánh tay Lý Xuất Vân siết chặt hơn, thân thể gắt gao dán vào lòng Từ Táp.

Sau nụ hôn triền miên dài, Từ Táp ôm Lý Xuất Vân vào gian phòng của mình, đem cậu để ở trên giường, để cậu nằm xong, mình nằm ở bên cạnh cậu.

Lý Xuất Vân giống như tiểu hùng miêu nép sát vào lòng Từ Táp, vươn tay khoát lên thắt lưng Từ Táp, mặt dán trước ngực Từ Táp, tìm một tư thế thoải mái mà nằm.

Từ Táp ôm Lý Xuất Vân, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, “Tiểu hùng miêu, ngủ ngon.”

“Ân.”

Nhìn Lý Xuất Vân ở trong ngực của mình ngủ yên, Từ Táp đột nhiên sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn trước kia chưa bao giờ có.

Ngày hôm sau, lúc Lý Xuất Vân tỉnh lại, cậu phát hiện, trần nhà của mình có cảm giác thật lạ.

Xoa xoa huyết thái dương đau nhức, Lý Xuất Vân vừa xoay mặt, liền thấy được khuôn mặt anh tuấn nổi bật của Từ Táp, lúc ấy liền ngây dại.

Nhìn chung quanh nửa ngày, Lý Xuất Vân lúc này mới nhận ra, nơi này là phòng Từ Táp.

“Uy, đây là có chuyện gì!”

Một phen nhéo lỗ tai Từ Táp, Lý Xuất Vân ở hấn bên tai kêu to.

Từ Táp bị tiếng kêu bừng tỉnh, tìm một chút thời gian mới hiểu rõ chuyện.

Nhìn Lý Xuất Vân nhảy xuống giường vọt vào phòng tắm, Từ Táp có chút sững sờ, thâm nghĩ, nếu như cậu thật sự quên ngày hôm qua đã nói cái gì, đã làm cái gì, như vậy, cậu cũng nhất định quên, còn có một nụ hôn.

Bất quá, cậu đã quên, không có nghĩa là không có gì phát sinh.

Lúc đánh răng, Lý Xuất Vân đột nhiên dừng động tác lại, chuyện tối ngày hôm qua, cậu lập tức nhớ lại hết.

Ăn cơm, nói chuyện phiếm, uống bia, cùng Từ Táp hàn huyên nói đề tài gì, từng chuyện từng chuyện hiện rõ trong đầu. Chính là cuối cùng mình kéo lấy Từ Táp làm nũng, cứng rắn muốn tới phòng của hắn ngủ, dễ dàng bị Từ Táp ôm lấy, còn có, còn có...

Ngậm bàn chải đánh răng, Lý Xuất Vân ôm lấy đầu.

Trời ạ!

Hiện tại duy nhất có thể làm, chính là giả tỉnh rượu, cái gì cũng không biết, không nhớ rõ, để tránh cho xấu hổ.

Cuối cùng, Lý Xuất Vân cùng Từ Táp phát hiện, đối phương đều làm như vậy, cả hai đều hiểu phải giả câm vờ điếc quên hết chuyện hôm đó.

Hết thấy giống như trở lại điểm bắt đầu.

Mùa giải Trung Siêu mới lại sắp tới, Từ Táp nghiêm túc chuẩn bị xuất chiến, trừ bỏ huấn luyện ra, mỗi buổi tối đều xem băng ghi hình phương pháp thi đấu, phối hợp yêu cầu nghiên cứu chiến thuật của huấn luyện viên.

Lý Xuất Vân rất muốn vì Từ Táp làm chút gì đó, lại cảm thấy mình cái gì cũng không biết làm.

Học sinh giỏi của đại học Hóa Chất Hương Đảo luôn luôn tràn đầy tự tin, lần đầu tiên mất đi tự tin, bắt đầu buồn bực lên.

Giữa trưa, lúc cùng các bạn học ăn liên hoan, ăn tối món cơm cà ri rất ngon, Lý Xuất Vân ăn ăn, toát ra một cái ý niệm trong đầu.

“Từ Táp là người ở nơi nào?” Lý Xuất Vân thực đột nhiên hỏi các bạn học đang cùng ăn.

“Người Trùng Khánh.” Một bạn học sững sốt nửa ngày, mới trả lời.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm Lý Xuất Vân, “Tiểu Vân, đột nhiên hỏi vấn đề này làm gì, không phải đầu cậu lại muốn làm trò gì chứ, đừng chính loạn chúng ta.”

Lý Xuất Vân vội vàng dẩu dím, “Không có, đột nhiên nghĩ đến, tùy tiện hỏi hỏi.”

“Cậu lại không xem bóng đá, sao đột nhiên hỏi Từ Táp.”

“Ba của tôi xem, ông ấy là một fan hâm mộ của đội Minh Châu.” Gặp các bạn học đều lộ ra biểu tình thoải mái, Lý Xuất Vân âm thầm thở một hơi.

Trên đường đi tới phòng thí nghiệm, Lý Xuất Vân vừa đi vừa nghĩ, nguyên lai, Từ Táp là người Trùng Khánh, sống cùng nhau gần nửa năm, mình cũng chưa từng hỏi qua.

Một bạn học đi cùng với Lý Xuất Vân bỗng nhiên vỗ vai cậu, dọa dẫm Lý Xuất Vân một cái lão đảo, “Tiểu Vân, cậu vừa đi vừa cười ngu ngơ gì thế?”

“Không có, không có.”

Nếu hắn là người Trùng Khánh, thì chắc không sao, hắn nhất định không sợ lạt.

Tan học, Lý Xuất Vân bay tới siêu thị, mua một đồng hồ.

Về đến nhà, cậu chui đầu vào bếp, cố sức mân mê nửa ngày.

“Tiểu hùng miêu, tôi đã trở về.”

Vừa thấy Từ Táp, Lý Xuất Vân cũng vui vẻ nhào qua, bất chấp để hắn buông ba lô, liền đem hắn kéo vào bếp.

“Cái này là cái gì?”

“Cơm cà ri.” Mang theo ý cười như hiến vật quý, Lý Xuất Vân đứng bên bàn ăn, nhìn chăm chăm Từ Táp, chờ hắn ca ngợi.

“Ngô, rất thơm a.”

Mặt mày Lý Xuất Vân hớn hở liên tiếp gạt đầu, “Không tui đi.”

“Sao hôm nay lại đi nấu cơm.”

“Ngày mai không phải cậu có trận đấu sao, là trận đấu đầu mùa, cho nên...”

Vươn tay vỗ vỗ vai Lý Xuất Vân, Từ Táp cười ôn nhu, “Cám ơn cậu.”

“Mau, đến ha ha xem.”

Hương vị cơm cà ri cũng không tồi, đồ gia vị hơi thừa, lúc ăn mùi có chút đậm, phối với đồ ăn được luộc sơ, nhưng là, vẫn ăn rất ngon. Từ Táp không nghĩ tới, lần đầu tiên Lý Xuất Vân nấu cơm, cư nhiên có thể làm được đến như thế, xem như thực không dễ dàng.

Như vậy thừa nhận cậu là một học sinh giỏi.

Một nồi cơm cà ri đều bị ăn sạch.

Lúc ngồi trên ghế sa lon xem tin tức chín giờ, Lý Xuất Vân hỏi Từ Táp, “Ngày mai sẽ bắt đầu thi đấu, khẩn trương chứ?”

“Này có cái gì phải khẩn trương.”

“Nghe nói đội Minh Châu năm nay nhất định sẽ đoạt được giải quán quân.”

Từ Táp không trả lời, biểu tình dần thâm trầm lên.

Nhìn Từ Táp ngưng mắt tĩnh tư, mặt của hắn tuần suất như thế, Lý Xuất Vân cơ hồ xem đến ngây người.

Từ Táp, trung tâm trong các trận đấu của đội Minh Châu, kẻ chỉ huy tiến công, cầu thủ công thủ nhiều mặt, hắn thuận tay trái, chân trái phải đều có thể đá banh với lực mạnh, tốc độ khởi động trong nháy mắt cực kỳ mau, một trong những người là làm cho những người phòng thủ của tất cả đội bóng đau đầu nhất.

Đây là tư liệu về Từ Táp mà Lý Xuất Vân tìm được trên mạng gần đây.

Bất quá, làm cho Lý Xuất Vân cảm xúc nhiều nhất, là tình hình học hỏi kinh nghiệm từ các mùa giải trước sau khi kết thúc trận đấu (chém), đó là điều Từ Táp làm cậu ấn tượng.

Ở trên sân, Từ Táp kiên nghị, bình tĩnh, chắc chắn, khi cười như ánh mặt trời ấm áp, khi không cười bình tĩnh như cứng như sắt thép, trên sân, hắn vì đội Minh Châu mà chiến, xuống sân, rất nhiều đội viên trong đội bóng khác đều là bằng hữu của hắn. Hắn có được khí chất của người đứng đầu, là người được ủng hộ nhiều nhất làm đội trưởng đội Minh Châu, hắn gần như là một nam nhân hoàn mỹ.

Đây là Từ Táp sao? Đây là người cùng mình sinh hoạt, là Từ Táp lúc ban đầu có khi ngẫu nhiên sẽ vì việc nhỏ tranh chấp sao?

Từ Táp trong mắt Lý Xuất Vân, cùng Từ Táp trong mắt người khác, nhất định là không giống nhau. Điểm này Lý Xuất Vân có thể khẳng định.

Chính mình gặp được nhiều mặt khác của hắn, Từ Táp ở trong mắt Lý Xuất Vân, càng thêm chân thực, cụ thể.

“Mỗi một đội bóng đều muốn thắng a.” Từ Táp thâm trầm thở dài một chút, hai tay giao nhau gối lên sau đầu, dựa vào sô pha.

“Đội Minh Châu không giỏi sao?”

“Không phải chúng ta không giỏi, là người khác cũng không kém.”

“Mỗi một mùa giải, chỉ có thể có một quán quân, kỳ vọng quá nhiều, sẽ ảnh hưởng trận đấu.”

“Tôi biết. Nói như thế nào đây? Có lẽ lúc ban đầu, luôn hạ quyết định nhất định phải thắng nhất định phải thắng, nhưng là, khi cùng một đội mạnh cân xứng chiến đấu, trận đấu đánh tới trình độ nhất định, tôi cảm thấy được, trận này thắng thua với tôi mà nói, đã không còn quan trọng, tôi chỉ muốn nghiêm túc đá xong trận đó, tâm lý của tôi đã không còn quan tâm thắng bại, tôi chỉ muốn một trận chiến.”

Lý Xuất Vân nháy mắt to, “Thật sự?”

“Ân.”

“Lúc cha tôi xem trận đấu, có thể nhìn ra rất nhiều cách thủ, cái gì phòng thủ, tràn người, đội hình, biên lộ tiến công linh tinh, rất nhiều, chính là, tôi dù thế nào cũng coi không hiểu.”

“Không sao, chậm rãi sẽ đã hiểu.”

“Cha tôi nói cậu là cầu thủ dùng đầu óc đá cầu.”

Từ Táp nghe xong, cười một cái, không nói gì.

Lúc nửa đêm, Lý Xuất Vân bị một trận ồn ào đánh thức, nghiêng tai lắng nghe một chút, hình như là Từ Táp ở trong phòng vệ sinh làm cái gì.

Lý Xuất Vân lặng lẽ nhảy xuống giường, đi ra xem.

Từ Táp ở trong phòng vệ sinh, ới đến rồi tỉnh rồi mù.

“A, cậu làm sao vậy, cậu làm sao?”

Từ Táp suy yếu tựa vào bồn cầu, nhắm nửa con mắt, xua tay ý bảo Lý Xuất Vân trở về, “Không có việc gì, dạ dày không thoải mái, ới ra thì tốt rồi.”

Nhìn mặt Từ Táp trở nên trắng bệch, trong lòng Lý Xuất Vân lo lắng cực kỳ, “Cậu rốt cuộc là làm sao vậy chứ?”

“Không có việc gì, không có việc gì.”

Lý Xuất Vân bản năng nghĩ đến cơm cà ri kia, chính là, chính mình cũng ăn, vì cái gì không có chuyện gì chứ? Từ Táp trừ bỏ cơm, cũng chỉ là uống nước xong, cũng không có ăn gì hết.

“Cậu thế nào, muốn đi bệnh viện không?” Lý Xuất Vân đỡ lấy Từ Táp hỏi.

Từ Táp lắc đầu, “Giúp tôi đem ly nước đến, để thôi súc miệng.”

Giảng co gần nửa đêm, Từ Táp cuối cùng là ngừng ới, nhưng là rõ ràng inh thần không tốt, cước bộ loạn choan.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Xuất Vân vẫn là nhận định, là cơm cà ri của mình gây ra.

Từ Táp cái gì cũng không có nói, uống thuốc dạ dày xong, lẳng lặng nằm xuống đến nghỉ ngơi.

“Cậu còn có thể trận đấu chứ?” Canh giữ ở bên người Từ Táp, Lý Xuất Vân hỏi.

“Không có việc gì, đây không tính là cái gì.”

Lý Xuất Vân rất rõ ràng, đây là là trận đấu đầu tiên của mùa giải của đội Minh Châu, Từ Táp vô luận như thế nào cũng không thể thiếu trận.

Nhìn Từ Táp nhắm mắt nghỉ ngơi, Lý Xuất Vân vươn tay, nhẹ nhàng xoa trán của hắn, xoa bóp trán hắn.

“Tôi không sao, cậu đi nghỉ ngơi.”

“Tôi không mệt.”

“Kia cũng đi ngủ, ngày mai cậu còn phải đi học.”

“Buổi sáng không khóa.” Lý Xuất Vân không tính trở về phòng, cậu muốn canh giữ ở bên người Từ Táp.

Sáng sớm, Từ Táp đứng dậy, rửa mặt chải đầu xong, sửa sang lại mọi thứ, liền xuất môn.

Nhìn bóng dáng Từ Táp, lòng Lý Xuất Vân có một cổ tư vị nói không nên lời.

Không phải chưa từng cùng hấn tranh chấp, cãi nhau đều là việc nhỏ không quan trọng, đến lúc cuối cùng, Lý Xuất Vân thường thường cùng Từ Táp dùng thái độ quan điểm giống nhau. Và càng cảm thấy được mình đã sai, lúc cần gánh vác trách nhiệm, Từ Táp cái gì cũng không nói, áp dụng thái độ tha thứ hết thảy.

Mà người kia cũng đã biết mình sai rồi, cho nên Từ Táp tuyệt đối sẽ không cười nhạo.

Lý Xuất Vân càng nghĩ càng ảo não.

Không thể đi sân bóng xem trận đấu của Lý Xuất Vân, buổi tối dành xem tin tức thể thao.

Trong TV, nhìn không ra sắc mặt Từ Táp rốt cuộc như thế nào, bắt quá, ánh mắt của hấn kiên nghị mà chấp nhất, chút không có biểu hiện thân thể không khoẻ gì.

Từ Táp đánh trận đấu đầy chín mươi phút.

Trận đấu mùa giải này, đội Minh Châu chiến thắng trên sân của đối phương, toàn bộ lấy ba phần.

Nhìn đến hình ảnh Từ Táp cùng đội hữu ôm nhau chúc mừng thắng lợi, Lý Xuất Vân thở nhẹ hồm một hơi.

Ngày thứ hai khi đi học, Lý Xuất Vân liền kế hoạch đến hết giờ học, đi sân huấn luyện của đội Minh Châu chờ Từ Táp, cậu lo lắng, nóng lòng muốn đến gặp Từ Táp, xem hấn rốt cuộc có tốt không.

Lúc Lý Xuất Vân đi vào sân huấn luyện, các đội viên đội Minh Châu đang phân tổ huấn luyện đối kháng.

Một đội, từ tiên phong Lý Thiên Lượng suất lĩnh, một đội khác, lấy Từ Táp làm tổ chức trung tâm, đương nhiệm đội trưởng đội Minh Châu Cung Vĩ khoanh hai cánh tay ở trước ngực, đứng ở một bên xem cuộc chiến.

Công kích bên tiên phong Lý Thiên Lượng, gặp được công kích bên trung tâm trận đấu Từ Táp, ai có thể hơn ai?

Đối mặt với thế tiến công của Lý Thiên Lượng, người bên Từ Táp, phòng thủ thập phần nghiêm mật, đối phương không thể đột phá, Từ Táp cướp cầu, chợt khởi động, vượt qua hai người, vọt tới vùng cấm phía trước của đối phương.

Tốc độ Từ Táp nhanh như vậy, Lý Xuất Vân chỉ cảm thấy nhìn hắt lắt banh, thân vừa chuyển chân đã lùa, động tác nhẹ nhàng thật là giống khiêu vũ, chặn lại người phía sau.

Mạnh mẽ sút một cái, quả bóng cao su bay về góc chết phía cầu môn.

Thủ thành phán đoán chuẩn phương hướng, nhưng là, bóng Từ Táp đá ra với tốc độ quá nhanh, không đợi người bổ nhào vào, cầu đã theo tiếng vào lưới.

“Hào!” Bên sân bóng, mọi người xem huấn luyện phát ra một trận hoan hô.

Củng Vi bắt đầu vỗ tay.

Từ Táp nhìn đến khung thành, trên mặt lộ ra nụ cười trong sáng, trong tươi cười lộ vẻ hồn nhiên, giống như là đứa nhỏ khờ dại.

Đối với bóng đá, Từ Táp biểu lộ yêu thích không mang theo một tia tạp chất, hẳn là thuần túy yêu bóng đá như thế.

Lý Xuất Vân cảm thấy, lòng bị nụ cười của Từ Táp sưởi ấm. Hẳn có một loại mị lực mà người khác không thể có.

Điều này cũng chính là nguyên nhân Từ Táp thu hút người mê bóng.

Ngay tại lúc Lý Xuất Vân xuất thần suy nghĩ, Từ Táp trong lúc vô tình vừa xoay mặt, hẳn thấy bên ngoài sân huấn luyện, Lý Xuất Vân đang đứng.

Từ Táp sửng sốt một chút, sau đó, hẳn hướng bên sân ra dẫu, thỉnh cầu tạm thời ngưng.

Bởi vì chỉ là huấn luyện, lập tức liền có cầu thủ khác lên sân, thay thế Từ Táp.

Lý Xuất Vân nhìn Từ Táp đi hướng bên sân, lúc đó, giữa cậu cùng hẳn, chỉ cách nhau khoảng chiều rộng một sân bóng

Từ Táp cúi người, lấy điện thoại di động trong ba lô.

Lý Xuất Vân đang suy nghĩ vì cái gì Từ Táp đột nhiên bỏ dở huấn luyện đối kháng. Ngay sau đó, điện thoại di động của mình liền vang lên.

Dãy số điện thoại biểu thị: hầu tử, đây là tên khác của Từ Táp. Sau khi ở chung, hai người trao đổi số điện

thoại, Lý Xuất Vân không dám đem tên Từ Táp lưu vào danh bạ, vì thế đổi thành biệt danh của hắn.

“Tiểu hùng miêu?”

“A?”

“Có chuyện gì muốn tìm ta sao?”

“Nga không, không có.”

“Ta nhìn thấy cậu.”

Nắm di động, Lý Xuất Vân nhìn bên kia sân bóng, Từ Táp cũng nhìn phía mình “Tôi, tôi sợ cậu còn chưa khỏe, cho nên, cho nên mới nhìn xem...”

“Yên tâm, tôi không sao.”

Hai người nắm di động, đột nhiên đều dừng nói chuyện, sau đó lại đồng thời mở miệng, “Cậu...”

“Người nói trước đi.”

“Không, là cậu trước.”

Lại trầm mặc một hồi, Từ Táp nói: “Cậu phải trở về liền sao?”

“Không, không vội.” Lý Xuất Vân vội vàng lắc đầu.

“Kia, cậu chờ tôi một chút, huấn luyện lập tức sẽ chấm dứt, chúng ta, cùng nhau trở về.”

“Nga, hảo.”

Khi đi bộ quay về đường Trữ Tinh, Từ Táp nhìn ven đường, thấy một nhà ăn trong siêu thị, còn có máy để chụp ảnh dán*.

_Máy máy chụp ảnh di động kiểu hàn quốc ấy.

“Tiểu hùng miêu, chúng ta đi chụp được không?”

Lý Xuất Vân nhìn nhìn, cười nhạt, “Để làm chi, cậu mấy tuổi rồi? Nhàm chán muốn chết.”

“Thì là bởi vì cho tới bây giờ đều chưa từng chụp qua, tò mò thôi.”

Lý Xuất Vân nghĩ nghĩ, vậy cũng là một cơ hội, đã biết Từ Táp lâu như vậy, nếu có thể lưu lại một ảnh chụp làm kỷ niệm, ngày sau cùng người ta nói, cũng coi như có cái chứng minh.

“Trước tiên là nói trước, tôi sẽ không chụp mấy tư thế khôի hài kia đâu.”

Đứng ở bên người Từ Táp, vẻ mặt Lý Xuất Vân nghiêm túc.

Từ Táp nhẹ nhàng khua khua Lý Xuất Vân, “Không cần bày ra một bộ dáng thiếu tiền được không.”

Lý Xuất Vân bắt đầu dĩ bĩu môi, cười cười.

Ảnh chụp chụp tốt lắm.

Nhìn một chuỗi ba tờ ảnh chụp, Lý Xuất Vân nhíu mày, trên ảnh chụp, mình đeo kính đen thô, đứng ở bên Từ Táp anh tuấn bất phàm, thật giống một người qua đường giáp, tuyệt không hòa hợp.

“Cậu lấy được rồi, tôi không cần.” Buông tha cho ước nguyện muốn lấy làm kỷ niệm ban đầu, Lý Xuất Vân đem ảnh chụp đưa hết cho Từ Táp.

Dọc theo đường đi, Lý Xuất Vân nhìn Từ Táp bên người, hấn mặc đồ thể thao rộng thùng thình, hấn có dáng người cao lớn của một vận động viên thể thao, cho dù là bị quần áo rộng thùng thình che lấp, vẫn đang có thể hấp dẫn ánh mắt các nữ sinh xung quanh.

Lý Xuất Vân sợ lúc này, có người nhận ra Từ Táp, hoàn hảo, một đường an toàn về nhà.

Cảm thấy được rất kỳ quái, Từ Táp vì cái gì không ngồi xe hoặc là chạy bộ về nhà, mà là sóng vai đi theo mình, Lý Xuất Vân suy nghĩ thật lâu, đều không có kết luận.

8. Chương 8

Mấy trận đấu đầu tiên của trận Trung Siêu, đội Minh Châu đều xuất sắc chiến thắng, tạo nên một khởi đầu tốt cho mùa giải năm nay.

Lý Xuất Vân chú ý tới, Từ Táp đang ngồi một mình với biểu tình thâm trầm ngưng trọng, ngồi im không nhúc nhích*.

__câu này nghĩa gốc là y nguyên như cổ, nhưng bỏ vào sẽ ko hợp nên ta mạo phép đổi.

Rất muốn chia sẻ một chút áp lực với Từ Táp, rất muốn vươn tay phủ đi những nét nhăn trên tâm mi của hắn, nhưng, Lý Xuất Vân lại không biết phải làm như thế nào, phải làm cái gì.

Khi biết được phải làm đại biểu của đại học Hương Đảo, đi Bắc Kinh tham gia cuộc đua tri thức, Lý Xuất Vân cũng không có hưng phấn như mong muốn.

Thân là học sinh giỏi của học việc Hóa Chất đại học Hương Đảo, từ lúc Lý Xuất Vân học năm hai, mỗi một năm đều lấy thân phận đại biểu đại học Hương Đảo, tham gia cuộc đua tri thức cúp đại học toàn quốc, cùng bạn, cùng đội, trong trận đấu lấy tên trường đại học làm đơn vị dự thi, thắng hết tất cả các trường đại học khác, đoạt giải quán quân tổ hóa chất.

Có thể đi dự thi, vì trường học giành được thắng lợi, là chuyện Lý Xuất Vân rất vui vẻ, nhưng bây giờ cậu lại không muốn rời khỏi thành phố Hương Đảo này, một ngày cũng không muốn.

Bởi vì, ở trong thành phố này, có một người đặc biệt làm cậu luyện tiếu đi.

“Cậu muốn đi thi đấu?”

“Àn.”

“Thật tốt quá!”

Từ Táp kinh ngạc rất nhiều, thực vì Lý Xuất Vân mà cao hứng. Hắn thật không ngờ, tiểu hùng miêu ở chung nhà này, thoát nhìn vừa tham ăn lại tham ngủ, nguyên lai thật sự, là một người xuất sắc như thế.

“Cậu để làm gì cao hứng như vậy?” Đối phương vì chuyện của mình mà cao hứng, nhưng, Lý Xuất Vân lại cảm thấy không được vui, “Tôi muốn đi, cậu cao hứng là thái độ gì đây?”

Từ Táp không rõ vì sao, “Tôi thay cậu cao hứng, này chẳng lẽ không đáng cao hứng?”

“Tôi không ở nhà cậu thật cao hứng?” Giọng điệu Lý Xuất Vân đã mang ra mùi thuốc súng.

Từ Táp lại nghe không ra hàm ý trong lời của Lý Xuất Vân, vẫn tiếp tục tự nói, “Tiểu hùng miêu, thật không nghĩ tới, lúc trước cậu nói cho tôi biết tôi còn không tin. Nguyên lai, cậu thật là học sinh giỏi hệ hóa chất. Đại học Hương Đảo đại danh鼎鼎, nhân tài đông đúc, cậu có thể làm đại biểu của trường học

tham gia trận đấu, điều này đã nói lên, cậu thật sự rất lợi hại.”

Sự tán thưởng cùng hâm mộ của Từ Táp, dật vu ngôn biểu*.

— dật vu ngôn biểu: tình cảm bộc lộ trong lời nói.

“Hừ.” Lý Xuất Vân từ trong lỗ mũi ra hừ ra bên ngoài.

Từ Táp sững sốt, “Thực xin lỗi, tôi nói sai cái gì sao? Tôi trước kia, hiện tại, cũng không phải không tin cậu, tôi chỉ là, không biết cậu thật là...”

“Được rồi, được rồi, không cần càng tô càng đen.”

“Tôi, tôi nghĩ đến, cậu sẽ thật cao hứng. Tôi là thật sự thực vui thay cậu.”

Lý Xuất Vân dùng sức vỗ một cái vào chỗ dựa lưng của sô pha, “Tôi cao hứng, thật cao hứng, được rồi đi, cậu vừa lòng đi.”

“Tiểu hùng miêu, cậu làm sao vậy?”

“Không có gì, tôi rất khỏe.”

Từ Táp ngồi xuống, không nói.

Phát hiện Từ Táp trầm mặc, Lý Xuất Vân nhìn nhìn hắn, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, liền trở mình làm một cái xem thường thật to.

“Cậu rốt cuộc là làm sao vậy? Nếu cảm thấy được tôi có cái gì không đúng, cậu cứ việc nói thẳng.”

“Cậu cao hứng là thái độ gì?”

“Tôi thay cậu cao hứng, này có cái gì không đúng sao?”

“Thấy tôi phải rời khỏi một tuần, cậu thật cao hứng? Ân?”

Từ Táp nhú mày, biểu tình hoang mang, “Tôi cao hứng là bởi vì cậu thay trường học tham gia trận đấu, vinh quang cỡ nào, tôi không có ý tứ gì khác.”

Lý Xuất Vân lập tức đáp lại về, “Lúc cậu thay đội Minh Châu thắng được giải quán quân trận Trung Siêu, cũng thực vinh quang.”

“Đây là hai việc khác nhau.”

“Đúng, là hai việc khác nhau.” Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Từ Táp, Lý Xuất Vân nhin không được nói “Tôi còn tưởng rằng, cậu sẽ luyện tiếc tôi đi, kết quả cậu cư nhiên thật cao hứng.” Sau đó, cậu nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Cậu là thằng không có lương tâm.”

“Tôi vì cái gì phải luyện tiếc? Cậu đi thi đấu là chuyện tốt, chuyện đó với việc tiếc hay không tiếc có quan hệ gì?” =.=...đồ đầu heo

“Đầu gối!” Lý Xuất Vân la lên.

“Cậu mới là!” Từ Táp không cam lòng yếu thế trả lời.

“Cậu đó!”

“Như nhau!”

“Nói với cậu cái gì cậu cũng không hiểu!”

“Có đồng cảm!”

Lý Xuất Vân nắm nắm tay, đánh vào trên ghế sa lon, “Hừ, tôi không ở nhà, cậu sẽ thật tiện, cậu nên sẽ không mang cô nào trở về đi.”

Từ Táp oai đầu nghĩ nghĩ, “Sẽ, tôi sẽ dẫn.”

“Cậu...”

“Có lẽ tiểu Mạn sẽ đến.”

Lưng Lý Xuất Vân vốn đang căng thẳng, thả lỏng xuống dưới, “Nga, tiểu Mạn.”

“Còn có...”

“Còn có?” Lý Xuất Vân mở to cả hai mắt như mèo.

“Tôi mẹ vẫn nói muốn tới đây xem nơi này.”

“Nga, bá mẫu.” Nhìn gương mặt anh tuấn của Từ Táp mang theo một nụ cười xấu xa, Lý Xuất Vân oán hận nói: “Quả nhiên nam nhân quá đẹp, sẽ làm cho người ta lo lắng.”

Từ Táp đắc ý cười, “Không đẹp không ai yêu.” TB: chắc hum!!

Lý Xuất Vân trừng to, “Cậu nói cái gì?”

“Giống cậu đó, tiểu hùng miêu, tuyệt không đẹp, không ai yêu.”

“Ai nói, người thích tôi rất nhiều.”

“Đếm mười ngón tay thì hết.”

“Vậy còn cậu? Vậy còn cậu?” Lý Xuất Vân trách móc nói, bỗng nhào qua, bắt lấy Từ Táp.

Từ Táp đỡ lấy bàn tay đang đánh tới của Lý Xuất Vân “Cậu làm gì, tiểu hùng miêu, cậu làm gì?”

Lý Xuất Vân ở Từ Táp trên người vừa sờ loạn, không có tìm được thứ cậu muốn, nhảy dựng lên hướng phòng chạy Từ Táp chạy tới.

Từ Táp nóng vội đuổi theo phía sau, “Không được xằng bậy, tiểu hùng miêu, cậu muốn làm gì?”

Cướp lấy cái ví Từ Táp đặt trên bàn, Lý Xuất Vân cầm lấy nó nhảy lên giường, né tránh đuổi bắt của Từ Táp, nóng vội mở ví ra.

Cái ví màu đen bằng da, nếu như Lý Xuất Vân đoán, ở bên trong sườn, có thể dùng để làm ngăn chứa ảnh.

Mà nơi đó, quả nhiên có để ảnh chụp.

Đang cầm ví, Lý Xuất Vân ngây dại.

Từ Táp đứng ở bên giường, thấy biểu tình của Lý Xuất Vân, thầm kêu không tốt.

Trầm mặc mười giây mấy đồng hồ, Lý Xuất Vân rốt cục bạo.

“Oa! Cậu có biết xấu hổ hay không, cứ nhiên đem loại ảnh chụp thẻ này để trong bao tiền!” Nói xong, Lý Xuất Vân ngẩng đầu lên, trừng mắt Từ Táp.

Biểu tình Từ Táp ổn định xuống dưới, rất trầm tĩnh trả lời: “Làm sao vậy?”

“Quả nhiên, cậu chính là kẻ tự kỷ cuồng.”

Nghe lời bình như thế, Từ Táp kinh ngạc rất nhiều, biểu tình dở khóc dở cười

“Ai nói?”

“Làm gì có người nào đem ảnh của mình để vào trong ví tiền, quả nhiên lớn lên đẹp trai liền tự kỷ, cậu rất tự kỷ cuồng.”

Từ Táp ở trong lòng nhận thua, thực bất đắc dĩ nhỏ giọng biện giải, “Tôi không có.”

“Cậu có.”

Nhảy xuống giường, Lý Xuất Vân đem ví tiền ném trả lại cho Từ Táp, trốn ra phòng.

Từ Táp cầm ví, mở ra, nhìn ảnh chụp bên trong, lộ ra nụ cười hết cách, “Tiểu hùng miêu ngốc, bên cạnh không phải còn có em sao?”

Nằm ở trên giường, Từ Táp nhìn trần nhà, ngủ không được, “Tiểu hùng miêu, ngu ngốc.”

Lý Xuất Vân nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, cũng ngủ không được, “Từ Táp, đại ngốc, cứ nhiên đem ảnh chụp ngu như vậy đặt ở trong ví tiền, nếu để cho người khác nhìn thấy, thật mất mặt.”

Cuộc thi tri thức ở Bắc Kinh tri thức thi đua, ngoại trừ không khí khẩn trương của trận đấu, cũng khiến Lý Xuất Vân kết thêm nhiều bạn ở trường cao đẳng khác, quen nhiều bạn bè mới.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trận đấu cũng gần kết thúc.

Tổ toán học, tổ vật lý, tổ hóa học, các tổ khác đều được huy chương đồng, á quan khác nhau,

Tổ hóa học đại học Hương Đảo ở trong trận đấu, đoạt giải quán quân.

Trong lòng Lý Xuất Vân thật cao hứng, quả nhiên thực lực học viện Hóa Chất đại học Hương Đảo cực

mạnh. Mình lựa chọn làm nghiên cứu sinh đại học Hương Đảo, là lựa chọn chính xác.

Lý Xuất Vân vốn có kế hoạch, muốn thi đậu vào học viện hóa chất khoa sinh vật hóa chất chuyên nghiệp của trường cao đẳng Thượng Hải, sau lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà buông tha cho.

Hiện tại, Lý Xuất Vân ngược lại âm thầm may mắn. Nếu, nếu như bây giờ mình ở Thượng Hải, sẽ không thể được quen với người kia.

Nếu là như vậy, như vậy, người kia, đối với mình mà nói, sẽ chỉ là cao cao tại thượng, xa không thể với.

Cũng sẽ không biết, hắn làm cơm ăn thật ngon, còn có hắn đối với người vừa ôn nhu vừa quan tâm.

Lý Xuất Vân bắt đầu tưởng niệm bữa sáng Từ Táp làm.

Lặng lẽ xem tờ báo về trận đấu Trung Siêu, Lý Xuất Vân âm thầm oán giận, “Vì cái gì cuối tuần này, đội Minh Châu là sân nhà, vì cái gì không đến sân khách đội bóng Bắc Kinh khiêu chiến?”

Bạn học nghe được, hỏi: “Tiểu Vân, cậu lắm bầm cái gì thế?”

Cuống quít đem báo chí vo thành một cục rồi vứt bỏ, Lý Xuất Vân nói: “Không có, không nói gì.”

Ban tổ chức cuộc thi lần này — trường cao đẳng Bắc Kinh, sau khi cuộc thi chấm dứt, có dành thời gian một ngày, cho bạn học của các dự thi đội, để mọi người tự do hoạt động, đi nơi mình muốn đi.

Lý Xuất Vân hẹn bạn học, lại gọi các bạn mới quen cùng bạn học của các trường cao đẳng khác cùng nhau dạo phố Bắc Kinh.

Đi xe bus qua dọc sân thể dục, Lý Xuất Vân ngoài ý muốn nhìn thấy áp phích của Từ Táp.”A, nơi này cư nhiên cũng có áp-phích Từ Táp?”

Bạn học ở một bên lơ đãng đáp “Thành thị nào có giải đấu Trung Siêu, đều có áp-phích của Từ Táp.”

“Không thể nào. Bắc Kinh không phải cũng có đội bóng Trung Siêu, hắn phải treo áp phích của siêu sao bóng đá trong đội Bắc Kinh mới đúng.”

“Này có cái gì, Từ Táp là vạn người mê, thành thị nào đều có fans bóng của hắn.”

Có người ở một bên phụ họa theo, “Đúng vậy. Hắn cầu đá thật là tốt, trừ bỏ người ở TP. Hương Đảo, thích hắn còn có khối người.”

Lý Xuất Vân chu miệng, “Này có là cái gì.”

Vài bạn học muốn đi mua sắm, nhưng Lý Xuất Vân lại không muốn vào shop, nên bên ngoài chờ bọn họ.

Trong bóng đêm, đứng trên con phố đầy bóng đèn nê ong rực rỡ, nhìn dòng người qua lại trước mắt, Lý Xuất Vân không biết tại sao, dưới đáy lòng lại cảm thấy tịch mịch.

Theo bản năng nhìn bên cạnh, chính là, không có ai.

Cỡ nào muốn phía sau hay bên cạnh có ai đó, cùng cậu sóng vai, nếu là như vậy, cảnh đêm xinh đẹp trước mắt, nhất định sẽ không khiến mình đột nhiên lại cảm thấy thật hư vô.

Lý Xuất Vân đưa tay vào trong túi tiền, cầm lấy chiếc điện thoại di động mà hôm nay đã nắm vô số lần, nhưng không có lần nào lấy ra gọi.

Nhìn thời gian biểu thị trên màn hình di động, đã hơn tám giờ tối, chắc lúc này Từ Táp, nhất định đã về nhà.

Nhớ cơn Từ Táp làm quá....

Hạ quyết tâm gần như một thế kỷ, Lý Xuất Vân rốt cục bấm vào dãy số có tên “hầu tử” trên màn hình.

Điện thoại mới vừa bắt máy, Lý Xuất Vân “Ừ” một tiếng, rồi lại không biết phải nói gì nữa.

“Tiểu hùng miêu...” Giọng Từ Táp hơi có vẻ âm trầm thấp truyền tới, giống như đánh thẳng vào đáy lòng, làm cho Lý Xuất Vân không khỏi chần động.

“Làm sao cậu biết là tôi?”

“Có hiện tên người gọi.”

“Hiện chính là ‘ tiểu hùng miêu ’ đi.”

Từ Táp thấp giọng cười rộ lên, “Vậy cậu thì sao? Là ‘ hầu tử ’ sao?”

“Tôi cũng không thể trực tiếp đưa tên cậu vào.”

“Không sao.”

“Nói cũng đúng, ai cũng sẽ không tin là tôi quen cậu.”

“Tôi chẳng lẽ không thể có bạn bè?”

“Nhưng không ai tin tưởng chính là tôi.”

Từ Táp trầm mặc một chút, hồi đáp: “Hiện tại, chính là cậu.”

Nắm di động, đứng ở đầu đường Bắc Kinh, Lý Xuất Vân đột nhiên rất muốn cảm tạ sự phát triển của ngành truyền thông, hiện tại cách Hương Đảo xa như vậy, giọng Từ Táp lại ngay bên tai.

“Thi đua thuận lợi chứ?” Từ Táp hỏi.

“Ân, chúng tôi thắng.”

“Thật tốt quá.”

“Đại học Thượng Hải cùng Chiết Giang đều rất mạnh, lần này là thắng rất khó.”

“Chúc mừng cậu.”

“Cám ơn!” Lý Xuất Vân không biết phải nói gì nữa mới tốt, đột nhiên, ngượng ngùng lên, bởi vì được Từ Táp ca ngợi sao, cậu đưa tay sờ sờ gương mặt mình.

Hai người đều trầm mặc, nhưng ai cũng không cúp điện thoại, cứ như vậy mà nắm điện thoại, không nói lời nào, cũng không buông tay.

“Táp...”

“Ân?”

“Táp...”

“Ân.” Giọng Từ Táp trả lời thực nghiêm túc.

“Táp...” Không biết phải nói gì, Lý Xuất Vân lại luyến tiếc cắt đứt, đành phải một lần lại một lần kêu tên Từ Táp.

Táp ——

“Ngày thứ hai, sẽ trở về sao?”

”Đúng vậy.”

“Như vậy, ngày thứ hai gặp.”

“Hảo.”

Sau khi cúp điện thoại, Lý Xuất Vân liền hối hận, vốn muốn nói “Gặp lại “, bất quá vừa nghĩ tới lập tức có thể gặp nhau, cậu lại bình thường trở lại.

Lý Xuất Vân phát hiện, cậu so với cậu dự đoán càng thêm tưởng niệm Từ Táp.

Không xong.

9. Chương 9

Lý Xuất Vân vì nhớ nhà mà giống như mũi tên bay về căn phòng nhỏ ở Trữ Tinh Lộ.

Nhìn Lý Xuất Vân mang huy chương trở về, Từ Táp chân thành chúc mừng cậu.

Bị Từ Táp dùng ánh mắt ca ngời nhìn chăm chú, Lý Xuất Vân đột nhiên đỏ mặt, sau đó liền bị cười nhạo, “Tiểu hùng miêu, cậu đỏ mặt, ngại à.”

“Tôi không có! Cậu nhìn lầm rồi! Ánh mắt của cậu có vấn đề!”

Lúc ở một mình tĩnh tọa, Từ Táp lại bắt đầu suy tư, quan hệ giữa mình và chủ thuê nhà bây giờ rốt cuộc là gì?

Không thể phủ nhận, cho dù Lý Xuất Vân có nhiều khuyết điểm hơn đi nữa, thì sự yêu thích của mình đối với cậu ấy, vẫn là nghiêm túc.

Trừ bỏ thưởng thức, còn có gì nữa sao? Còn có sao?

Có, mỗi khi nhìn cậu sẽ muốn đem cậu giữa lại bên cạnh mình cả một đời.

Nhưng phần tình cảm này cậu có thể chấp nhận chứ? Sống cùng một mái nhà đã lâu, tin tưởng mình và cậu ấy, đều sẽ có thói quen luôn luôn có đối phương trong cuộc sống của mình, nhưng, đó đâu phải là kết giao.

Hai người sống cùng nhau, ngẫu nhiên cũng sẽ mờ ám một chút, ánh mắt giao nhau, tứ chi tiếp xúc, từng ôm cậu, cũng từng hôn cậu, nhưng, một khi chân chính thổ lộ tâm ý, thì mọi chuyện vẫn có thể tiếp tục như vậy sao?

Có thật không phải là cậu ấy thì không được hay không? Từ Táp bắt đầu vì chuyện tình cảm mà phiền não.

Sau khi kết thúc buổi huấn luyện buổi sáng, Từ Táp cùng bạn tốt trong đội là Hầu Dững tới phòng trà trong khu tập huấn nghỉ ngơi.

Lúc uống trà, Hầu Dững chú ý tới ánh mắt có chút lơ lửng của Từ Táp, vị luôn luôn tập huấn một cách nghiêm túc đến độ nổi danh trong đội này, gần đây có điểm không lơ đãng, làm cho hậu vệ của đội có chút lo lắng.

“Táp, gần đây, có tâm sự gì sao?”

Từ Táp sững sốt một chút, “Nga, không có.”

“Không thể nào.” Kéo dài thanh âm, biểu tình Hầu Dững hiển nhiên là không tin Từ Táp.

“Không mà, thật không có việc gì.”

Hầu Dững thò người ra qua đi, nhỏ giọng hỏi: “Là vì chuyện của Lượng à?”

“Lượng?”

“Lấy sừng* a.”

__chỗ này ta không hiểu, hình như là thuật ngữ của bóng đá đó. Ai rành thì chỉ ta nghe.

Từ Táp lắc đầu “Nga, không, không vì chuyện này.”

Hầu Dững lộ ra cái cười hiểu rõ, Từ Táp có rất ít chuyện khiến cho phiền lòng ngoài trừ đội bóng, hiện tại,

chuyện có thể làm hấn bận lòng, Hầu Dững lại cảm thấy là chuyện tốt.

“Rốt cuộc là như thế nào, nói nói.”

“Có một Tiểu hùng miêu...”

“Cái gì!”

Từ Táp vội vàng đề Hầu Dững đang muốn nhảy dựng lên lại, sau đó khấn trương nhìn xem bốn phía, “Cậu nhỏ giọng chút.”

“Gấu trúc chính là động vật cần bảo vệ quan trọng nhất quốc gia, Táp, cậu không thể...”

“Không đúng không đúng, không phải gấu trúc.”

“Cậu vừa rồi rõ ràng nói...”

Từ Táp đề Hầu Dững, ý bảo hấn an tâm một chút chớ nháo, “Cậu nghe tôi nói hết đã.”

“Cậu nói nhanh chút đi a.”

“Tôi gần không phải chuyển nhà sao.”

Hầu Dững đánh gãy lời Từ Táp, “Tôi biết nhà cậu trang hoàng, tạm thời ở nhờ nhà người khác.”

“Đúng, tôi ở nhờ ở nhà người khác.”

“Sau đó mà? Thích hàng xóm hay là con gái chủ nhà? Sao lại không giới thiệu cho bọn tôi biết? Cậu thật không có nghĩa khí, anh em mà còn dấu diếm nha, xấu hổ thì xấu hổ, khụ, sợ cái gì, sớm muộn gì cũng phải gặp không phải sao.”

Nhìn Hầu Dững tự đọc thoại, Từ Táp nhăn mi lại liếc xéo hấn một cái, “Cậu có để cho tôi nói hay không!..”

Hầu Dững liên tục gật đầu giải thích, “Cậu nói cậu nói.”

“Lúc đầu, thật không có nghĩ sẽ thích cậu ấy, cảm thấy cậu ta rất đáng ghét, cãi nhau không nói, còn cái gì sự cũng biết biết, chỉ biết chờ người khác dọn dẹp dùm, miệng lại xảo quyệt, tóm lại, thật không biết cậu ta là thứ gì. Nhưng sau đó, lại cảm thấy, cậu ấy kỳ thật rất đáng yêu. Cậu ấy học giỏi lắm, sinh viên khoa

hóa, vừa rồi còn nhận được giải thưởng toàn quốc, chụp ảnh cũng rất xuất sắc, tuy rằng không qua chuyên môn, nhưng hình những tấm ảnh cậu ấy chụp, luôn cảm giác thực... Thực... Nói như thế nào đây, chính là cảm giác thực chân thật, thực tự nhiên.”

Từ Táp nói xong, lại chìm vào trong suy tưởng, khóe miệng cười mỉm.

“Sau đó cậu liền thích người ta?”

Từ Táp nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Àn.”

“Nghe người nói như vậy, mặc dù có khuyết điểm, nhưng là không tồi, học đại học nào?”

“Đại học Hương Đảo.”

“Tuổi?”

“Bằng tôi.”

“Nga, đó là nghiên cứu sinh.”

“Đúng. Cậu ấy thật sự là một sinh viên xuất sắc.”

“Để ý, khủng long trong nghiên cứu sinh rất nhiều.”

“Khủng long gì? Cậu ta là gấu trúc.”

Hầu Dũng cũng cười ra tiếng ...”Tôi đã biết, nhất định là mang kính đen.”

“Àn.”

Hầu Dũng cười cười, đẩy Từ Táp một phen, “Nếu cậu nghiêm túc, phải nói rõ với người ta. Người nào có miễn dịch được với mị lực của cậu.”

“Cậu ấy cũng coi tôi như là người thường.”

“Đây không phải là rất tốt.”

“Cậu không phản đối?”

Hầu Dũng uốn éo thân mình, “Tôi phản đối làm gì. Cậu thích là được rồi. Đúng rồi, có ảnh chụp không? Lấy ra xem một chút trước đi.”

Từ Táp mở ví ra, đưa qua.

Hầu Dũng cầm ví nhìn nửa ngày, vẻ mặt mờ mịt, “Này cái gì?”

“Ảnh chụp a.”

“Ở đâu?”

“Đây nè không phải sao?” Từ Táp đưa tay ý bảo.

Miệng Hầu Dũng mở lớn đến độ có thể nhét một quả trứng, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Từ Táp, nửa ngày không nói chuyện.

“Làm gì dạ, gặp quỷ à?” Từ Táp quơ quơ tay trước mặt Hầu Dũng.

Hầu Dũng tái cúi đầu nhìn xem ảnh chụp, rồi ngẩng đầu nhìn Từ Táp, sau đó lại cúi đầu nhìn ảnh chụp, ngẩng đầu nhìn xem Từ Táp, ngón tay khẽ run chỉ vào Từ Táp, “Cậu cậu cậu... Đây là con trai...”

Từ Táp vừa nghe, nghĩ tới phản ứng của Hầu Dũng, hẩn chăm chú nhìn đối phương, trịnh trọng gật đầu, “Đúng. tiểu Vân là nam.”

“Tiểu... tiểu Vân?”

“Àn.”

Hầu Dũng gục mình xuống, cái cằm gần như rớt xuống bàn, sau đó hẩn ngẩng đầu, bi thương kêu lên: “Táp...”

“Cái gì?”

“Cậu muốn đi tìm hoa, cũng không tới phiên loại người này đi? Cậu thật sự thích cậu ta? Liên, liên, tiểu hùng miêu này.”

Từ Táp không có trả lời ngay, hấn ngẩng đầu lên, biểu tình tự suy xét nghiêm túc, sau đó ánh mắt sáng ngời nhìn Hầu Dững,” Đúng vậy, tôi thích tiểu Vân, thiết tình.”

“Thật sự?”

”Đúng vậy, không phải cậu ấy thì không được.”

Hầu Dững lộ ra biểu tình đã hiểu, trầm tư một lát, nói: “Như vậy, tôi có khuyên cũng không được gì. Nếu cậu đã cảm thấy không phải cậu ta thì không thể, như vậy...” Hầu Dững nhún nhún vai, đem ví tiền trả lại cho Từ Táp, “Nếu cậu thích thì được rồi.”

Từ Táp gãi gãi đầu, “Nhưng tôi không biết nói với cậu ấy như thế nào.”

“Cái gì? Cậu còn chưa thổ lộ sao?”

“Chưa.”

“Đừng hao tổn tâm trí, loại chuyện này phải nhanh.”

Từ Táp buồn rầu nói, “Tôi không biết phải nói như thế nào với cậu ta.”

“Còn có thể nói như thế nào, đương nhiên là nói thẳng, nếu cậu không thẳng thắn, đối phương làm sao hiểu tâm ý của cậu.”

Từ Táp do dự nói: “Nếu tôi nói, nếu cậu ấy không chịu thì rất xấu hổ.”

“Bằng lòng hay không, là chuyện của đối phương, cậu không thể bởi vì cậu ta không muốn nhận phần cảm tình này liền không dám thổ lộ, như vậy chỉ khiến cậu càng thêm hối hận.”

Từ Táp cắn môi.”Nếu cậu ấy không chấp nhận tôi, mà còn phản ứng mãnh liệt, vậy làm sao bây giờ?”

Hầu Dững thực không thềm để ý vấn đề này, “Này có cái gì, vậy quên cậu ta đi a. Nếu cậu ta không chịu chấp nhận thổ lộ của cậu, mà còn bởi vì thế mà ghê tởm hay gì gì đó, kia chỉ có thể nói chứng minh cậu ta là kẻ kém cỏi, quên đi là tốt nhất. Một đoạn cảm tình, hấn là phải xem nó có chân thành hay không, mà không phải xem giới tính.”

Từ Táp úp đầu vào giữa cánh tay.

Hầu Dững vỗ vỗ đầu Từ Táp, “Được rồi, đừng phiền nữa, đi nói rõ với cậu ấy đi. Cậu không nói thì kết

quả nào cũng không có. Kết quả xấu nhất thì cũng là cậu ấy mắng to cậu đồng tính luyến ái tử biến thái, sau đó chạy lấy người, còn có thể tệ hơn sao?”

Nghe được lời Hầu Dững nói, nghĩ đến Lý Xuất Vân thực có thể dùng cái loại biểu tình không nói lý mà mình quen thuộc nói câu “Đồng tính luyến ái tử biến thái”, Từ Táp có chút dở khóc dở cười, không nghĩ tới tuy rằng chưa từng gặp mặt, Hầu Dững đối với Lý Xuất Vân chưa từng gặp mặt nhưng ngữ khí bất chước rất giống.

“Tôi nghĩ, xấu nhất cũng chính là kết quả cậu nói.”

“Thì phải, đi thôi, nói rõ ràng, đỡ phải cậu mất hồn mất vía như vậy.”

Nhưng khi Từ Táp nhìn thấy Lý Xuất Vân, hần lại nói không nên lời.

Gần đây, Lý Xuất Vân phát hiện Từ Táp trầm mặc không ít, xem chiến tích đội Minh Châu, cũng không tệ lắm, cậu không biết Từ Táp vì cái gì mà phiền não, lại không dám mạo muội đến hỏi.

Lúc về nhà thăm mẹ cùng em gái, Từ mẫu gọi Từ Táp đến một bên nói khẽ.

“Mẹ, có chuyện gì không?”

Từ mẫu cười cười, “A Táp, con đang ở chung với một cậu thanh niên phải không?”

Từ Táp đỏ mặt, nói chuyện cũng nói lắp, “Mẹ, mẹ hỏi cái này làm gì?”

“Chính là Lý Xuất Vân kia, có biết gì về người không?”

“Xem như... Hiểu biết.” Nói xong, Từ Táp cười ngượng ngùng, cúi đầu.

“Người đó thế nào?”

“Rất tốt.”

Từ mẫu cười nhìn đứa con, “Rất tốt là thật tốt, dù sao cũng phải mẫu mực một chút.”

”Học hành giỏi lắm, còn rất thông minh, bắt quả không biết làm việc nhà, nói cậu ta lười, kỳ thật cũng không phải quá lười. Học hóa học rất tuyệt, vừa rồi còn nhận thưởng cả nước. Thích du lịch, chụp ảnh rất đẹp.”

“Mẹ chính là nhìn trúng đứa nhỏ này, con nghĩ coi, sinh viên ngành hóa học của Hương Đảo, có nhiều tiền đồ, tương lai đi ra, hoặc là tiến sở nghiên cứu, làm nhân viên nghiên cứu khoa học, hoặc là tiến công ty lớn làm nghiên cứu, còn có thể thi đỗ nhân viên công vụ, ổn định. Ân, nói là tiền đồ rực rỡ cũng không quá đáng.”

“A, mẹ gặp cậu ấy rồi?”

Từ mẫu gật đầu, “Gặp qua rồi! Con ở nhà người ta đã lâu, mẹ nghĩ dù sao cũng phải gặp, cảm ơn người ta, khi đó con bên ngoài thi đấu, tiểu Mạn liền mang ta đi. Ôi, con không thấy thư phòng của cậu ta...”

Từ Táp cười trảo trảo tóc, “Thực loạn.”

”Loạn thì loạn, nhưng trong phòng thật ra sạch sẽ, có thể thấy được cũng không phải người lười biếng, nhiều lắm tính lười nhác. Sách của cậu ta, thật giống như thiên thư, chúng ta một chút cũng xem không hiểu.”

Từ Táp phụ họa mẹ, “Đúng thế.”

“Mẹ nghe cậu ta nói, cậu ấy là con trai độc nhất trong nhà, không có anh em, ba là kỹ sư duy tu ô tô cao cấp, bây giờ còn tại chức, mẹ đã về hưu ở nhà, nói tóm lại, điều kiện gia đình vẫn tương đương không tồi. Đứa nhỏ này, tương lai muốn xuất ngoại, là một chút vấn đề đều không khó.”

Từ Táp nhìn mẹ, hẳn không nghĩ tới, mẹ đã đem chuyện của đối phương, hỏi thăm kỹ càng như thế.

“Mẹ, mẹ hỏi cũng quá kỹ.”

Từ mẫu vỗ vỗ tay đứa con, “Đương nhiên, mẹ không quan tâm ai quan tâm.”

Từ Táp lại đỏ mặt, vội cúi đầu.

Từ mẫu tiếp tục đi xuống, “Quen với tiểu Vân, coi như là duyên phận, nếu không bởi vì phòng ở của con, chúng ta làm sao có thể quen người như vậy, nhìn bằng cấp người ta kìa, con cũng không có.” Nói xong, Từ mẫu nhìn đứa con liếc mắt một cái.

Từ Táp lộ ra nụ cười mang theo vài phần kiêu ngạo, “Kia nhưng thật ra. Lúc trước ừ tưởng cậu ấy chỉ là một sinh viên bình thường, không nghĩ tới, lại xuất sắc như vậy.”

“Mẹ thấy còn mạnh mẽ hơn con.”

Bị mẹ như vậy vừa nói, Từ Táp có chút ngượng ngùng, “Con cùng hẳn, không thể sánh với.”

“Cho nên, có cơ hội nhất định phải hảo hảo nắm chắc.”

“Ân.”

“Việc này phải nắm chặt.”

Ánh mắt Từ Táp nhìn mẹ mình bao hàm cảm kích cùng kinh ngạc, “Mẹ, mẹ, mẹ không phản đối?”

“Mẹ phản đối cái gì, người như vậy không dễ dàng tìm được.”

“Kia, con đi nói với cậu ấy?” Giọng Từ Táp kích động đến phát run.

Từ mẫu nghĩ nghĩ, biểu tình toát ra do dự, “Tôi có chút lo lắng.”

Từ Táp lại cúi đầu, “Con hiểu được.”

“Người ta có điều kiện tốt như vậy, muốn tìm hạng người gì không có, trong đại học, nữ sinh xinh đẹp thông minh còn rất nhiều mà.”

“Ân.”

“Tiểu Mạn của chúng ta chỉ tốt nghiệp đại học sư phạm, tuy rằng nói bằng cấp không thành vấn đề, bắt quá, có lẽ người ta đã có bạn học tốt.”

Từ Táp ngẩng đầu, nhìn mẹ, “Mẹ, mẹ nói cái gì?”

“Cái gì cái gì?” Từ mẫu liếc đứa con, “Cùng ta nói nửa ngày như vậy, con cũng không hiểu, con làm anh người ta như thế nào vậy. Ta đương nhiên là nói tiểu Vân cùng tiểu Mạn.”

TBD: có ai hổ jống ta không? T..T

“Tiểu Mạn.” Từ Táp kinh hoảng nháy mắt, không biết làm sao.

“Ta thấy, đứa nhỏ tiểu Vân này không tồi, thực trùng ý của ta, em của người cũng không nhỏ, hiện giờ có cơ hội tốt như vậy, không thể bỏ qua. Táp, nhiệm vụ giao này cho con, con đi hỏi thăm hỏi thăm, nếu tiểu Vân bây giờ chưa có bạn gái, nói cho ta biết. Đi theo tiểu Vân, tiểu Mạn có thể nương tựa. Ta cũng an tâm. tiểu Vân có bằng cấp, đi tới chỗ nào cũng không sợ, tương lai, nói không chừng có thể mang tiểu Mạn xuất ngoại.”

Từ Táp ngây dại, lẳng lẳng nhìn mẹ, cái gì cũng nói không nên lời.

Không có chú ý tới vẻ mặt khác thường của đứa con, Từ mẫu tiếp tục nói: “Táp, con cũng biết, Thiệu thúc thúc của con đi sớm, hôn sự của tiểu Mạn chính là tâm sự lớn nhất của ta. Thay tiểu Mạn tìm được một người chồng tốt, ta mới không làm ... thất vọng Thiệu thúc thúc của con, ta đây mới an lòng. Điều kiện gia đình tiểu Vân không tồi, cũng không có anh em, tiểu Mạn qua đó, phụng dưỡng cha mẹ chồng, không có chuyện vụn vặt như em dâu chị chồng, cuộc sống gia đình tạm ổn thanh nhẹ nhàng khoan khoái, thật tốt. Xem tiểu Vân như vậy, có lẽ cha mẹ của cậu ta nhất định đều là người sáng khoái, bọn họ chỉ có một đứa con, nhất định sẽ thương tiểu Mạn, tiểu Mạn của chúng ta lại dễ thương, việc này, nếu có thể thành, chuẩn không sai được.”

Từ Táp bán gương miệng, si ngốc nhìn mẹ, “Tiểu Mạn...”

Từ mẫu nhìn đến đứa con hóa ngốc, cau mày trừng đứa con, “Sao, con còn tưởng rằng đang nói con? Nghĩ cái gì vậy? Đứa nhỏ này, quen biết người có điều kiện tốt như vậy, cũng không nói cho mẹ nghe một tiếng, còn nói thương em gái, chung thân đại sự của em cậu sao lại không quan tâm? Na, nhiệm vụ giao cho con, hỏi rõ, đến nói cho ta biết.”

Từ Táp có loại xúc động bị thương muốn khóc, “Cậu, cậu ấy không có bạn gái.”

Từ mẫu vừa nghe, tinh thần tỉnh táo, “Thật sự?”

“Ân.”

“Cậu đã hỏi qua?”

“Ân.”

“Khẳng định?”

“Ân.”

Từ mẫu đứng lên, hưng phấn đi tới đi lui, “Thật tốt quá, ta đây an tâm.”

Nhìn thấy mẹ cùng anh trai cùng đi ra, Thiệu Tiểu Mạn cười hỏi: “Mẹ, mẹ cùng anh lên lút nói cái gì dạ?”

Mặt Từ mẫu tươi cười, “Không có gì, chuyện tốt.”

“Anh thật là chuyện tốt?” Trên mặt Thiệu Tiểu Mạn rục rờ, vội hỏi.

Từ mẫu nhìn con gái, “Người đừng hỏi nhiều.” Từ mẫu vẫn đắm chìm trong vui sướng, không có chú ý tới biểu tình mặt mác đau đớn của Từ Táp.

Ăn xong cơm chiều, Thiệu Tiểu Mạn lôi kéo Từ Táp đi xuống lầu, nói phải bồi anh cô tản bộ.

Hai anh em dọc theo xã khu hóng mát, sau đó đi tới sân vận động trong xã khu.

Lúc này, trong sân vận động đã không còn người, thực im lặng.

Lôi kéo Từ Táp ngồi xuống ở cầu thang cạnh sân vận động, Thiệu Tiểu Mạn nhìn ca ca nhú chặt mày bên cạnh nói “Anh, rốt cuộc mẹ đã nói cái gì với anh?”

“Không có gì.”

“Em thấy không giống.”

Từ Táp vẫn đang mâu thuẫn.

Thiệu Tiểu Mạn cùng Lý Xuất Vân đã gặp mặt, Từ Táp không rõ lắm ấn tượng của em gái đối với Lý Xuất Vân đến tốt cùng là như thế nào, chính là Từ Táp biết, tình cảm mông lung của mình đối Lý Xuất Vân kia, với sự thông minh của Thiệu Tiểu Mạn nhất định đã cảm giác được.

Vấn đề là, tiểu Mạn nghĩ như thế nào. Nếu... Nếu tiểu Mạn thật sự thích Lý Xuất Vân, mình, có phải hay không phải nhường.

Từ Táp nhìn sân vận động dưới ánh đèn.

Đây là nơi Từ Táp đã vượt qua thời thơ ấu, hẳn lớn lên ở đây, từ nơi này hướng đến con đường bóng đá, sân vận động này lưu lại rất nhiều kỷ niệm trong Từ Táp.

Thiếu niên nho nhỏ đá banh bằng chân trần năm đó, hiện tại, đã là anh hùng trên thảm cỏ của toàn bộ Hương Đảo.

Từ Táp tới năm đó, mình và các bạn thân ở trong này đá cầu, mỗi một lần, tiểu Mạn đều ở bên cạnh mình cổ vũ, mặc kệ ngày hè nóng bức, hay là trời mưa, cô đều đến.

Trong ký ức tuổi thơ, gia đình cũng không giàu có, mẹ cùng em gái cho Từ Táp duy trì lớn nhất, người một nhà sống nương tựa lẫn nhau, cùng đi tới hôm nay.

Từ Táp nhìn xem nhỏ em im lặng ngồi bên cạnh, mặc dù là em gái không có quan hệ huyết thống, Từ Táp nhưng vẫn xem cô như là em gái ruột mà đối đãi.

Mẹ nói rất đúng, Lý Xuất Vân thật là người tốt nhất, nếu tiểu Mạn có thể cùng cậu ấy ở bên nhau, chung thân có chỗ dựa, mình và mẹ đều thực yên tâm.

Lý Xuất Vân cùng Thiệu Tiểu Mạn, Từ Táp không dám nghĩ nữa, không biết là nên cao hứng hay là nên thương tâm.

Một bên, Thiệu Tiểu Mạn tĩnh tọa, sớm chú ý tới biểu tình biến hóa của Từ Táp, không rõ lắm mẹ cùng anh mình đã nói những gì, nhưng là Thiệu Tiểu Mạn nhìn ra, tâm trạng anh trai thật không tốt.

Tựa vào vai Từ Táp, Thiệu Tiểu Mạn nói: “Anh, mẹ rốt cuộc đã nói gì với anh?”

“Không có gì.”

”Về anh hay về em?”

“Đều có.”

“Tốt hay là xấu.”

“Có tốt có xấu.”

Nghe Từ Táp trả lời cái nào cũng nước đôi, Thiệu Tiểu Mạn nóng nảy, “Anh chính là như vậy, ấp a ấp úng không chịu nói thật.”

Từ Táp nghĩ nghĩ, đúng, chuyện này sớm hay muộn cũng phải nói rõ, vì thế hắn hỏi: “Tiểu mạn, em thích Lý Xuất Vân sao?”

“Thích.”

Kinh ngạc vì em gái trả lời thẳng thắn thành khẩn như thế, Từ Táp không khỏi sửng sốt, xoay mặt nhìn Thiệu Tiểu Mạn.

Thiệu Tiểu Mạn nhìn Từ Táp kinh ngạc, cười nghịch, xoay đầu nói: “Em thích Lý Xuất Vân. Đó là bởi vì, anh thích anh ta, cho nên em cũng thích. Chỉ cần là người anh thích, em đều thích.”

“Cái gì?”

Thiệu Tiểu Mạn lại dựa vào vai Từ Táp, vươn tay khoác cánh tay Từ Táp, “Anh, chẳng lẽ chính anh cũng không có phát giác sao, tiểu Vân ở trong mắt của anh, là tồn tại thực đặc biệt. Chính anh không có chú ý tới anh có bao nhiêu sao để ý anh ta sao?”

Từ Táp ngây ngẩn cả người, nguyên lai, em gái đã xem thấu triệt đến thế.

“Em vẫn nghĩ, anh không phải là người trọng sắc khinh bạn, kết quả em sai rồi.”

“A?”

“A cái gì, từ sau khi anh quen tiểu hùng miêu, ngoài thời gian dành cho bóng đá, đều bồi ở bên cạnh anh ta. Trước kia, anh có rãnh thì nhất định sẽ về thăm mẹ với em, hiện tại mà, toàn bộ thế giới đều chỉ viết đầy tên anh ấy.”

Từ Táp xấu hổ cúi đầu.

Thiệu Tiểu Mạn vỗ vỗ cánh tay Từ Táp, “Không quan hệ, anh, luyện ái chính là như vậy, mẹ cùng em cũng sẽ không để ý.”

Từ Táp thở ra một hơi.

“Nói a, mẹ nói với anh cái gì? Mẹ còn không biết chuyện anh cùng tiểu Vân, ta nghĩ, chính tiểu Vân cũng không biết, anh, anh phải vui lên.”

Từ Táp đem lời của mẹ nói với mình nói thẳng ra.

Thiệu Tiểu Mạn nghe xong liền nở nụ cười, “Mẹ cũng thật là, loạn phối duyên ương, sợ em gả không được, người ta cũng không phải không có người theo đuổi.”

Từ Táp vỗ vỗ đầu Thiệu Tiểu Mạn, “Đúng, em gái của anh đáng yêu như vậy, làm sao có thể không ai theo.”

“Anh có tính toán gì không?”

“Anh nghĩ, tìm một cơ hội... Cùng cậu ấy thổ lộ.”

“Cố lên, anh. Em tin tưởng anh nhất định sẽ thành công.”

Từ Táp nở nụ cười, sau đó còn nói thêm: “Kia bên mẹ làm sao bây giờ?”

“Đợi thời cơ chín mùi thì nói cho mẹ chuyện của anh cùng tiểu Vân. Bên mẹ, em cảm thấy mẹ rất thích tiểu Vân, chấp nhận cậu ấy sẽ dễ dàng hơn.”

“Nói cũng đúng.” U ám trong lòng trở thành hư không, Từ Táp cảm giác thật thần thanh khí sảng*.”Tôi cùng tiểu Vân quen nhau, em sẽ không để ý chứ.” Từ Táp hỏi em gái.

_thần thanh khí sảng: tinh thần thoải mái.

“Đương nhiên sẽ không rồi.” Thiệu Tiểu Mạn cười rất vui vẻ, “Bởi vì em cũng thích tiểu Vân, anh ta là người thứ nhất có thể làm cho người anh vốn nổi danh trầm ổn của em phải phát điên, em rất bội phục anh ấy. Bất luận anh làm cái gì em đều ủng hộ, chỉ cần là người anh thích, em nhất định sẽ thích.”

“Em thật cởi mở. Ban đầu anh còn tưởng, em có thể sẽ không thích Tiểu hùng miêu.”

Thiệu Tiểu Mạn gật đầu mỉm cười, “Đương nhiên là thích, nhưng cái thích của em không giống với cái thích của anh. Yên tâm đi, anh, em luôn đứng về phía anh, em vẫn là fan trung thành nhất của anh.”

Hai huynh muội đàm tâm sự xong, kéo tay nhau về nhà, ánh đèn bên đường đem bóng bọn họ kéo dài trên đất.

10. Chương 10

Đối với Từ Táp mà nói, hiện tại mọi việc đều đủ, chỉ thiếu thổ lộ.

Chính là mỗi khi Lý Xuất Vân hỏi Từ Táp “Cậu đang nghĩ gì”, Từ Táp lại rút lui.

Nếu thổ lộ có thể nào, sẽ không có đường thoái lui.

Nếu thổ lộ có thể nào, không thể tiếp tục làm bạn.

Một bước này, muốn bước đi, rất khó.

Khi Từ Táp vừa nghĩ tới Lý Xuất Vân sẽ khinh thường mình rồi la lên “Cậu là đồng tính luyện ái tử biến thái”, là sợ muốn chết.

Chống đầu, Từ Táp không dám nghĩ nữa.

Hầu Dững đã biết Từ Táp kéo dài một tuần cũng không có thổ lộ, nhéo Từ Táp kêu to: “Cậu có phải đàn

ông hay không, thì đầu cũng có hai đợt, cậu cứ nhiên ngay cả một câu cũng không nói.”

“Việc này so với đá banh vào vùng cấm của khung thành, còn khó hơn.”

“Khụ, cái so sánh thối nát gì.”

Lý Xuất Vân không phải không biết Từ Táp có lời muốn nói với mình, cậu mơ hồ cảm thấy, mỗi khi nhìn đến Từ Táp muốn nói lại thôi, Lý Xuất Vân sẽ dâng lên một tia thất vọng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ chuyện này sẽ phát triển theo phương hướng không tốt.

Vào một buổi trưa, Lý Xuất Vân làm thí nghiệm xong, không ở lại thư viện, tính toán về nhà yên tĩnh nghĩ một chút chuyện.

Chính là Từ Táp trở về sớm hơn.”A, cậu sớm như vậy.”

“Àn, tôi làm bài xong rồi.”

“Đợi lát nữa tôi đi nấu cơm, tôi đang phơi quần áo.”

“Tôi không quá đói, đừng vội.” Lý Xuất Vân đứng ở trong phòng khách, nhìn đến Từ Táp đem quần áo được giặt xong, treo lên ban công phơi.

Bóng dáng Từ Táp trong nắng chiều giống như là một đạo cắt hình, chiếu vào trong mắt.

Áo sơmi màu lam nhạt, ba cúc áo trên cùng được cở ra, da thịt màu đồng cổ của Từ Táp dưới ánh mặt trời, lóe sáng như viên kim cương.

Lý Xuất Vân không khỏi nhắm hai mắt lại.

Một thời gian ngắn gần đây, thời gian Từ Táp ở nhà ít hơn, ngẫu nhiên cũng sẽ ở lại ký túc xá của đội Minh Châu.

Một phần là vì Từ Táp không dám đối mặt với Lý Xuất Vân, vì chuyện thổ lộ hắn còn có chút do dự, phần khác, gần đây các hoạt động bên ngoài của đội bóng rất nhiều.

Lý Xuất Vân muốn biết chuyện của Từ Táp, lại phải giống như trước kia, phải xem tin tức mới biết được.

Tin tức trên TV, gần đây vẫn đưa tin cầu thủ đội Minh Châu mời Fan của nhóm bóng đi xem huấn luyện.

Mỗi một năm, đội Minh Châu đều mở sân huấn luyện trong thời gian ngắn cho công chúng, mọi người có thể tùy tiện đi thăm huấn luyện, cùng cầu thủ mình yêu thích tiếp xúc gần gũi.

Từ Táp cũng không phải cầu thủ có đủ khí chất thần tượng nhất đội Minh Châu, nhưng cũng là một người rất có sức ảnh hưởng, rất nhiều fan bóng nhỏ đến đều thích kẻ cận hần.

Nhìn trong TV, Từ Táp chỉ bọn họ đá cầu, phi thường kiên nhẫn, bọn nhỏ cùng hần ngoạn thành một mảnh.

Có lẽ vài năm sau, một người trong số bọn nhỏ đó sẽ trở thành cầu thủ chuyên nghiệp.

Ở bên nhau cũng hơn nửa năm, Lý Xuất Vân đối với chuyện Từ Táp hiểu biết rất nhiều.

Hần cũng không đem mình thành minh tinh, thực giản dị cũng thực bình dị gần gũi. Sau khi trận đấu kết thúc, người mê bóng vây quanh muốn kí tên, hần cũng không cự tuyệt, đặc biệt đối với các em nhỏ yêu bóng, hần tuyệt không đẩy bàn tay nhỏ bé bọn nhỏ ra, dù có bao nhiêu đứa cũng sẽ ký hết.

Có rảnh Từ Táp sẽ cùng tiểu cầu thủ cùng nhau đá cầu, đem kinh nghiệm huấn luyện của mình nói cho bọn hần biết.

Thường ngày, Từ Táp thực ít đi ra ngoài dạo phố, đồ sinh hoạt hằng ngày mua một lần rất nhiều, hần cơ hồ đem tất cả thời gian đều dùng để huấn luyện, lúc không huấn luyện sẽ xem ghi hình trận đấu.

Nghe Từ Táp nói qua, một cầu thủ, khoảng hai mươi tuổi, kỹ thuật cơ bản đã định hình, từ nay về sau có thể làm chính là rèn luyện thể năng, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu, còn có người tu dưỡng cùng đề cao hoạt động đạo đức, Lý Xuất Vân vẫn nghĩ đến, cầu thủ chỉ là đá banh, không nghĩ tới ở sau lưng còn có rất nhiều.

Từ Táp không chỉ là một cầu thủ có kỹ thuật tốt, hần còn chuẩn bị rất nhiều thứ người khác không chuẩn bị.

Mỗi lần nhìn xem TV, rất nhiều người đều ở bên người Từ Táp ai ai cọ cọ, Lý Xuất Vân thực không thoải mái.

Chậm rãi, ngay cả Lý Xuất Vân cũng có thể phát hiện, cậu đối với Từ Táp có một loại độc chiếm dục.

Trước kia, người này là cao cao tại thượng, Lý Xuất Vân chưa từng nghĩ tới mình sẽ cùng hần xuất hiện, cậu không nghĩ tới có một ngày sẽ quen người này.

Chính là hiện tại, hắn ở trong nhà mình, cùng nhau sống, mỗi ngày nấu cơm, giặt quần áo, quét tước, hai người cùng nhau nói chuyện phiếm.

Từ Táp anh tuấn luôn tươi cười rạng rỡ, khiến cho Lý Xuất Vân say mê, còn có, trên người Từ Táp, có hương vị của mặt trời cùng cỏ xanh.

Đó là, hơi thở trên sân cỏ.

Bây giờ Lý Xuất Vân thường thường có một ý nghĩ: mọi người có thể thích Từ Táp, nhưng Từ Táp, hắn chỉ có thể thích một mình mình.

Bị ý nghĩ của mình dọa nhảy dựng, nhưng lại không thể áp chế được suy nghĩ đó.

TV gần đây luôn luôn phát quảng cáo của Từ Táp. Lúc trước khi cùng Từ Táp nói chuyện phiếm hắn có kể Lý Xuất Vân nghe.

Trừ bỏ huấn luyện, thi đấu ra, Từ Táp không thích tham gia hoạt động buôn bán nào, hắn luôn luôn cho rằng, cầu thủ nên hảo hảo thi đấu, làm tròn bốn phận, những chuyện phân tâm khác đều không muốn làm.

Bởi vì do thị trường cường đại kêu gọi, vẫn có nhà máy hiệu buôn muốn mời Từ Táp chụp quảng cáo, cơ hồ toàn bộ bị Từ Táp từ chối, hắn đang tham gia quá vài quảng cáo công ích, toàn bộ thù lao có được đều đi quyên góp.

Trong đội Minh Châu, cao tăng của câu lạc bộ đối với việc làm của Từ Táp phê bình rất kín đáo, nhưng là vẫn tôn trọng lựa chọn của Từ Táp.

Lúc này đây, một nhà nổi danh sản xuất quần Jean mời Từ Táp, bằng giá cực cao, đồng thời nhà sản xuất cũng tổ vẽ, quảng cáo sẽ phối hợp hoạt động công ích, đồng thời xưởng sẽ đem mỗi thương phẩm bán ra, đi quyên cho các trường học không đủ kinh phí, để mua đồ dùng thể dục.

Vì vậy, Từ Táp đồng ý.

Sau khi quảng cáo được phát ra, hưởng ứng rất lớn. Đương nhiên, một phần nguyên nhân cũng là bởi vì đại chúng rất ít nhìn thấy Từ Táp chụp quảng cáo, muốn gặp hắn, bình thường đều là ở trên sân bóng, trừ bỏ trận đấu hắn có rất ít tin tức.

Từ Táp cho rằng như vậy là đủ rồi.

Trong Quảng cáo, Từ Táp đi chân trần đứng ở bờ biển, mặc một cái áo sơ mi trắng mở hết tất cả các nút, quần bò ôm sát người làm chân Từ Táp có vẻ thon dài thẳng tắp, gợi cảm nói không nên lời. Áo sơ mi khoác trên vai, hiển lộ bờ vai dày rộng cùng xương quai xanh của Từ Táp, còn có, cơ bụng góc cạnh rõ

ràng. TBD: __ ực!!! Giết người không cần vũ khí.

Từ Táp là vận động viên, cơ bụng phi thường xinh đẹp, rắn chắc mà không để cho người ta cảm giác thấy quá cường hãn, quần lưng xệ đem thắt lưng mảnh khảnh cân xứng của Từ Táp hoàn toàn triển lãm ra, tin tưởng ai thấy cũng đều cảm thấy hâm mộ. TBD: Chết tập 2!! ONZ

Gió biển lướt qua, mái tóc đen của Từ Táp vũ động trong gió, gió qua, những sợi tóc mềm mại lại nằm trở lại theo nếp, dưới ánh mặt trời, da thịt màu đồng cổ phản xạ quang mang thái dương.

Nhìn TV quảng cáo, tâm tình Lý Xuất Vân, từ hâm mộ, ca ngợi, chậm rãi chuyển hóa.

“Hừ, cần gì phô ra có nhiều người xem vậy chứ.” TBD: *gãi cằm* ghen hả gấu =]]]

Tính toán vừa thấy Từ Táp liền nói móc hần vài câu, chính là gần đây Từ Táp đều không trở về, nói ở ký túc xá.

Lý Xuất Vân bắt đầu hoài nghi, Từ Táp có phải tính dọn đi không.

Ý nghĩ này khiến Lý Xuất Vân sợ hãi, nhưng cậu vẫn nghĩ không ra vì cái gì.

Hôm nay, lúc Lý Xuất Vân trở về, vừa vận Từ Táp phải đi ra ngoài.

Ngồi ở trong phòng khách nhìn Từ Táp đi ra cửa, Lý Xuất Vân nói không ra lời.

Dĩ vãng gặp Từ Táp, hần luôn mặc áo vận động cùng quần ngắn, nếu không thì là áo sơmi và quần jean, hôm nay hoàn toàn bất đồng.

Áo sơmi màu đen, trang sức phối với tây trang màu đen vừa người, cà- vạt màu ngân hôi, giày da màu đen, trên cổ tay đeo một cái đồng hồ màu bạc, trang sức cùng quần áo này mặc trên người Từ Táp, làm cho hần vừa tao nhã lại toát ra vài phần thần bí, khí chất bất động như núi hiển lộ không thể nghi ngờ.

TBD: Táp, anh xác định không phải đổi nghề thành mafia chứ, sao đen nguyên con dzi =.=!!

Khuôn mặt Từ Táp anh tuấn, có thêm bộ đồ này thì càng thêm xuất chúng, tin tưởng đi tới chỗ nào đều có thể hấp dẫn vô số ánh mắt ái mộ.

Hần quả thực giống như vương tử.

Chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Lý Xuất Vân, Từ Táp cúi đầu, đưa tay vuốt tóc ở trên trán, trong nụ cười

mang chút ngưng ngừng nho nhỏ.

Lý Xuất Vân thường thức tất cả trước mắt, đột nhiên trong lòng vừa động, lập tức đặt câu hỏi: “Cậu muốn làm gì? Bán hoa*?”

—Từ gốc là Tổ Tú, ai có biết nghĩa khác thì chỉ tiểu Bạch với.

Từ Táp lắc đầu, “Không phải, hôm nay câu lạc bộ có cái tiệc rượu, tất cả mọi người phải tham dự.”

“Mặc thành như vậy, như vũ nam a.” Lý Xuất Vân không chút khách khí bình luận. Kỳ thật, bộ đồ này phi thường đứng đắn, dù không đẹp, nhưng Từ Táp mặc vào phi thường đẹp trai.

Từ Táp sững sốt, cúi đầu nhìn xem, “Tôi không biết, đây là trang phục đoàn trang, chúng tôi vẫn có người tài trợ trang phục.”

“Hừ.”

Không rõ vì cái gì Lý Xuất Vân lại mất hứng, Từ Táp dường như nghiên cứu nhìn cậu.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Từ Táp nâng cổ tay nhìn nhìn đồng hồ, “Đã đến giờ, tôi đi

đây.” Mở cửa, Từ Táp quay đầu dặn dò, “Cơm ở trong nồi, nhớ hâm nóng rồi mới ăn.”

Nhìn bóng dáng Từ Táp biến mất ở phía sau cửa, trong lòng Lý Xuất Vân dâng lên một cỗ sợ hãi, nếu, Từ Táp không bao giờ trở lại nữa, biến ất trong cuộc sống của mình, mình phải làm sao bây giờ.

Rút vào trong sô pha, cắn ngón tay, Lý Xuất Vân suy nghĩ thật lâu, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Bầu trời tối dần, Lý Xuất Vân cũng không có bật đèn, vẫn rút trong sô pha.

Buổi tối mau mười một giờ thời điểm, cửa phòng mở, Từ Táp đã trở lại.

Lý Xuất Vân nghe thấy tiếng cửa phòng mở, vội vàng dùng sức hít hít cái mũi, muốn đứng lên trở về phòng, lại bởi vì co lại quá lâu mà chân đều tê hết, nhất thời không thể đứng lên.

Mở đèn phòng khách lên, Từ Táp thấy Lý Xuất Vân rút trong sô pha.

“Tiểu hùng miêu, cậu không ngủ? Không bật đèn, ta còn tưởng rằng cậu đã ngủ.”

Lý Xuất Vân lại hút hút cái mũi, không.

Từ Táp thay tây trang ra, vẫn mặc áo sơmi màu đen cùng quần tây, đi vào phòng bếp hỏi: “Tiểu hùng miêu, muốn uống nước không.”

“Không cần.”

Phát hiện bữa tối không bị động tới, Từ Táp nhíu mày, Lý Xuất Vân đổi đồ ăn dị thường chấp nhất, hôm nay cứ nhiên không có ăn cơm chiều.

Rót một chén sữa, Từ Táp đem cái chén đặt trên bàn trà giữa sofa.

“Tiểu hùng miêu, làm sao vậy?” Muốn tới gần một chút nhìn mặt Lý Xuất Vân, lại bị cậu né tránh.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có.”

“Gần đây công khóa không thuận lợi?”

“Không phải.”

“Kia làm sao vậy chứ?” Từ Táp hỏi thập phần ôn nhu, gặp Lý Xuất Vân xoay đến xoay đi trốn tránh, liền vươn tay sờ sờ đầu cậu.

Lý Xuất Vân “Ba” một cái hất tay Từ Táp ra, “Đừng đụng tôi.”

“Rất cuộc có chuyện gì không vui, ngay cả cơm chiều đều không có ăn.” Mới vừa hỏi xong những lời này, chợt nghe thấy bụng Lý Xuất Vân phát ra một trận kêu càu nhàu.

Từ Táp nở nụ cười.

Lý Xuất Vân tức giận trừng hướng Từ Táp, “Cậu cười cái gì?”

“Trước đem sữa uống ngay.”

Lý Xuất Vân uổng đầu, “Không uống.”

“Cậu lại nháo cái gì khó chịu sao?”

“Không cần người lo.”

Từ Táp rũ xuống mi mắt, đứng lên, không nói cái gì nữa, hướng gian phòng của mình đi đến.

Lý Xuất Vân xem Từ Táp muốn đi, lại không thể mở miệng gọi hắn lại, lui vào sô pha, lại hút cái mũi.

Từ Táp dừng bước, quay đầu lại, nhìn Lý Xuất Vân rút mình trên ghế sa lon, gương mặt nhỏ nhắn của hắn vo thành một nắm, dưới cái mắt kính thô đen kia, càng có vẻ nhỏ.

Thật không có cách nào với Tiểu hùng miêu bốc đồng này.

Từ Táp lại đi trở về.

Nghe cước bộ đi ngược trở về, trái tim vốn lên tới cổ họng của Lý Xuất Vân, lại rơi xuống.

Hắn quay đầu lại, hắn quay đầu lại.

“Tôi mang cậu đi ăn khuya được không? Bạn bè nói cho tôi biết phụ cận có một quán bar, đồ ăn ở đó rất ngon.” Từ Táp ôn hòa hỏi, tính toán mặc kệ Lý Xuất Vân đáp lại mình như thế nào, cũng không thể tức giận.

Đưa tay nhu nhu cái mũi, Lý Xuất Vân gật gật đầu. Lúc này đây ngoài ý muốn không có bác miệng.

Lúc đi vào quán bar Thiên Xứng, đã là buổi tối hơn mười một giờ.

Trong quán rượu khách nhân rất nhiều, cái bàn cơ hồ ngồi đầy.

Chọn cái bàn ở góc ngồi xuống, liền có người tiến lại đưa thực đơn.

Thừa dịp Từ Táp đang chọn đồ ăn, Lý Xuất Vân đánh giá chung quanh.

Nơi này nói là quán bar, nhưng lại có mùi đồ ăn. Vách tường tuyết trắng, ngọn đèn sáng ngời mà lại nhu hòa, trên tường trưng vài tấm hình chụp cảnh biển, cái bàn hình bán nguyệt Lý Xuất Vân trước kia chưa từng thấy qua, ghế dựa hình chữ S cũng thực thoải mái.

Giữa quán bar có một sân nhảy nho nhỏ, cũng không có người khiêu vũ. Cách quầy bar không xa, có một

cái máy quay đĩa kiểu cũ, thoạt nhìn có chút lâu năm.

Âm nhạc ở trong quán nhẹ nhàng vang lên, mang theo mùi thức ăn, không có mùi khói thuốc mình không thích, khách nhân mặc dù nhiều, nhưng không ai ồn ào, tinh thần căng thẳng của Lý Xuất Vân chậm rãi thả lỏng xuống.

Thức ăn cũng cực kỳ ngon, món khai vị là nem rán đến món chính cơm chiên, canh cũng rất ngon.

Từ Táp biết thói quen của Lý Xuất Vân, cậu thích đồ ăn ngon, không phải quá thích cơm Tây, vì thế đều chọn món Trung.

Thịt nướng xâu được đưa lên, Lý Xuất Vân cơ hồ ăn luôn tất cả trong chén đĩa, bởi vì thật sự là ăn quá ngon.

Sau khi ăn xong, tựa hồ chuyện khó chịu vừa rồi, cũng đã biến mất.

Ngồi trên ghế dựa, uống bia, hai người tạm thời cũng chưa muốn về, đều tự nghĩ tâm sự.

Máy quay đĩa, không biết khi nào, bài ca tiếng Anh đã biến thành một khúc tiếng Trung ca.

Một giọng nam nhẹ nhàng vang lên:

“Khó có thể quên lần đầu tiên gặp em,

Ánh mắt ấy thật khiến người đắm say,

Thân ảnh em vẫn ở trong đầu anh, dù cố xóa cũng không nhòa

Nắm chặt hai tay em để cảm nhận sự dịu dàng từ người,

Như đã thấu triệt mọi thứ trên đời này,

Sự hồn nhiên của em làm anh muốn quý trọng,

Nhìn thấy em bị ức hiếp, anh sẽ thương tâm.

...

Chỉ vì sợ bản thân sẽ yêu thương em

Mà không dám để mình quá thân cận

Sợ anh không có gì có thể cho em

Yêu em cũng cần có dũng khí rất lớn

...

Vì sao anh lại gặp em

Anh thật sự thật sự không muốn

Cứ như thế mà hăm sâu vào giếng tình

...

Chỉ vì sợ bản thân sẽ yêu thương em

Mà không dám để mình quá thân cận

Sợ anh không có gì có thể cho em

Yêu em cũng cần có dũng khí rất lớn

Chỉ sợ mình sẽ yêu em

Có lẽ có ngày không nén được nỗi lòng

Tưởng niệm chỉ làm tổn thương chính mình

Nhưng tình yêu đối với em đã không thể ngừng lại.

...

Nhưng tình yêu đối với em đã không thể ngừng lại...”

Nghe bài hát này, hiểu được ca từ, Lý Xuất Vân ngẩng đầu lên, nhìn Từ Táp, phát hiện hần cũng đồng dạng nhìn mình.

“Tiểu hùng miêu...”

“Táp...”

Đột nhiên, Lý Xuất Vân trừng to mắt, trừng Từ Táp, “Cậu nhìn cái gì?”

Từ Táp rũ mi mắt, chậm rãi mỉm cười, thở dài nói: “Quên đi, anh thừa nhận.”

“Thừa nhận cái gì?” Lý Xuất Vân loáng thoáng cảm giác được cái mà Từ Táp gọi là “Thừa nhận ” là chỉ cái gì, rồi lại không dám hoàn toàn phán định.

Từ Táp nắm lấy cánh tay gác ở trên bàn, cúi thấp mình, tiến sát vào Lý Xuất Vân, nhìn cậu, từ biểu tình đến thanh âm đều phi thường ôn nhu, “Anh thích em, Tiểu hùng miêu.”

Chân chính nói ra những lời này, cả người Từ Táp đều thoải mái. Thích liền thích, thừa nhận là tốt rồi, không cần tái ngụy trang.

Từ Táp ôn nhu làm cho Lý Xuất Vân cảm động, Từ Táp vốn đã rất suất, lộ ra biểu tình ôn nhu như vậy, liền suất đến làm cho lòng người động, miệng lưỡi bén nhọn của Lý Xuất Vân bỗng không còn sót lại chút gì, chỉ chi ngô ngô nói không ra lời.

Đợi một hồi, thấp Lý Xuất Vân không lên tiếng, Từ Táp nhất chọn mi, “Như thế nào, em không có gì muốn nói sao? Em không phải luôn luôn có thực nhiều chuyện để nói sao?”

“Tôi... Tôi..., Từ Táp, cậu...”

“Anh sẽ hảo hảo quý trọng em, hảo hảo thương em, Tiểu hùng miêu, tin tưởng anh. Anh thích em.” Nói xong, Từ Táp vươn tay, vò mái tóc ngắn hỗn độn của Lý Xuất Vân.

Lý Xuất Vân chu hu miệng, lắc mình muốn tránh tay Từ Táp, cái miệng nhỏ giọng than thở: “Đây chính là cậu nói.”

“Ân.”

Nhìn ánh mắt Từ Táp, biểu tình Lý Xuất Vân hơi có vẻ nghiêm túc nói: “Vậy cậu vẫn phải đối tốt với tôi, cậu không được thích người khác. Cậu nếu để cho tôi biết cậu hai lòng, hừ, tôi, tôi, tôi cắn chết cậu.”

Nhìn biểu tình uy hiếp của Lý Xuất Vân lại có vài phần buồn cười, Từ Táp nghiêm túc nói, “Anh chỉ thích mình em, không có hai lòng, tin tưởng anh.”

“Vậy tạm thời tin anh.”

“Như vậy, em là đáp ứng rồi?”

Nhìn đến ánh mắt nhiệt tình tha thiết của Từ Táp, Lý Xuất Vân đột nhiên đỏ mặt, cau mày cúi đầu, nửa ngày, mới nhẹ nhàng “Àn” một tiếng.

“Tiểu hùng miêu, chúng ta trở về đi.”

Dưới ngọn đèn đường, Từ Táp cùng Lý Xuất Vân sóng vai đi.

Hình như cố ý lại giống như vô tình, tay hai người đụng phải nhau, Từ Táp không bỏ qua cơ hội này, hẩn nắm chặt tay Lý Xuất Vân.

Lý Xuất Vân ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, ánh trăng đêm nay rất đẹp.

Từ Táp vừa đi, vừa nhẹ giọng ngân nga.

”

Chỉ vì sợ bản thân sẽ yêu thương em

Mà không dám để mình quá thân cận

Sợ anh không có gì có thể cho em

Yêu em cũng cần có dũng khí rất lớn

...

Chỉ sợ mình sẽ yêu em

Có lẽ có ngày không nén được nỗi lòng

Tưởng niệm chỉ làm tổn thương chính mình

Nhưng tình yêu đối với em đã không thể ngừng lại....”

Lý Xuất Vân nói: “Anh học thật rất nhanh.”

“Ca từ thật dễ nhớ, nghe một lần liền nhớ kỹ.”

Lý Xuất Vân thừa nhận, ca từ rất dễ nhớ, đây quả thực là đang nói mình cùng Từ Táp.

Vào cửa nhà, không đợi bật đèn, Từ Táp liền ôm lấy Lý Xuất Vân, đem cậu đặt lên cánh cửa.

TBD: chương sau.....kekeke *cười gian*

Qùa

Tình Phi Đắc Dĩ

Nányǐ wàngjì chūcì jiàn nǐ

Khó có thể quên lần đầu tiên gặp người

Yīshuāng mǐrén de yǎnjīng

Ánh mắt ấy thật khiến người đắm say

Zài wǒ nǎohǎi lǐ nǐ de shēnyǐng huī sǎn bù qù,

Thân ảnh người vẫn ở trong đầu ta, dù cố xóa cũng không nhòa

Wò nǚ de shuāngshǒu gǎnjué nǚ de wēnróu

Nắm chặt hai tay người để cảm nhận sự dịu dàng từ người

Zhēn de yǒudiǎn tóu bùguò qì

Như đã thấu triệt mọi thứ trên đời này

Nǚ de tiānzhēn wǒ xiǎng zhēnxī

Sự hồn nhiên của người làm ta muốn quý trọng

,

Kàn dào nǚ shòu wěiqu, wǒ huì shāngxīn.

Nhìn thấy người bị ức hiếp, ta sẽ thương tâm

.....

Zhǐ pà wǒ zìjǐ huì ài shàng nǚ

Chỉ vì sợ bản thân sẽ yêu thương người

Bù gǎn ràng zìjǐ kào de tài jìn

Mà không dám để mình quá thân cận

Pà wǒ méishénme nénggòu gěi nǐ

Sợ ta không có gì có thể cho người

Ài nǐ yě xūyào hěn dà de yǒngqì

Yêu người cũng cần có dũng khí rất lớn

.....

Shénme yuányīn, wǒ jìngrán yòu huì yùjiàn nǐ

Vì sao ta lại gặp người

Wǒ zhēn de zhēn de bù yuànyì

Ta thật sự thật sự không muốn

Jiù zhèyàng xiànrù ài de xiàn jǐng

Cứ như thế mà hãm sâu vào giếng tình

.....

Zhǐ pà wǒ zìjǐ huì ài shàng nǚ

Chỉ vì sợ bản thân sẽ yêu thương người

Bù gǎn ràng zìjǐ kào de tài jìn

Mà không dám để mình quá thân cận

Pà wǒ méishénme nénggòu gěi nǚ

Sợ ta không có gì có thể cho người

Ài nǚ yě xūyào hěn dà de yǒngqì

Yêu người cũng cần có dũng khí rất lớn

Zhǐ pà wǒ zìjǐ huì ài shàng nǚ

Chỉ sợ mình sẽ yêu người

Yěxǔ yǒu tiān huì qíngbùzìjīn

Có lẽ có ngày không nén được nỗi lòng

Xiǎngniàn zhǐ ràng zìjǐ kǔle zìjǐ

Tưởng niệm chỉ làm tổn thương chính mình

Ài shàng nǐ wǒ qíng fěiděi yǐ

Nhưng tình yêu đối với người đã không thể ngừng lại.

.....

Ài shàng nǐ wǒ qíng fěiděi yǐ

Nhưng tình yêu đối với người đã không thể ngừng lại.

11. Chương 11

TBD: tiểu H (hụt) + những cảnh tế nhị 16+

Lưng kẻ sát đại môn, trong bóng đêm, Lý Xuất Vân thấy không rõ biểu tình Từ Táp, vừa định hỏi cái gì, cái hôn nhẹ của Từ Táp liền che lấp hết các vấn đề của y.

Nụ hôn này cùng những lần ngoài ý muốn trước kia, hoàn toàn không giống nhau.

Nó giống như một cơn lốc, cuốn bay tất cả mọi thứ trong đầu Lý Xuất Vân, gần như trở nên trống rỗng.

Thuận theo hé miệng, để lưỡi Từ Táp cùng mình giao triền bên nhau, một vị ngọt ngào không tả xiết dâng lên trong lòng, Lý Xuất Vân ôm chặt cổ Từ Táp, sợ mình sẽ bị tan ra trong nụ hôn mãnh liệt này mất.

Khi sắp sửa không thể hô hấp được nữa, hai người mới miết cưỡng tách ra.

Lý Xuất Vân phát hiện, mình vốn kề sát cửa, đã bị Từ Táp ôm lên, dụng cả tay chân bám trên người Từ Táp, cả người dán sát không có một chút khe hở.

Từ Táp lại nhẹ nhàng hôn hôn lên môi Lý Xuất Vân, sau đó ở bên tai cậu nhỏ giọng nói: “Anh muốn làm chuyện này, đã muốn lâu rồi.”

“Ngu ngốc, cũng sắp không thể hô hấp, anh muốn nghẹn chết em hả.” Lý Xuất Vân nhỏ giọng quát, thở dốc còn chưa kịp bình phục.

“Về sau thường thường như vậy, rất nhanh em sẽ luyện đến trình độ hôn cũng có thể thở.”

“Ai muốn thử luyện này, anh ngốc a.”

“Sức hô hấp của anh tốt lắm, em phải theo kịp mới được.” Từ Táp tiếp tục nói nhỏ nói.

Lý Xuất Vân buông vòng tay đang ôm cổ Từ Táp ra, dùng sức đánh vào vai Từ Táp.

Từ Táp thấp nỏ nụ cười. Rốt cục, cũng có thể ôm lấy tiểu hùng miêu trong lòng mình.

Lúc bị Từ Táp bế lên giường, đầu Lý Xuất Vân còn có chút mơ mơ hồ hồ, không có bật đèn, nương theo ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, cậu có thể nhìn thấy những nét viền trên thân thể Từ Táp.

Từ Táp cởi áo sơmi trên người, hạ thân chậm rãi nằm xuống.

Lý Xuất Vân lập tức cảm giác được hơi thở cùng sức nặng của Từ Táp.

Nụ hôn mềm nhẹ, bắt đầu từ hai bên trán, chậm rãi chuyển đến cổ, lúc Từ Táp dùng sức hút vào làn da trên cổ Lý Xuất Vân, Lý Xuất Vân cảm thấy như khí lực toàn thân, đều xói mòn dần theo những nơi môi Từ Táp chạm qua, sức chống cự gì đều không có.

Khôn biết nên nói là vui sướng, chờ mong hay là sợ hãi, Lý Xuất Vân dùng sức ôm chặt Từ Táp, tựa hồ như vậy mới có cảm giác an toàn.

Trong bóng đêm, thấy không rõ biểu tình Từ Táp, chỉ nghe được tiếng thở dốc của hắn.

“Táp, sao không bật đèn?”

Từ Táp ở bên tai Lý Xuất Vân thì thầm: “Sao, em muốn bật đèn à?”

Lúc ánh sáng từ ngọn đèn đâm vào mắt Lý Xuất Vân, cậu vội vàng nhắm mắt lại quay đầu, đợi khi thoáng thích ứng với ánh sáng, cậu lại mở mắt, trần trụi nửa người trên của Từ Táp, hiện ra ngay trước mắt cậu,

“A...” Đoạn sau của tiếng than sợ, đã bị Từ Táp chặn trong tay.

Che miệng Lý Xuất Vân, biểu tình khẩn trương Từ Táp theo dõi cậu, “Tiểu hùng miêu, em muốn đánh thức hàng xóm dậy hết hả?”

Gần ngay trước mắt chính là da thịt màu đồng cổ của Từ Táp, các đường vân trên cánh tay hằn đều thấy rõ, Lý Xuất Vân mặt đỏ tai hồng, vội vàng lắc đầu.

Từ Táp bỏ tay ra.

“Tắt đèn đi, tắt đèn.”

“Bật đèn cũng là em, tắt đèn cũng là em.”

Bên trong lại đắm chìm trong bóng tối, Lý Xuất Vân cảm thấy mặt không có nóng ran như vừa rồi.

Chính là trên người lập tức lại nóng lên, bởi vì, bị Từ Táp ôm lấy.

Từ Táp chậm rãi đem Lý Xuất Vân đặt ở dưới thân, một bên hôn cậu, một bên chậm rãi ở áo sơmi của cậu.

Da thịt nơi sườn phúc đều bị bàn tay Từ Táp mơn trớn, cánh tay ôm đang Từ Táp của Lý Xuất Vân không khỏi căng thẳng, thân thể đều run rẩy, cảm giác pha lẫn ngọt ngào và khống khổ, tức hoảng hốt lại nóng lòng.

Chỗ mẫn cảm trước ngực bị ngón tay Từ Táp xẹt qua, Lý Xuất Vân cảm thấy từ trong cơ thể dâng lên một loại cảm giác ngọt ngào gần như đau đớn, làm cho cậu khát vọng, lại làm cho cậu muốn chạy trốn.

“Táp, chờ một chút, chờ một chút...” Vận vẹo thân thể muốn thoát khỏi Từ Táp, tiếc rằng tứ chi đối phương hình như đã đem mình khóa chặt lại, tả xung hữu đột, vẫn nằm ở phía dưới hắn.

Từ Táp hôn từ vai phải trượt tới xương quai xanh, ôm lấy tay Lý Xuất Vân, đi theo đường cong của thân thể cậu, từ từ đi vào nơi giữa hai chân, nhẹ nhàng bao trụ...

“Nha...”

Dưới ngọn đèn bàn mờ lung, ẩn ẩn những nét phác họa của những vật trong phòng, cũng chiếu rõ bóng hai người trong phòng.

Từ Táp ngồi ở bên giường, bấn cú đầu, thẳng thắt lưng, nhìn một đồng nào đó co rút ở góc giường. Đó là Lý Xuất Vân, từ đầu đến chân cậu đều bao ở bao trong chăn, đen cả người bó lại như con sâu trong kén.

“Được rồi, xuất hiện đi.” Từ Táp dùng ngữ khí khuyên giải an ủi nói, giơ tay nhẹ nhàng đẩy con “Sâu” kia.

“Không cần.” Lý Xuất Vân lập tức đem mặt xoay qua.

Từ Táp quần áo rơi rớt bên giường của Lý Xuất Vân đem đi, “Lúc em mặc quần áo, anh có thể đi ra ngoài, anh không nhìn.”

“Không muốn không muốn.”

“Vậy em rốt cuộc muốn thế nào?” Từ Táp hiển nhiên là có chút sinh khí, cao giọng, vì tăng cường khí thế còn vỗ nhẹ giường một chút.

“Anh còn dám làm.” Giọng Lý Xuất Vân cũng lớn.

“Chẳng qua là hơi chạm vào một chút, em đã kêu giống như vịt bị cắt cổ, ồn muốn chết.”

“Cái gì gọi là chạm một chút, quần áo đều bị anh cởi hết rồi. Trước mặt mẹ em em còn chưa lộ đến thế. Kết quả lại bị anh cở trần trụi.”

Từ Táp rất rõ ràng Lý Xuất Vân đối với mình, luôn luôn không chịu nhận thua, hẳn bất đắc dĩ thở dài, “Quên đi quên đi, không so đo với em. Rõ ràng là em hấp dẫn trước, kết quả lại như vậy.”

“Em nào có hấp dẫn anh?”

“Vậy em nói như thế nào mới là hấp dẫn anh?”

Lý Xuất Vân vì mình biện bạch, nhưng cậu lại không muốn thừa nhận từng có hấp dẫn Từ Táp, “Em sẽ không, rõ ràng em không có làm gì hết, nhiều nhất, nhiều nhất chỉ là ôm lấy anh mà thôi, tay em cũng không sờ lung tung.”

Đầu Từ Táp nhanh chóng rũ xuống trước ngực, “Quên đi, quên đi.”

“Anh đi đâu?”

Từ Táp xoay người từ trên mặt đất nhặt áo sơ mi của mình, vung tay, đem áo sơ mi khoát lên đầu vai, sau đó quay đầu, “Sao?”

Lý Xuất Vân lui vào trong chăn, ấp a ấp úng nói: “Anh... anh phải...”

Từ Táp quay người lại, đi đến bên giường cúi thấp người, nhìn Lý Xuất Vân: “Ân?”

“Ân...” Bị ánh mắt thâm thúy của Từ Táp nhìn chăm chú vào, hô hấp của Lý Xuất Vân trở nên gấp gáp.

“Anh muốn đi lấy gối cùng chăn qua đây.”

“Nga.”

Nằm trên giường Lý Xuất Vân, Từ Táp đắp chăn hảo hảo, tính toán im lặng ngủ.

Lý Xuất Vân vén góc chăn lên chui vào, nhìn Từ Táp bên cạnh.

“Làm gì, ngủ, đã khuya, đừng tròng mắt nhìn anh.”

“Em, em ngủ không được.”

“Không có thói quen có người ở bên cạnh, anh đây trở về được rồi.”

“A, đừng...”

Từ Táp trở mình người, đưa lưng về phía Lý Xuất Vân, “Vây hảo hảo ngủ.”

Ánh ban mai xuyên qua rèm cửa len lỏi vào trong phòng.

Từ Táp rửa mặt chải đầu xong ngồi ở bên giường, nhìn chằm chằm Lý Xuất Vân đang đắp chăn kín hết đầu, vù vù say ngủ.

Tiểu hùng miêu này thật sự thực tham ngủ.

“Uy, tiểu hùng miêu, rời giường, bị muộn rồi.”

Đổi lấy chính là Lý Xuất Vân “Ân a” một tiếng, trở mình tránh ánh sáng, rồi lại tiếp tục ngủ.

Từ Táp kéo kéo chần làm lộ mái tóc ngắn của Lý Xuất Vân ra ngoài, “Mau lên, mặt trời chiếu tới môn rồi.”

“Àn a...”

“Em mau đứng lên, đi học bị muộn rồi.”

“Điểm tâm làm xong rồi.” Từ Táp thay đổi phương thức làm tỉnh ngủ một người, Lý Xuất Vân vẫn ở chần xoay qua xoay lại, sau đó lại không có phản ứng.

Từ Táp vươn tay thúc người đối với sự phục vụ kêu dậy sáng của mình mắt diếc tai ngơ, “Rời giường, tiểu hùng miêu.”

Lý Xuất Vân quần chặt chần.

Từ Táp không nhịn được nữa đưa tay sức mạnh chần lên, đem con trùng đang quần trong chần kéo ra, “Đứng lên, em nói sáng nay còn có khóa.”

Lý Xuất Vân từ trong tay lặn ra gơ tay ôm đầu gối, dúi đầu vào, làm giẫy giụa cuối cùng, miệng lẩm bẩm, “Biết, biết.”

Đột nhiên, Lý Xuất Vân ngẩng đầu lên, oa oa kêu to: “A! A!”

Từ Táp đã sớm liệu được phản ứng của Lý Xuất Vân, “Anh không thấy gì hết.”

Lý Xuất Vân xoay người luống cuống tay chân đem bị chần bị tụt tới eo kéo lên tận cổ, sau đó cảm tức nhìn Từ Táp, “Anh làm gì!”

“Yên tâm, không có ***.” Từ Táp nửa đắc ý, nửa trêu chọc trả lời.

“Anh cố ý, rõ ràng biết em chưa mặc quần áo.”

Từ Táp giao ôm hai tay cười.

“Cười cái đầu anh.” Lý Xuất Vân ngồi dậy, chuyển động cổ, một bộ dáng ngã trái ngã phải, “A, không ngủ đủ.” Nói xong, cậu lại nghiêng người, mặt úp sấp lên giường.

Chần một lần nữa rơi xuống eo, làm lộ ra toàn bộ vùng lưng Lý Xuất Vân trước mắt Từ Táp.

Lý Xuất Vân ít vận động bởi thể mà các đường cong của lưng rất tinh tế, mặc dù có chút quá mức tinh tế, nhưng vẫn thực mê người, dưới ánh mặt trời, da thịt nhẵn nhụi giống như tơ tằm, dù người muốn vuốt ve.

Từ Táp vươn tay, đặt lên lưng Lý Xuất Vân.

Người Lý Xuất Vân rẽ động, “Làm gì?”

Từ Táp cười mà không nói, ngón tay từ vai Lý Xuất Vân trượt đi, cảm giác thật ấm áp nhẵn nhụi, khiến người ta không muốn buông ra.

“Bỏ tay ra.”

Từ Táp cúi người, tay kia bắt ấy cầm Lý Xuất Vân, nhân lúc cậu chưa kịp phản ứng mà mãnh liệt hôn xuống.

Nụ hôn sâu mang theo hương vị tươi mát của kem đánh răng, làm cho Lý Xuất Vân đầu vầng mắt hoa.

Cảm giác được đôi tay của Từ Táp ở vùng lưng mình lăn đi lăn lại, nhưng lại không muốn tách rời.

Đôi môi thiếp hợp ở bên nhau chậm rãi tách ra, Lý Xuất Vân dùng ánh mắt to mê ly nhìn Từ Táp, bờ môi của cậu ướt át, đôi mắt nhìn về phía trước ẩn hiện cảm giác hấp dẫn ám muội.

“Đừng nhìn anh như vậy, bằng không, hôm nay em muốn đi học cũng đi không được.” Từ Táp ở bên tai Lý Xuất Vân nói.

Lý Xuất Vân vùi mặt vào giường, “Dù sao em lại đấu không lại anh.”

“Tiểu hùng miêu, nói chuyện công bình chút, người luôn bị em khi dễ là anh.”

“Kia thì thế nào, về sau, liền đến phiên anh khi dễ em.”

Từ Táp đem T sơ mi để ở một bên đưa tới trước mặt Lý Xuất Vân, “Yên tâm, anh sẽ không khi dễ em.”

“Về sau bị anh ăn mất rồi, em xem, em có trở mình được không.”

“Anh cũng đâu có đem em đặt ở dưới hoài đâu.”

Huấn luyện cả ngày, Từ Táp thoát nhìn cảm xúc vẫn thật là tốt, cho dù huấn luyện viên có tăng thêm

lượng huấn luyện của hắn lên nữa hắn cũng cười meo meo nghe theo.

Lúc ngồi ở bên sân uống nước, Hầu Dững sáp lại “Táp, khí sắc không tồi.”

”Đúng vậy, hôm nay tâm tình hảo.”

“Sự tình thực thuận lợi đi.”

Từ Táp gật gật đầu, lộ ra nụ cười rạn rỡ, “A, thuận lợi.”

Hầu Dững vỗ vỗ vai Từ Táp, hướng hắn giơ lên ngón tay cái, sau đó liền chạy đi.

Đã xong một ngày huấn luyện, trên đường về nhà, Từ Táp đột nhiên đổi hướng, đi hướng phía tây đường Trữ Tĩnh.

Vào một tòa Building xa hoa được bảo vệ nghiêm mật, đi thang máy đến một tầng, Từ Táp dùng khóa điện tử tùy thân, mở một cái cánh cửa ra.

Nơi này, một không gian khác hoàn toàn bất đồng đích.

Phòng khách rộng rãi, không có bài trí phức tạp, mấy ghế sofa đơn giản, bàn trà bằng trong suốt thủy tinh, một góc phòng khách có một bộ thiết bị chiếu phim gia đình dạng rạp, một chỗ khác để các thiết bị tập thể hình dành cho gia đình.

Bên trong còn có một bồn hoa lớn màu xanh biếc, làm cho người ta lấy cảm xúc từ không gian, ánh dương quang từ ngoài cửa sổ tiến vào khiến cho không gian trở nên dễ chịu.

Một bên phòng khách là phòng bếp cùng phòng tắm, bên kia có phòng ngủ cùng thư phòng, các cửa kính làm bằng thủy tinh, ban công thông hướng ánh mặt trời.

Từ Táp đẩy cửa ra đi vào ban công, nơi này là building cao tầng, building ở vào phía tây đường Trữ Tĩnh, trước biển, địa thế cao, tầng trệt nơi này lại cao, đứng ở ban công nhìn ra ngoài, là một mảnh biển xanh lam, tầm nhìn rộng rãi, giống như hải cảnh từ ảnh chụp, mỹ lệ đến khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Tựa vào lan can ban công, nhìn bờ biển, Từ Táp lẩm bẩm: “Chỗ này của mình thật tốt, phải khiến em ấy dọn về đây mới được.”

Trở lại nhà Lý Xuất Vân, Từ Táp phát hiện cậu đã trở lại trước.

Vừa thấy Từ Táp vào cửa, Lý Xuất Vân liền thật mạnh hừ một tiếng.

“Anh đã trở về.”

“Sao bây giờ mới trở về? Ngày đầu tiên anh đã như vậy rồi.”

Nhìn vẻ mặt ghen tuông của Lý Xuất Vân, Từ Táp buồn cười, kiềm nén ý cười bên miệng, hắn nói: “Em định nói anh vừa mới được tới tay liền lập tức ra ngoài tìm hoa phải không?”

Lý Xuất Vân sững sốt, sau đó lập tức kêu to phủ nhận: “Mới không phải.”

“Anh đã nói thôi, rõ ràng anh còn chưa có được mà.”

“Không phải!”

Thấy Lý Xuất Vân thẹn quá thành giận, Từ Táp vội vàng trấn an cậu, “Anh có chút chuyện, về trễ, em đừng đa tâm. Anh đi nấu cơm, hôm nay em muốn ăn cái gì?”

“Sủi cảo. Bánh bắp nhân thịt heo hôm đó anh mua rất ngon, còn có.”

“Hảo, anh đi nấu.”

Ăn cơm xong, thấy bộ dáng Lý Xuất Vân giống như là muốn đọc sách, Từ Táp vội gọi cậu lại, “Tiểu hùng miêu, anh có lời muốn nói với em.”

“Cái gì?”

“Lại đây ngồi.”

Phát hiện Lý Xuất Vân ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon, hai tay đặt ở trên đầu gối, sửa tư thế ngồi cả lơ phất phơ ngả trái ngả phải của ngày xưa, Từ Táp không khỏi muốn cười.”Không cần nghiêm túc như vậy.”

“Bởi vì biểu tình của anh thoát nhìn thực nghiêm túc.”

Từ Táp gạt đầu, “Àn, có chuyện nghiêm túc muốn nói với em... Em còn tính toán tiếp tục ở nơi này sao?”

“Nơi này có gì không tốt sao?”

“Không muốn ở một nơi thoải mái hơn hả?”

“Vô nghĩa, ai không muốn.” Lý Xuất Vân đem vấn đề đá trở về cho Từ Táp.

“Kia cái này dễ lắm.”

“Cái gì?”

“Tiểu hùng miêu, chọn đến chỗ của anh đi, được không?” Từ Táp mặt mang ôn hòa tươi cười, tha thiết hỏi.

Lý Xuất Vân mị đôi mắt to, “Vì cái gì phải dọn đến chỗ anh?”

“Em vừa mới nói muốn ở một nơi tốt hơn chỗ này mà?”

“Chỗ anh hảo?”

“Đương nhiên.”

“Em không đi.”

Từ Táp lập tức ngây ngẩn cả người, “Vì cái gì?”

“Em không muốn đi.”

“Tiểu hùng miêu em sao...”

Nhìn chằm chằm Từ Táp, trên mặt Lý Xuất Vân lộ vẻ bất mãn, “Anh chê chỗ em không tốt phải không?”

“Không phải, không phải.”

“Vậy anh cần gì phải dọn.”

“Anh chỉ là muốn...”

Lý Xuất Vân đứng lên, nói như đinh chém sắt: “Nói không đi chính là không đi.”

Từ Táp cũng vội vàng đứng lên, đi theo sau lưng Lý Xuất Vân vào phòng “Anh không có ý gì, nếu ở nơi này còn phải đưa tiền thuê nhà, phòng của anh lại để không, dọn qua đó không phải tốt lắm sao.”

Lý Xuất Vân dừng cước bộ, bỗng quay đầu lại, hừ mạnh một tiếng: “Muốn dọn thì một mình anh dọn.” Nói xong, nhéo mũi Từ Táp đóng phòng lại.

Từ Táp có chút ảo não sờ sờ cái mũi.

Xem ra, phải nghĩ cách khác.

Trong phòng, Lý Xuất Vân dùng bút không ngừng chọc vào hình Từ Táp trên máy tính, sau đó mặt nhăn mũi nhăn làm xấu, “Tôi không có gả cho anh, vì cái gì phải dọn qua đó, không dọn.”

Mấy ngày kế tiếp, Từ Táp vẫn luôn quấy rầy, Lý Xuất Vân cắn chặt hàm răng, một chút cũng không nhượng bộ, một lời cũng không mở miệng.

Sợ thật sự sẽ tranh cãi, Từ Táp lấy cơ hội phải đá banh ở sân khách để rời khỏi, cho Lý Xuất Vân yên tĩnh một chút.

Quả nhiên, Từ Táp không ở, tiểu hùng miêu tịch mịch.

Lúc ở một mình bọc chăn trên giường lăn qua lộn lại, Lý Xuất Vân bắt đầu nghĩ, vì cái gì rõ ràng đã ngủ một mình nhiều năm, mới ngủ cùng người khác bất quá chỉ vài ngày, cứ nhiên bây giờ mình lại không quen.

Không cảm giác được hơi thở ấm áp trên người Từ Táp, còn có hương vị của mặt trời cùng cỏ xanh độc đáo của hắn, Lý Xuất Vân cảm thấy trong lòng thật vắng vẻ.

Từ Táp trở lại, Lý Xuất Vân lập tức giả dạng bộ dáng không có Từ Táp ở nhà cũng không sao.

Đáng tiếc tiểu hùng miêu hành động quá kém, rất nhanh liền không thể chống được thế tấn công bằng nụ cười ôn nhu của Từ Táp, lúc ngồi ở trên ghế sa lon, không tự chủ được hướng vai Từ Táp tựa vào.

Sau khi bị hôn, Lý Xuất Vân lập tức ôm lấy vai Từ Táp, quên mất hết thấy.

Trán kề trán, nhìn khuôn mặt gần ngay trước mắt, Từ Táp hỏi: “Có nhớ anh?”

“Nhớ.”

Nghe thế trả lời, Từ Táp cười, “Lần này thật thành thật.”

“Người không thành thật là anh đó.”

Từ Táp không tính toán cùng Lý Xuất Vân cãi cọ, ôm lấy Lý Xuất Vân, hỏi chuyện khác: “Chuyện lần trước nói với em, đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Chuyện gì?”

“Dọn qua đó.”

Thái độ Lý Xuất Vân hòa hoãn không ít, “Dọn qua đó, đến trường không có tiện.”

“Ai nói, phòng anh ở trên đường Trữ Tĩnh, có cái gì không có tiện.”

“Em không quen ở nhà người khác.”

“Anh là người khác sao?”

Lý Xuất Vân không lên tiếng.

“Bàn chải đánh răng anh đã mua cho em, em cũng không cần mang cái gì theo, mang mình theo là được.” Từ Táp vuốt ve bả vai Lý Xuất Vân, thanh âm ôn nhu tràn ngập hấp dẫn.

TBD: tên Táp này, lúc đầu rõ ràng chính nhân quân tử, sao càng ngày càng ”35”, 1c thui mà ăn quá trời đậu hủ của tiểu Vân.

Lý Xuất Vân khơi mào mi, tà liếc Từ Táp, một tay bắt lấy cánh tay Từ Táp, “Em dọn qua đó, mấy ngày nữa, anh lại không cần em, đem em đuổi ra, em ở đâu?”

Từ Táp ủy khuất, biểu tình lại bất khả tư nghị, “Tiểu hùng miêu, em đang nói cái gì?”

“Hừ, ai biết anh có phải ngoạn mới mẽ hay không.”

Từ Táp nắm nắm tay, dùng nhấn các đốt ngón tay lên đỉnh đầu Lý Xuất Vân, thoáng sử dụng lực ma sát, Lý Xuất Vân liên tục kêu đau, Từ Táp một tay đè cậu lại không cho cậu chạy, “Tiểu tử này, cứ nhiên xem anh như vậy, anh là cái loại người tùy tiện này sao?”

“Ai kêu anh lớn lên suât như vậy, khiến người lo lắng.”

“Em lo lắng gì hả, anh có từng nhìn người khác sao? Anh chỉ thích một mình em.”

Lý Xuất Vân ở trong cánh tay Từ Táp giây giụa kêu lên, “Có chứng cứ gì?”

Từ Táp vừa nghe, ngón tay cầm lấy cằm Lý Xuất Vân, khiến cậu nhìn sang mình, đôi mắt đen thâm trầm cùng đôi mắt to đen Lý Xuất Vân đối diện, sau đó, hắn đánh bất ngờ hôn qua.

Đôi môi mềm mại chậm rãi ma sát, cái hôn khê kéo dài như đang nhắm nháp thức ăn, Lý Xuất Vân dần dần có chút không nhận được, hé miệng, cắn môi dưới Từ Táp.

Lập tức, Từ Táp đáp lại Lý Xuất Vân bằng cái hôn sâu ngọt say lòng người.

Khi tách đôi môi ướt át ra, nhìn ánh mắt say mê của Lý Xuất Vân, Từ Táp nhẹ giọng ở bên tai Lý Xuất Vân nói: “Thế nào, nếu em cảm thấy chứng cứ này còn chưa đủ, anh còn có nhiều hơn...”

Ôm lấy vai Từ Táp, Lý Xuất Vân đem mặt dán tại trước ngực Từ Táp, “Để em, suy nghĩ một chút nữa.”

“Không được nghĩ muốn lâu quá nha.”

“Dong dài.”

Thời gian tiến vào tới tháng tư rồi, trong làn gió xuân, bầu trời hình như đặc biệt xanh hơn.

Từ Táp cảm thấy, mùa xuân năm nay, toàn bộ thành thị giống như càng thêm tươi đẹp mê người.

Mùa xuân thật là một mùa tốt để luyện ái.

Quả nhiên giống như lời Thiệu Hiểu Mạn, Từ Táp đem thời gian trừ bỏ huấn luyện cùng trận đấu ra, gần như toàn bộ, đều giao cho Lý Xuất Vân, chỉ cần có rảnh rỗi sẽ cùng người yêu tư thủ ở bên nhau.

12. Chương 12

Số lần Lý Xuất Vân về nhà cũng giảm bớt, ngày trước muốn ăn đồ tốt sẽ đi về nhà, hiện tại tay nghề nấu cơm của người yêu cũng không tồi, hơn nữa còn có thể tốn tâm tư xem thực đơn vì mình nấu đồ ngon.

“Kỳ thật em vốn nghĩ anh là cái loại nam nhân không biết và cũng không muốn làm việc nhà.” Tối hôm đó, tựa vào đầu vai Từ Táp, khi cùng nhau xem tin tức trên TV, Lý Xuất Vân nói.

“Không thể nào, xem ngoại hình anh cũng không đến mức khiến người khác cảm giác như thế.”

“Đại khái là bởi vì là vận động viên, nên cảm thấy anh sẽ không biết làm việc nhà, sẽ giống như một nam nhân thô lỗ. Kết quả thật khác với những gì em nghĩ.”

Từ Táp hắc cười: “Tìm được anh là phúc khí của em.”

Lý Xuất Vân không cam lòng yếu thế, ghé vào đầu vai Từ Táp, nhéo cái mũi Từ Táp.”Như thế nào, tìm được em chẳng lẽ không đúng phúc khí của anh?”

Từ Táp cản tay Lý Xuất Vân, liên tục gạt đầu.” Đúng vậy đúng đúng! Tiểu hùng miêu là động vật cần bảo hộ trên quý cơ nào, có thể tìm được đương nhiên là phúc khí.”

“Vậy anh cần phải hảo hảo quý trọng, hảo hảo chiều cổ, có biết hay không? Phải cố gắng học thật nhiều thức ăn, còn phải chịu khó làm nhiều việc nhà, hiểu chưa?”

“Hiểu được, hiểu được.” Từ Táp mỉm cười, tuyệt không để ý.”Như vậy, động vật trên quý, có phải nên ở nơi càng thích hợp hơn hay không?”

Nghe Từ Táp bẻ đề tài nói đến chuyện chuyển nhà, Lý Xuất Vân vốn treo trên người Từ Táp tụt xuống dưới, rút vào một góc khác trên sofa.

“Em xem em kìa, anh mà nhắc tới chuyện này thì em cứ như vậy, rốt cuộc vì cái gì không chịu dọn, em nói rõ đi.”

“Vì cái gì nhất định phải dọn.” Lý Xuất Vân cắn ngón tay cái, nhìn Từ Táp.

“Có phòng trống không ở, ở bên này còn phải giao tiền thuê nhà.”

“Nơi này là học trường thuê cho tôi, lại không mắc.”

“Nhưng là thật không cần thiết, lại nói, bên kia là anh mua, ở cũng tự do hơn, nơi này dù sao cũng là nhà của người khác. Chẳng lẽ em không muốn cùng anh ở trong nhà của chúng ta sao?”

Lý Xuất Vân lộ ra biểu tình hoang mang khó xử.”Ở nơi này quen rồi, chỗ lạ em sẽ không quen.”

“Nơi này lúc trước còn không phải chỗ lạ sao? Chậm rãi thành thói quen.”

Lý Xuất Vân luôn luôn chiếm thế thượng phong về tài ăn nói nghe Từ Táp nói như thế, không khỏi trừng

hướng hân, “A, hôm nay anh nói giỏi thật.”

“Đó là bởi vì anh có lý do.”

“Để em suy nghĩ.”

“Đã nghĩ gần một tháng. Nếu em còn như vậy, anh sẽ không chờ em đồng ý, dọn qua trước.”

Lý Xuất Vân oai đầu, nhìn biểu tình dần dần nghiêm túc của Từ Táp.”Kia, kia nếu không anh dọn trước đi.”

Từ Táp quả nhiên nói là làm, lập tức bắt tay vào sửa sang lại tạp vật*, liên hệ công ty chuyển nhà, dùng hộp giấy công ty chuyển nhà cung cấp, đem bộ sách lớn của Lý Xuất Vân, tạp vật, từng cái từng cái bỏ vào thùng.

_tạp vật: đồ linh tinh.

Hiện tại Lý Xuất Vân vừa muốn dọn qua là để bình yên, đỡ phải Từ Táp nói dông dài, vừa do dự, không biết nên làm thế nào để bình tĩnh tâm trạng trong lòng.

Rơi vào đường cùng, Lý Xuất Vân đi thỉnh giáo hai lão bạn rất tốt của mình, Lý Hoài Minh chuyên ngành bác sĩ bách hóa chất, còn có Cao Hải chuyên ngành cao phân tử tài liệu cùng công trình.

Cây hện ở trong phòng ăn trường học cùng ăn cơm, Lý Hoài Minh vừa thấy Lý Xuất Vân liền hỏi: “Tiểu Vân, gần đây bề bộn nhiều việc sao? Sao vẫn không gặp người?”

Lý Xuất Vân cắn chiếc dưa.”Ân, rất vội.” Luyến ái quả nhiên là chuyện tốn thời gian.

“Giải quyết thực không dễ dàng sao? Tôi nghe bạn học của cậu nói, thực nghiệm vẫn rất thuận lợi, gặp vấn đề mới sao?”

Lý Xuất Vân cau mày gật đầu: ”Đúng vậy, gặp vấn đề mới.” Bị người yêu yêu cầu dọn đi cùng hân ở chung, có đi hay là không, là một vấn đề mới.

“Về phương diện nào, nói nghe một chút, có lẽ chúng ta sẽ giúp cậu một một chút.”

Lý Xuất Vân gật đầu, nhìn hân tốt trước mặt.”Chính là muốn cùng các người thương lượng, thương lượng, bởi vì anh ta muốn tôi dọn qua đó.”

Cao Hải nghe xong sửng sốt.”Như thế nào, phòng thí nghiệm hệ sinh hóa phải dọn? Không có nghe nói a, dọn đến lầu nào? Dụng cụ thực nghiệm đều phải dọn qua sao? Không phải để cho một mình cậu dọn đi?”

Lý Xuất Vân vội vàng lắc đầu.”Không phải, không phải.”

“Vậy dọn cái gì?”

Dưới cái nhìn chăm chú cùng ánh mắt nghi vấn của Lý Hoài Minh cùng Cao Hải, Lý Xuất Vân ấp a ấp úng nói: “Cái kia, anh ấy muốn tôi dọn qua cùng anh ở cùng.”

“Cái gì, giáo sư muốn cậu dọn tới nhà ông? Vì cái gì? Các người nghiên cứu cái gì mà phải ở cùng nhau?”

Lý Xuất Vân phát hiện Cao Hải hoàn toàn hiểu sai ý của mình gấp đến cong mặt.”Không phải mà! Là bằng hữu của ta, ách, bạn bè, anh nói, muốn tôi dọn qua ở cùng anh.”

Cao Hải lập tức hiểu được cùng Lý Hoài Minh trao đổi một ánh mắt.”Nga, Tiểu Vân có bạn gái *.”

_bởi vì chữ [Tha] chỉ ngôi thứ ba bên QT đều dùng cho nam nữ, tuy viết khác nhau nhưng phát âm giống nhau nên hai người này đã nhầm giới tính người yêu tiểu Vân.

Trong đầu xuất hiện thân ảnh Từ Táp, Lý Xuất Vân cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Không phải.”

Lý Hoài Minh đẩy Lý Xuất Vân một phen.”Thôi đi, không cần chối, đàm luyện ái không gì đáng trách. Sao? Đối phương muốn ở với cậu là chuyện tốt, chúng ta cầu cũng cầu không được.”

Lý Xuất Vân nháy mắt to.”Thật sự?”

“Đương nhiên là thật, về sau, có người phụ trách giặt quần áo nấu cơm quét tước.” Cao Hải nửa nói thật, nửa trêu tức trả lời.

“Hiện tại việc này cũng là anh ta làm a.”

Cao Hải hăm mộ nói: “A, Tiểu Vân nhật được của quý rồi, không tệ a, tìm được một hiền tuệ* như vậy.”

_hiền tuệ: thông minh, hiền lành..Ta nghĩ phải là hiền thê mới đúng chứ?

Lý Xuất Vân trên mặt lộ ra ý cười ngọt ngào”Vốn nghĩ đến mấy việc này anh ấy sẽ không biết, không nghĩ tới anh ấy thật rành việc nhà, làm đồ ăn thật ngon, còn thực chịu khó, người lại yêu sạch sẽ, trông nom quét dọn nhà cửa thật sạch.”

Lý Hoài Minh nhìn Lý Xuất Vân, lộ ra biểu tình nghi hoặc.”Người nọ muốn cùng cậu ở chung, nhìn thế nào cũng không thấy cậu nguyện ý lắm?”

Lý Xuất Vân vỗ mặt, lộ ra thần sắc phiền não.”Tôi đang do dự...”

“Do dự cái gì nha, người như vậy, còn không mau nắm chặt.”

“Đi qua chỗ anh ta rồi có thể bị anh ta quản chế hay không?” Lý Xuất Vân nói điều còn do dự trong tâm ra.

Lý Hoài Minh dùng sức gõ đầu Lý Xuất Vân một cái, người sau ôm đầu, kêu to: “Làm gì!”

“Ngu ngốc, đánh tỉnh cậu.”

“Tôi làm sao?”

Lý Hoài Minh lộ vẻ mặt vẻ mặt trách cứ.”Cậu thật sự là không biết nghĩ cho tâm ý người khác, nếu không phải nghiêm túc đối với đoạn cảm tình này, sao đối phương yêu cầu như thế? Nếu chỉ là vui đùa trong phút chốc, cần bản không cần phải ở chung, cho cậu làm này làm kia. Ở chung bên nhau, là muốn phụ trách nhiệm lẫn nhau, muốn đảm đương, cũng không phải tùy tiện xong việc. Đối phương như vậy, đúng là biểu hiện chịu trách nhiệm với đoạn cảm tình này, cậu cư nhiên vì lý do như vậy mà cự tuyệt, rất không nên!”

Cao Hải ở một bên phụ họa.”Đúng, Hoài Minh nói đúng. Một đoạn cảm tình, hai người hoàn toàn ngang hàng, đối phương vì cậu, cậu lại nghĩ như vậy, thật sự là cô phụ một mảnh tâm ý người ta.”

Bị bạn tốt giáo huấn một phen, Lý Xuất Vân cúi đầu.

“Tiểu Vân, nếu cậu thật sự nghiêm túc với đoạn cảm tình, cậu ở nơi này hay ở nơi đó, không có khác nhau.”

Lý Xuất Vân sụp vai gật đầu.”Àn.”

Cao Hải nhìn bộ dáng Lý Xuất Vân cúi thấp, cười nói: “Tôi cho cậu biết, nếu cậu không hảo hảo trân trọng cô ấy, tôi sẽ cướp đó.”

Lý Xuất Vân vội vàng ngẩng đầu muốn phản bác, lại nghĩ đến bộ dáng toàn tâm toàn ý của Từ Táp đối với mình, liền an ổn tâm trạng lại.”Tôi mới không sợ.”

“Hắc, thoát nhìn cảm tình tốt lắm, vậy cậu còn không dọn nhanh qua đi?”

“Ân.” Lý Xuất Vân ngẫm lại Từ Táp nhân nhượng mình đủ loại, cảm giác mình đích thật có chút tùy hứng, vì thế đáp ứng Từ Táp, bắt tay vào chuyển nhà.

Đợi sau khi tất cả bộ sách, vật dụng hàng ngày, quần áo cùng tạp vật đều dọn đi hết, Lý Xuất Vân đột nhiên lại rút lui.

Vừa nghỉ sau khi dọn qua, sắp sửa cùng Từ Táp sớm chiều tương đối, đa số buổi sáng thì không có, một người huấn luyện, thi đấu, một người đi học, thực nghiệm, nhưng là đa số buổi tối liền...

Lý Xuất Vân mang theo bộ sách thường dùng, máy tính laptop, về ở nhà mình, làm Từ Táp dở khóc dở cười, liên tục thở dài.

Bất đắc dĩ, Từ Táp chỉ dành đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi của mình. Trước kia Từ Táp không lái xe, một mặt là vì ở gần sân huấn luyện, một phần là vì để chạy đến sân huấn luyện coi như một phần tập huấn, vả lại hẳn không thích xuất môn, cơ hội dùng xe không nhiều lắm, hiện tại, mỗi buổi sáng Từ Táp dậy, lái xe đưa Lý Xuất Vân nhà hẳn đến trường, sau đó lại lái xe tới sân huấn luyện. Buổi tối lái xe tới trường học đón Lý Xuất Vân tan học, đưa cậu về nhà.

Mỗi ngày đưa rước, dĩ nhiên có ngọt ngào có buồn bực, Từ Táp vẫn là thực hy vọng tiểu hùng miêu đang gần đổi kia, có thể mau chóng đến ở với mình.

Lý phụ Lý mẹ mẹ đối với đứa con đột nhiên về nhà ở, rất khó hiểu.

Lý Xuất Vân chỉ phải nửa thật nửa giả nói rằng, có bằng hữu nguyện ý cùng mình ở, bên kia rất thoải mái, cho nên liền dọn qua, nhưng mọi thứ chưa sửa sang hảo, tạm thời về nhà ở tạm.

Lý phụ dặn dò đứa con cùng với bạn bè hảo hảo ở chung, đa phần đảm việc nhà.

Lý mẹ mẹ nghe xong liền cười.”Tiểu Vân là cái dạng gì nhân huynh còn không biết, nó

nha, là một đầu heo, nhất định là ở không được bao lâu liền loạn thành một đoàn.”

Lý Xuất Vân tức giận phản bác.”Mới không phải.”

“Được rồi được rồi, con ở chỗ ta sao ta lại không biết. Con có làm việc nhà cho ta không? Mẹ hầu hạ con nhiều năm như vậy, con nha, là cái loại người thà rằng không ăn chứ không làm này, còn kén ăn!”

Lý Xuất Vân mở chân hình chữ bát đứng ở trong phòng khách, hai tay ôm ngực, nhìn mẹ, tức giận nói: “Mẹ, nói như vậy con của mẹ, có chỗ tốt gì?”

“Ta a, chỉ hy vọng bằng hữu của con bỏ qua cho con, không thể tưởng được cư nhiên có người nguyện ý ở với con.”

Lý Xuất Vân cơ hồ sắp nói ra “Đúng, có người nguyện ý ở cùng con, hơn nữa còn là Từ Táp”, nhìn nhìn Lý phụ đang xem báo bóng đá, ngạnh sinh sinh đem đến lời sắp đến bên miệng ép trở về.

Sau khi ở nhà vài ngày, Lý Xuất Vân bắt đầu tưởng niệm tay nghề Từ Táp.

Quần quít lấy mẹ hy vọng có thể ăn canh hải sản, Lý Xuất Vân thỉnh cầu bị một hơi liền bị từ chối.”Phiền muốn chết, muốn ăn ra bên ngoài mua đi.”

Lý Xuất Vân cảm giác bị đả kích nghiêm trọng.

Trước kia nếu muốn ăn cái gì, chỉ cần nói cho Từ Táp là được, nếu thật sự không làm được, hắn sẽ đi mua, nhưng đa số là Từ Táp mua nguyên liệu về, tự mình xuống bếp tỉ mỉ chế biến thức ăn, còn có thể xem sách nấu ăn. Nếu mình làm nũng đưa ra yêu cầu, hắn sẽ càng thêm ra sức.

Đối đãi quả nhiên là không giống.

Bên nhà kia, Từ Táp cũng thực phiền não.

Trước kia về đến nhà, có thể cùng tiểu hùng miêu nói chuyện phiếm, đấu võ mồm, hai người cùng tuổi có rất nhiều đề tài, có rất nhiều đồng hướng, mặc kệ là tán gẫu lý chuyện du lịch, chuyện thi đấu, hoặc là nói đến việc nhà, nói tới ngành học sinh vật hóa chất mà mình cảm thấy rất cao thâm, đều có thể cùng nhau chia sẻ tâm tủy, chia sẻ phiền não, khiến người ta cảm giác được tâm linh có chỗ dựa.

Hiện tại, căn nhà to như vậy, cũng chỉ có một mình.

Từ Táp lợi dụng khoảng thời gian Lý Xuất Vân không ở này nọ, làm rất nhiều chuyện.

Sau khi đem mọi thứ của Lý Xuất Vân dọn đến chỗ mình, Từ Táp thỉnh người hoàn toàn quét tước phòng thuê, thông tri người phụ trách công ty cho thuê nhà này, bỏ kế ước thuê mướn, trả chìa khóa.

Mỗi tối, Từ Táp đều rút ra thời gian, sửa sang lại đồ Lý Xuất Vân.

Phòng ở Từ Táp làm bằng gỗ thô còn có thư phòng, có giá sách lớn, nguyên bộ bàn ghế, bất quá Từ Táp không dùng thư phòng, sách của hắn cũng không nhiều, toàn bộ đều liên quan tới bóng đá, trên giá sách có rất nhiều chỗ trống.

Hiện tại bộ sách như cái núi của Lý Xuất Vân dọn vào, Từ Táp tìm thời gian chậm rãi sửa sang lại, một

chút một chút trên giá sách đều thiếu chỗ trống.

Bởi vì Từ Táp không có thông thạo về sách, cho nên hẳn ở trong phạm vi năng lực, đem sách phân loại mà để, còn những quyển còn lại cũng chỉ có thể chờ chủ nhân đến sửa sang lại.

Thu thập xong tạp vật của Lý Xuất Vân, đem quần áo cùng đồ dùng khác sửa sang lại hảo, sau khi hỏi qua Lý Xuất Vân, Từ Táp bỏ đi một ít thứ không cần thiết, lại thêm một số vật dụng hằng ngày mới.

Hiện tại vạn sự sẵn sàng, chỉ chờ tiểu hùng miêu vào ở là được.

Khi đưa Lý Xuất Vân về nhà, nghe cậu oán giận gần đây ăn thật tệ, Từ Táp mang Lý Xuất Vân đi đến một cửa hàng do tập đoàn tài chính phía sau đội Minh Châu mở — tập đoàn Tân Minh Châu, cùng nhau nhấm nháp đồ ăn thức mới.

Ăn cơm xong, Từ Táp lại mang Lý Xuất Vân dạo chơi, thưởng thức cảnh đêm TP. Hương Đảo xinh đẹp.

Khi đưa Lý Xuất Vân về nhà, Từ Táp quyến luyến không tha, nắm tay cậu, không muốn buông ra.”Em còn chưa tính dọn qua sao?”

Lý Xuất Vân cúi đầu, không lên tiếng.

“Kia đến xem cũng tốt rồi, vật của em anh sửa sang lại cũng không tệ, nhưng sách em phải tự sửa sang lại, anh xem không hiểu. Không biết đặt như thế nào mới tốt.”

Thấy tiểu hùng miêu luôn luôn nhe răng nhếch miệng không đáp lại, khiến Từ Táp thực không quen.”Nếu không, khi nào nghỉ thì đến xem? Anh có một ngày rảnh, em muốn đi nơi nào chơi, anh có thể cùng em đi.”

Giọng Từ Táp, ở trong bóng đêm, nghe càng thêm ôn nhu.

“Em không muốn đi du lịch.” Qua nửa ngày, Lý Xuất Vân mới lên tiếng.

“Vậy anh cùng em ở Hương Đảo cũng được.”

“Anh không cần huấn luyện sao?”

“Cho dù huấn luyện cũng phải có thời gian nghỉ ngơi.”

“Kia, em tới chỗ anh thăm một chút cũng tốt lắm.”

Lý Xuất Vân rút cục đồng ý, Từ Táp thở một hơi.

13. Chương 13

Rất nhanh, đã tới kỳ nghỉ dài hạn ngày mừng một tháng năm.

Đón Lý Xuất Vân, Từ Táp lái xe chở cậu đi đường Trữ Tĩnh.

Xe chạy đến trước một tòa building xa hoa. Lý Xuất Vân từ trong xe ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngất, trong lòng âm thầm sợ hãi than.

Giá đất ở đây đắt đến nổi tiếng cả thế giới, Từ Táp cư nhiên có thể mua được một chỗ tốt như thế trên đường Trữ Tĩnh, tòa nhà lớn xa hoa này, có phương tiện đầy đủ, còn có thể nhìn thấy biển, giá cả nhất định xa xỉ.

Mở cửa phòng, Từ Táp thỉnh Lý Xuất Vân đi vào.

Thấy được toàn cảnh phòng khách, Lý Xuất Vân kinh ngạc đến kêu thành tiếng: “Nhà anh cư nhiên lớn như vậy! Anh thật là một kẻ xa xỉ!”

Lý Xuất Vân trăm triệu thật không ngờ, phòng ở Từ Táp cư nhiên tốt như vậy.

Chỉ là một phòng khách, so với tổng diện tích căn nhà Lý Xuất Vân thuê còn lớn hơn, trang hoàng bên trong phòng cực có cảm giác rộng rãi, càng có cảm giác khiến người ta thư sướng.

Lý Xuất Vân ở huyền quan* cỡ giấy, nhảy vào phòng khách nhà Từ Táp, sàn nhà bằng gỗ nguyên chất, đi chân trần dẫm lên thực thoải mái.

_huyền quan: lối vào nhà, tính từ cửa đến phòng khách.

Phòng trang hoàng lấy màu trắng đen làm chính, màu trắng chiếm đa số, tầng trệt nơi này vốn cao, lấy ánh sáng vô cùng tốt, gia cụ đậm màu càng làm tăng vẻ sáng sủa bên trong.

Ngoài cửa sổ chính là biển Nam Hải xanh ngọc cùng sóng biển dập dờn, tầm nhìn thật tốt. Phảng phất có gió biển thổi tới quét vào mặt, bồn hoa màu xanh biếc bên trong nhẹ nhàng lắc lư trong gió.

Lý Xuất Vân ở trong phòng khách đông sờ sờ tây nhìn nhìn, ngồi trên ghế sa lon, lại nhìn nhìn dàn loa, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Từ Táp.”Anh cư nhiên có tiền như vậy!”

“Cái gì?”

“Anh đừng cho là em không biết giá bất động sản cái gì, anh... Anh cư nhiên ở một nơi tốt như vậy?”

Từ Táp lộ ra tươi cười mang theo hoang mang.”Thì sao nào?”

“Xa xỉ.”

“Anh không có gì xa xỉ, nơi này trang hoàng xem như đơn giản, em cũng biết anh đâu phải hạng người tiêu tiền lung tung.”

Lý Xuất Vân nhìn bốn phía xung quanh một chút.”Anh còn không tính xa xỉ?”

“Tiểu hùng miêu, đây gọi là đầu tư phòng ở được không? Lại nói, nơi này là chỗ về sau anh ở, bố trí thoải mái chút cũng là việc nên làm, ai không hy vọng nhà mình thoải mái chứ?”

“Bá mẫu cùng tiểu Mạn, vì cái gì không ở nơi này, nơi này tốt như vậy, hẳn là để bá mẫu cùng tiểu Mạn tới ở.”

Từ Táp nói: “Mẹ anh không muốn đây là bởi vì căn nhà cũ kia là nơi mà mẹ và ba anh chung sống, sau đó Thiệu thúc thúc cũng chiếu cố mẹ anh ở đó, bà đối với nơi đó có cảm tình, hàng xóm láng giềng cũng đều là quen biết nhiều năm, bà luyến tiếc dọn đi. Về phần tiểu Mạn, chờ khi em ấy kết hôn, anh sẽ để tiểu Mạn chọn phòng, rồi mua cho nó.”

“Quả nhiên anh thật đúng là một kẻ có tiền.”

Từ Táp lắc đầu cười không ngừng.”Tiền là có một chút, bắt quá em không cần hiểu lắm anh.”

Lý Xuất Vân lại nhìn ban công, đứng ở bên lan can, đôi mắt trông về phía xa.

“Nếu bây giờ la lên có người nghe thấy không?” Lý Xuất Vân hỏi Từ Táp đứng bên cạnh.

“Anh không biết.”

Mang Lý Xuất Vân xem thư phòng, Từ Táp nói: “Sách của anh không nhiều lắm, cũng không xem ở trong này, anh đem sách của em để bên trong, em ở trong này đọc sách học bài, thực tiện.”

Lý Xuất Vân phát hiện, Từ Táp đem bộ sách như núi, số liệu, đĩa CD của cậu, đều xếp gọn gàng kỹ càn, trong lòng nhất thời ấm áp vui vẻ.

“Có ăn không?”

“Đến phòng bếp nhìn xem.”

Phòng bếp trang hoàng là một mảnh lục nhật, mặt tường mặt đất đều là một loại gạch men sứ màu xanh biếc cực đậm, thập phần nhẹ nhàng khoan khoái. Tủ bếp màu xám bạc nhật, đủ các đồ làm bếp, cái tủ lạnh lớn có hai cửa Lý Xuất Vân đều thực thích.

Từ Táp từ trong tủ lạnh lấy hoa quả đã chuẩn bị tốt, giao cho Lý Xuất Vân.

Cầm bồn hoa quả ngồi trên ghế sa lon, Lý Xuất Vân nhai nhai.

“Phòng bếp của anh thật không tệ.” Lý Xuất Vân bình luận.

“Về sau em muốn ăn cái gì, anh nấu cho em ăn.”

Ăn xong, Lý Xuất Vân cùng Từ Táp xem TV, chỉ chớp mắt, đã đến chạng vạng.

“Ở đây ăn bữa tối đi.”

Dùng đồ ăn đem Lý Xuất Vân giữ lại.

Ăn cơm xong, muốn rửa tay, Từ Táp mang Lý Xuất Vân vào phòng tắm.

Phát hiện cửa sổ trong phòng tắm có thể nhìn đến cảnh biển, Lý Xuất Vân không phục lắm.”Anh quả nhiên là xa xỉ.”

Về mặt Từ Táp vô tội.

Nhìn bồn tắm lớn trong phòng tắm, Lý Xuất Vân còn không có cảm giác gì, chờ cậu nhìn đến trên giá có hai cây bàn chải đánh răng đặt song song, đột nhiên đỏ mặt, xoay người bước đi.

Trong phòng khách, Từ Táp giữ chặt lấy tiểu Vân, cười từ phía sau ôm lấy cậu, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Phòng tắm không tồi đi? Phòng ngủ rất tốt.”

Lý Xuất Vân giống như mèo bị giẫm đuôi nhảy dựng lên.”Từ Táp!”

“Đừng kêu, nhìn mới biết được.” Bán tha bán ôm lôi kéo Lý Xuất Vân, Từ Táp mở cửa phòng ngủ ra.

Vẫn là cửa sổ có thể nhìn thấy biển. Giữa phòng, là cái giường lớn, sàng đan màu đen, gối đầu màu trắng, tủ treo áo khoác mới tinh, đèn bàn ở trên tủ đầu giường ngắn gọn mới mẻ độc đáo. Lý Xuất Vân nhìn cái giường lớn kia, miệng mím môi không nói lời nào.

Từ phía sau ôm sát Lý Xuất Vân, Từ Táp cúi người, môi dán lên lỗ tai Lý Xuất Vân, nhỏ giọng nói: “Tiểu hùng miêu, cái giường này rất tuyệt, ngủ thực thoải mái, có muốn thử một chút hay không?”

Lý Xuất Vân giẫy khỏi cánh tay Từ Táp, sải bước đi vào phòng ngủ, nhấc chân đá cái giường, quay đầu như khiêu khích nhìn về phía Từ Táp, miệng không hừ nói: “Coi chừng ngủ lã xuống giường.”

Từ Táp cũng không ngại, mở tủ quần áo ra chỉ Lý Xuất Vân ý bảo, “Y phục của em anh đều để vào trong.” Sau đó, hần lại lấy ra một bộ áo ngủ, đưa cho Lý Xuất Vân.”Mới mua, cho em.”

Bộ áo ngủ bằng vải bông có in hình quả đào, Lý Xuất Vân càng thêm không hài lòng.”Cái gì? Khó coi như vậy, cứ nhiên còn in cái hình này, sao anh lại chọn như thế?”

Từ Táp cười cười, lấy ra một bộ khác lớn hơn một số, kia là của hần.

Áo ngủ cùng kiểu, ẩn in hình cây trúc.

Lý Xuất Vân đột nhiên hiểu được, trúc trên áo ngủ Từ Táp, là ám chỉ chính mình —— tiểu hùng miêu, mà quả đào trên áo mình, là ám chỉ chính biệt hiệu mình cho Từ Táp —— hầu tử.

Lý Xuất Vân hừ một tiếng.”Anh đem việc này nói rõ đi.”

Từ Táp đi tới, đem Lý Xuất Vân ôm vào trong ngực một lần nữa.”Em là tiểu hùng miêu của anh, là tiểu hùng miêu anh tối bảo bảo.”

Đưa tay ôm lấy vai Từ Táp, Lý Xuất Vân dựa vào ngực của hần, hưởng thụ phần ôn tồn này.

“Tiểu hùng miêu, chớ đi. Dọn lại đây được không? Mỗi ngày đón em còn phải đưa đến nơi khác, thật sự là làm cho anh không thể chịu đựng được.”

Nhẹ vỗ về mái tóc ngắn của Lý Xuất Vân, Từ Táp lại một lần nữa nói: “Em không nhẫn tâm tới mức để anh lại trong căn nhà lớn thế này đi?”

“Như thế nào, anh sợ?”

“Đúng vậy.”

Nghe Từ Táp trả lời, Lý Xuất Vân cười ra tiếng.”Kia, dù sao cũng phải để em đem sách cùng máy tính lại đây.”

Siết chặt thắt lưng Lý Xuất Vân, Từ Táp ghé vào tai cậu nỉ non nói: “Nghỉ còn dùng sách cùng máy tính làm gì? Đêm nay anh sẽ không để em trở về.”

Lý Xuất Vân vừa nghe lời này, lập tức khấn trương dựng thẳng mao lên giống như con mèo, nhìn thẳng Từ Táp.

“Chúng ta cũng đâu phải chưa từng ngủ cùng một cái giường, lại nói, em thật sự sẽ ngủ xuống sao?”

“Nhưng, nhưng... Nhưng anh thật sự gấp thế sao...” Lý Xuất Vân lộ ra một tia khiếp đảm.

Hai tay Từ Táp giao ôm ở trước ngực.”Sao, anh là người không đáng tin như vậy sao?”

Cuối cùng, Lý Xuất Vân vẫn bị giữ lại.

Ngày hôm sau, đội Từ Táp có cuộc họp, Lý Xuất Vân muốn đi đồ thư quán tra số liệu, hai người song song rời khỏi nhà, các làm chuyện nên làm.

Buổi chiều, mang sách cùng máy tính, cùng cha mẹ chào hỏi, Lý Xuất Vân về nhà của Từ Táp trên đường Trữ Tĩnh.

Lại một lần nữa đứng ở phòng khách, Lý Xuất Vân một phen đánh giá mọi nơi, vẫn không thay đổi cảm tưởng lúc ban đầu: xa xỉ.

Sớm nghe nói Từ Táp xa xỉ, không nghĩ tới tên đá cầu này lại có tiền như vậy.

Nói là xa xỉ, kỳ thật cũng chỉ là phòng ở Từ Táp rộng mà thôi. Trong nhà cũng không có bài trí xa hoa, vật dụng hàng ngày đều là mộc mạc hào phóng thực dụng.

Sống cùng nhau gần một năm, Lý Xuất Vân rất rõ, Từ Táp tuyệt đối không phải là một người thích xa hoa, cũng không lãng phí, chú trọng bảo vệ môi trường. Trừ bỏ chuyện hấn nổi tiếng ra thì hẳn là một người nam nhân thật tốt thật giản dị.

Đem sách cùng máy tính bỏ vào thư phòng, Lý Xuất Vân ngồi vào bàn học, lại nhìn nhìn giá sách, cảm giác có chút đói, liền chuyển vào phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra, không ngoài ý muốn thấy được hoa quả tươi trong tủ thủy tinh, Lý Xuất Vân vội vàng lấy ra, lại phát hiện trong tủ lạnh dán một tờ giấy, mặt trên là bút tích tiêu sái của Từ Táp: tiểu hùng miêu,

hôm nay anh phải họp tới tối mới có thể trở về, đói bụng liền ăn quả trước chờ anh.

Tiện tay cầm tờ giấy nhìn nhìn, Lý Xuất Vân đối với trang giấy làm lè lưởi, sau đó cẩn thận thu vào, vào phòng khách ngồi vừa xem TV vừa ăn.

Ăn hoa quả xong rồi, Lý Xuất Vân lại tìm một bình hồng trà lạnh ra, cậu ngồi xuống ban công, thưởng thức hòng hân.

Nằm trên ghế nằm ở ban công thật thoải mái, nhìn cảnh sắc trước mắt, uống hồng trà lạnh mỹ vị, Lý Xuất Vân cảm giác thể xác và tinh thần đều thực nhẹ nhàng.

Trời chiều chậm rãi hạ xuống, nước biển màu lam bị nhuộm thành màu sắc của sao chổi, mặt biển ánh kim quang chớp động.

Lý Xuất Vân cảm giác như mình cũng đang phấp hòng theo con sóng, ánh mắt càng ngày càng mờ lung, kết quả nằm trên ghế mà ngủ.

Phảng phất, Lý Xuất Vân cảm thấy như là nơi nào đó được Từ Táp ôm hôn, tựa hồ là ở trong gió, có thể cảm giác được gió thổi qua bên tai, môi Từ Táp cực nóng, từ lồng ngực của mình dâng lên tình yêu mãnh liệt.

Hôn rất sâu, khiến mình càng ngày càng không thở nổi, bị đối phương ôm chặt, không thể giãy...

Cổ mở mắt, lúc này, tay Từ Táp rời khỏi cái mũi Lý Xuất Vân.

Che chớp mũi, Lý Xuất Vân bất mãn trừng mắt Từ Táp cố đem mình chết ngạt.”Anh làm gì?”

“Em ngủ như chết, kêu sao cũng không dậy, đành phải dùng phương pháp này. Gần đây mệt chết đi sao?”

“Em không có. Sao anh về trễ như vậy?”

Từ Táp không hờn mỉm cười: “Đội họp, không phải anh đã để lại giấy cho em sao?”

“Hừ, đều lớn như vậy còn để lại giấy như học sinh tiểu học.” Miệng nói như vậy, kỳ thật Lý Xuất Vân cảm thấy giấy ghi chú Từ Táp lưu cho mình thật đáng yêu.

Từ Táp không có trực tiếp hưởng ứng, ngược lại hỏi: “Tiểu hùng miêu, có đói bụng không?”

“Đói chết rồi.”

“Hôm nay ăn mì xào được không? Khẩu vị Tân Cương nga.” Từ Táp ngồi xổm trước ghế Lý Xuất Vân nằm ngủ, ngẩng đầu nhìn hấn.

“Cái gì?” Lý Xuất Vân lập tức mở to hai mắt, nóng bỏng nhìn Từ Táp.

“Anh mua nhiên liệu rồi, hôm nay làm làm mì xào thịt băm cho em, bao em thích.”

Trong đôi mắt to của Lý Xuất Vân lóe ra tia chờ mong, kính mắt thô kiề đen đều dấu không được, bộ dáng này của cậu đáng yêu cực kỳ, tựa như một con tiểu hùng miêu.

“Anh đi nấu cơm, em xem tv trước.” Vươn tay sờ sờ tóc Lý Xuất Vân, Từ Táp cười mị mị đi phòng bếp.

Chờ phòng bếp truyền đến hương thơm tự nhiên, Lý Xuất Vân đã ngồi không yên.

Mì xào thơm ngào ngạt, Lý Xuất Vân ăn hai bát to.

Lý Xuất Vân nghiêng mình dựa vào sofa, xem xong chương thứ nhất của quyển sách trên tay, phát hiện phòng khách thực im lặng, lập tức xoay mặt tìm kiếm Từ Táp, phát hiện hấn đang ở một góc phòng khách tập thể hình, lại hỏi: “Nghỉ dài hạn, anh cũng muốn huấn luyện sao?”

“Àn.”

“Một chút thời gian riêng tư cũng không có?”

“Kia thật cũng không phải. Em có việc?”

“Không phải, tùy tiện hỏi hỏi. Ban ngày anh sẽ đi sân huấn luyện?”

Từ Táp dừng động tác chạy bộ lại, lau mồ hôi. “Đúng vậy, anh thỉnh huấn luyện viên lên toàn bộ kế hoạch huấn luyện, ban ngày đều đi sân huấn luyện.”

Nhìn nhìn quyển sách trên tay, Lý Xuất Vân trầm nghĩ, Từ Táp đã như vậy, mình nhất định không thể thua anh ta, cũng phải làm tốt nhất ở phương diện học tập.

Vận động xong, Từ Táp đi tắm, Lý Xuất Vân buông sách, đi đến ban công.

Màn đêm buông xuống, trên bầu trời đầy sao, lấy bên tai ra nghe tiếng sóng.

Lý Xuất Vân cầm lấy lan can ban công, thân mình ngưỡng về phía sau, hưởng thụ gió biển lướt qua.

Một lần nữa trở lại phòng khách, Lý Xuất Vân thấy Từ Táp đã từ trong phòng tắm đi ra, trên cổ vắt một khăn lông lớn, đang lau những giọt nước đọng lên tóc của mình.

Lý Xuất Vân chú ý, một giọt nước, từ mái tóc đen nhánh của Từ Táp rơi xuống, trượt đến cổ hắn, sau đó theo đường cong chậm rãi chảy vào trong cổ áo, nhìn nhìn, Lý Xuất Vân bỗng cúi đầu, nắm nắm tay.

Từ Táp ngồi vào trên ghế sa lon, phát hiện Lý Xuất Vân đứng ở cửa ban công, ra tiếng gọi hắn: “Tiểu hùng miêu, như thế nào đứng ở nơi đó, lại đây ngồi.” Nói xong, còn vỗ vỗ sofa bên người.

Lý Xuất Vân chậm rãi đi tới ghế sofa, thật cẩn thận ngồi ở bên kia.

Từ Táp tiếp tục lau tóc, nút áo sơ mi của hắn đã cởi một nửa, theo động tác thân thể, mơ hồ có thể thấy được cơ ngực, mặt Lý Xuất Vân đỏ lên, vội vàng quay đầu né tránh.

Hương khí thân nhiên từ sữa tắm nhẹ nhàng thoảng qua, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của người bên cạnh, Lý Xuất Vân biết Từ Táp nhích lại gần, cậu càng thêm không dám quay đầu lại.

“Tiểu hùng miêu.”

“A?”

“Muốn ôm tay vịn sofa đến chết sao.”

Nếu là lúc trước, Lý Xuất Vân sẽ lập tức phản bác trở về, nhưng dưới tình hình này, cậu nói cái gì cũng nói không nên lời.

Vươn tay gác lên vai Lý Xuất Vân, Từ Táp chậm rãi đem cậu kéo vào trọng lòng ngực của mình, thấy thân thể Lý Xuất Vân rụt lại giống như đang sợ hãi, hắn sủng ái ôm chặt cậu. Tiểu gia hỏa này, thật sự rất là đáng yêu, quả thực tựa như một con gấu trúc nhỏ.

“Làm sao vậy?”

“Không... Không có gì.”

“Nếu không có gì, em đi tắm rửa đi.”

14. Chương 14

Lý Xuất Vân đứng lên, biểu tình hơi có vẻ nghiêm túc, sau đó chuồn vào phòng tắm.

Từ Táp dựa vào tiến sô pha, nhìn bóng dáng Lý Xuất Vân có chút kích động, một mình lặng lẽ nở nụ cười.

Vội vàng vội vội gọi đầu rửa mình, Lý Xuất Vân đột nhiên dừng động tác.

Vươn tay lau tấm gương trên bồn rửa mặt trong phòng tắm một chút, Lý Xuất Vân đánh giá dáng người mình ở trong gương.

Àn, coi như cân xứng, tứ chi có nhỏ nhắn, có chút gầy, không có gì đặc điểm, cùng mọi người giống nhau... Chỉ có làn da, làn da bóng loáng nhẵn nhụi trắng như con gái, thường thường đi du lịch nhưng vẫn như vậy. Thân là nam nhân, có làn da đậm màu phơi nắng không đen như vậy, cũng không tính là chuyện tốt đi.

Cong cánh tay gồng lên cơ bắp lên, Lý Xuất Vân không khỏi lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Dáng người như vậy có cái gì hảo.”

Nhớ tới dáng người Từ Táp, làn da màu đồng cổ, mang theo hơi thở của mặt trời cùng đồng cỏ, cánh tay cường tráng hữu lực, chạy đến giữa chân...

Vội vàng đưa khăn mặt lên lung tung xoa xoa mặt, Lý Xuất Vân không dám nghĩ tiếp, thật sợ mình sẽ chảy máu mũi.

Tắm hảo tắm, Lý Xuất Vân đang nghĩ, lại đột nhiên phát hiện mình không mang nội y sạch thì đã vào phòng tắm.

Sao có thể mặc quần áo bẩn ra ngoài?

Do dự đảo quanh ở cửa phòng tắm, lúc này, Lý Xuất Vân nghe được giọng Từ Táp: “Tiểu hùng miêu, có gì sao.”

“A, không có không có!” Lý Xuất Vân gấp đến độ kêu lên, sợ Từ Táp tiến vào.

“Còn muốn bao lâu?”

“A, cái kia, anh giúp em mang quần áo sạch lấy vào đi.”

Từ Táp ở ngoài phòng tắm gõ cửa.”Tiểu hùng miêu, mở cửa.”

“Làm gì?”

“Em ra đi.”

“Đưa quần áo cho em.”

Từ Táp chậm lại thanh âm: “Ngoan ngoan đi ra, nghe lời.”

“Anh còn chưa đưa đồ cho em mà.”

“Anh gọi em ra thì ra đi, ngoan.”

Cẩn thận đem cửa mở ra một kẽ hở, Lý Xuất Vân ló ra ngoài.

Từ Táp đang giữ cái khăn tắm thật to trong tay, đang đứng ở ngoài cửa.

Lý Xuất Vân do dự, chẳng lẽ, anh ta tính lấy cái đó bao mình lại?

Xem ra, là không thể lựa chọn.

Đem Lý Xuất Vân bao lại từ cổ cho đến phía dưới, Từ Táp duỗi tay ra, ôm ngang cậu lên.

Lý Xuất Vân vội vàng dựa vào trong lòng Từ Táp, nghĩ đưa tay ôm hân, nhưng đưa tay ra thì khăn tắm sẽ rơi xuống, chỉ có thể không nhúc nhích.

Đem Lý Xuất Vân đặt ở trên giường, Từ Táp sờ sờ tóc cậu, rồi xoay người đi ra ngoài.

Lý Xuất Vân nằm ở trên giường, khăn trương tính toán, có cần tìm quần áo mặc vào không.

Dưới lớp khăn tắm mỏng manh này cái gì cũng không có, nếu...

Không đợi Lý Xuất Vân nghĩ hão, Từ Táp đã vào, trong tay cầm một chén nước, tùy tay đóng cửa phòng ngủ lại.

Một tiếng “Phanh” nhẹ nhàng, làm mặt Lý Xuất Vân đỏ ửng.

“Tiểu hùng miêu, uống nước.” Từ Táp đem cái chén đưa cho Lý Xuất Vân.

Lý Xuất Vân cẩn thận đưa một cánh tay từ trong khăn ra đón lấy, lộ ra một bên vai.

Uống sạch nước, Lý Xuất Vân bắt đầu khăn trương nhìn chăm chăm Từ Táp.

Phát hiện tiểu hùng miêu luôn luôn miệng lưỡi bén nhọn đột nhiên im lặng lên, khăn trương đích như là dựng mao lên, Từ Táp cúi đầu cười thầm.

Vươn tay tiến vào trong khăn tắm, cầm mắt cá chân Lý Xuất Vân, Từ Táp nhìn cậu.

Đây là lần đầu tiên, hắn cầm mắt cá chân của cậu.

__TBD: *xen vào* xạo rõ, lúc trước người đã lên cầm. Táp: không nói hai lời *đá*, TBD: *vèo*

Lý Xuất Vân nhìn chăm chăm Từ Táp, một cử động cũng không dám, chỉ cảm thấy chỗ mắt cá chân nóng bỏng.

Nụ cười trên mặt Từ Táp phi thường ôn nhu, hắn lại không có làm gì thêm nữa.

Cảm nhận thấy sự khẩn trương của Lý Xuất Vân chậm rãi tiêu trừ, vẻ mặt của hắn thả lỏng xuống.

Thật là, đã cùng hắn ở chung, cùng nhau mở rộng trái tim, mình và em ấy đều thực nghiêm túc đối mặt với đoạn cảm tình này, đã một thời gian dài, nhưng qua tối nay, quan hệ sẽ càng thêm vững chắc.

Chú ý tới biểu tình của Lý Xuất Vân, Từ Táp chậm rãi nhích lại gần, để tay lên phần bả vai lộ ra của Lý Xuất Vân.

Cảm giác ấm áp, làm cho Lý Xuất Vân động tâm, cậu giống như một con mèo mà cọ vào.

Từ Táp buông, đứng lên, cởi bỏ cái áo sơmi đã cở một nửa của mình.

Lý Xuất Vân hâm mộ nhìn cơ bụng rắn chắc của Từ Táp, nhưng nhìn càng thì cậu càng không dám xem tiếp, có trời mới biết là mình nhắm mắt trước hay là phun máu mũi trước.

Từ Táp dùng sức nặng ép lại.

Sau khi tiếp nhận nụ hôn nồng nhiệt của Từ Táp, Lý Xuất Vân nhẹ nhàng nói, “Táp, anh tắt đèn đi.”

“Không.”

“Tắt đi rồi, sẽ không sáng.”

Từ Táp chậm rãi xả khăn tắm trên người Lý Xuất Vân, ánh mắt chăm chú vào Lý Xuất Vân.”Anh muốn thấy rõ.”

“Có cái gì đẹp, anh có em cũng đều có.”

Da thịt tiếp xúc với nhau, Từ Táp không nói gì thêm.

Lý Xuất Vân có chút không cam lòng, rồi lại không thể nê hà, lúc trước, người này thực nghe lời, bắt quá xem ra, ở một vài phương diện, về sau chắc chắn hẳn sẽ không nhượng bộ.

Từ Táp hôn, đụng chạm nhẹ nhàng như lông chim, bắt đầu từ trán Lý Xuất Vân, sau đó là mắt, gương mặt, môi, lại chậm rãi đến chỗ cổ cùng xương quai xanh.

“Ô, ngứa...” Lý Xuất Vân ở trong lòng Từ Táp vặn vẹo thân thể.

Tay vuốt ve da thịt nhẵn nhụi của Lý Xuất Vân, từ bả vai đến trước ngực, Từ Táp thì thào nói nhỏ: “Em thật đáng yêu...”

Cảm giác được đôi môi thấp nóng của Từ Táp từ bụng mình dần dần xuống thấp, Lý Xuất Vân vội vàng ôm đầu hẳn lại.”Nha... Không cần, Táp...”

Từ Táp ôm lấy Lý Xuất Vân không ngừng vặn vẹo trong lòng: “Ngoan, anh sẽ khiến em càng thoải mái...”

“Nha... Táp a...”

Cảm giác được mình bị Từ Táp hàm ở trong miệng, cảm giác ấm áp ướt át, trước giờ chưa từng nếm qua, ngọt ngào cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông, khoái cảm mãnh liệt chưa bao giờ cóchưa bao giờ có, làm cho Lý Xuất Vân một chút sức chống cự đều không có.

Một chốc bùng nổ kia, cậu thậm chí không có khí lực đem Từ Táp đẩy ra.

Cả người dựa vào trong lòng Từ Táp, mồ hôi hai người đan vào ở bên nhau, Lý Xuất Vân không ngừng thở dốc, ngón tay đặt trên vai lấy Từ Táp đều phát run.

Từ Táp vuốt ve lưng Lý Xuất Vân, giống như trấn an một con mèo.

Sau một lúc thoáng bình phục, Lý Xuất Vân ngượng ngùng, đem mặt vùi trước ngực Từ Táp, không dám

nhìn hẩn.

“Tiểu hùng miêu.” Từ Táp kêu lên.

Phòng ngủ sáng trưng làm cho Lý Xuất Vân không dám ngẩng đầu.

“Sợ cái gì?”

“Chán ghét.”

Từ Táp nhẹ giọng cười, “Chán ghét? Là thích mới đúng.”

“Ai thích!”

“Em không lừa được anh đâu.”

Đúng, phản ứng của thân thể là trực tiếp nhất, cái gì cũng không thể gạt được hẩn, dưới ánh đèn sáng ngời, cái biểu tình gần như là mê loạn này không thể thoát khỏi tầm mắt.

Từ Táp ôm lấy Lý Xuất Vân, đặt cậu ở dưới thân, chậm rãi tách ra hai chân cậu ra mà Lý Xuất Vân cũng thực thuận theo.

Cảm giác được nơi tối tư mật bị tay Từ Táp đụng vào, cảm giác tê dại lại thoải mái, Lý Xuất Vân nhịn không được tiếng rên rỉ.

Dù sao bất luận biểu tình hay là thanh âm cũng đã không thể che dấu, vậy thì cứ đơn giản phóng túng biểu đạt đi ra.

Từ Táp ôn nhu, làm cho Lý Xuất Vân chậm rãi thả lỏng thân thể, cảm giác được dịch bôi trơn ở chỗ kia, lại không khỏi làm cho cậu nhú mảy.

“Tiểu hùng miêu, ngoan, thả lỏng một chút.” Từ Táp nhẹ giọng ở bên tai Lý Xuất Vân nói.

Cơn đau ập đến khi bị Từ Táp xỏ xuyên qua, làm cho Lý Xuất Vân kêu lên, cậu dùng lực nắm chặt Từ Táp, ngón tay bầu vào giữa lưng Từ Táp.

“Đau không? Ngoan, nhẫn nại một chút, thả lỏng thân thể, không phải sợ, anh sẽ cẩn thận.”

Tuy rằng Lý Xuất Vân cảm thấy đau, nhưng mà mình vẫn có thể chịu được, phảng phất như mình đang ở giữa biển khơi, cảm giác từng cơn sóng khoái cảm hỗn loạn với đau đớn, từng đợt từng đợt đánh sâu vào mình.

Nhắm mắt lại, dùng toàn bộ thân cùng tâm đi cảm thụ Từ Táp, Lý Xuất Vân cảm thấy như mình đang cùng hắn hòa tan với nhau, tuy hai mà một.

“A, a... Táp...”

Sau đợt kích tình, nhìn Lý Xuất Vân ở trong lòng mình đã dần khôi phục biểu tình bình tĩnh, Từ Táp nhẹ nhàng lắc lắc vai hắn, “Tiểu hùng miêu, anh ôm em đi tắm rửa được không?”

“Àn.” Lý Xuất Vân ở trong lòng Từ Táp gật đầu.

Ôm nhau ngồi ở trong bồn tắm lớn, Từ Táp dùng khăn mặt lau thân thể thay Lý Xuất Vân.

“Anh ôm em đi ra ngoài.” Từ Táp nói.

“Không, em, em muốn tắm thêm một chút, anh đi ra ngoài trước.” Lý Xuất Vân vội vàng cự tuyệt.

Từ Táp không có kiên trì, về phòng ngủ trước.

Lý Xuất Vân đứng lên, chỉ cảm thấy thắt lưng cùng đầu gối đều bủn rủn, chỉ cần bước một bước, trong cơ thể liền ần ần co rút đau đớn.

Nhìn vào tấm gương bên cạnh phòng tắm, Lý Xuất Vân đánh giá mình, người trong gương cùng lúc trước không có gì khác nhau, chính là, ánh mắt càng thêm ướt át, ngập nước, còn có, toàn thân đều là dấu hôn màu đỏ.

Lý Xuất Vân nghĩ đến, vừa rồi, Từ Táp dùng sức mút vào lan mình như vậy, như là cố ý muốn mình lưu lại dấu vết của hắn. Từ Táp ôn nhu thì ôn nhu, nhưng dục chiếm hữu cũng rất mạnh.

Lúc trở lại phòng ngủ, Từ Táp đã tắt đèn lớn đi, chỉ còn lại một cây đèn nhỏ bên cạnh giường.

Lý Xuất Vân chậm rãi ngồi ở bên giường.

Từ Táp ôn nhu mỉm cười, duỗi cánh tay, dùng một giọng sủng ái hỏi: “Tiểu hùng miêu, muốn dùng tay anh làm gối đầu không?”

Lý Xuất Vân “Ân” một tiếng, gổi lên trên cánh tay Từ Táp, tìm một vị trí thoải mái trước ngực Từ Táp, một tay cầm lấy vạt áo Từ Táp, nhắm hai mắt lại.

Từ Táp tắt đèn, toàn bộ phòng ngủ chìm vào trong bóng đêm làm người ta an tâm.

“Tiểu hùng miêu, em có khỏe chứ?” Từ Táp hỏi.

Từ Táp đem tiểu nhân nhi đang cuộn mình trong ngực mình siết chặt chút, thay hắt dịch hạo góc chần, “Anh... Anh vừa rồi... Đau thì nói với anh.”

Lý Xuất Vân ở trong lòng Từ Táp lắc đầu, “Không sao, anh rất ôn nhu.”

Chờ khi Lý Xuất Vân tỉnh lại, sắc trời đã muốn sáng rồi, bức màn che đi ánh mặt trời sáng ngời bên ngoài, ánh sáng trong phòng ngủ thực nhu hòa.

Mở to mắt, liền thấy Từ Táp tại bên người, đôi mắt đen bóng nhìn mình chăm chú, Lý Xuất Vân lập tức mặt đỏ lên.

Đêm qua...

Không đợi Lý Xuất Vân nghĩ nhiều, Từ Táp đã hôn lại.

Nụ hôn sáng ôn nhu lại biến thành cái hôn lưỡi mãnh liệt khiến cả người Lý Xuất Vân đều mềm nhũn.

Từ Táp mang theo nụ cười thỏa mãn, đem Lý Xuất Vân kéo vào trong lòng, sau đó từ dưới gối lấy ra một thứ gì đó.

Cái hộp nho nhỏ bằng nhung đỏ thắm, Lý Xuất Vân vừa thấy, đã biết bên trong là cái gì.

Này có thể là Từ Táp đã sớm chuẩn bị tốt đi, Lý Xuất Vân thầm nghĩ.

“Anh sẽ không quê mùa như vậy chứ?” Lý Xuất Vân đoán ra được đầu mối Từ Táp nói.

“Sao lại nói là quê mùa, đây chính là anh nghiêm túc chọn lựa.” Từ Táp nghiêm túc nói.

“Em không phải nói chiếc nhẫn, em còn chưa thấy mà. Em là nói anh. Anh đeo cái này, tất cả mọi người sẽ biết.” Lý Xuất Vân vừa nghĩ tới thân phận cầu tinh của Từ Táp, liền lập tức liên tưởng đến tin tức sẽ như mưa bay đầy trời.

Từ Táp mở hộp ra, quả nhiên, là một đôi nhẫn.

Từ Táp còn nghiêm túc mà trình trọng nói với Lý Xuất Vân: “Tiểu hùng miêu, anh hy vọng em hiểu được, anh đối với em rất nghiêm túc, đối với tình cảm của chúng ta cũng rất nghiêm túc. Anh sở dĩ muốn mua nhẫn, chính là muốn nói cho em biết điều này. Anh hy vọng chúng ta lấy mãi mãi làm điều kiện tiên quyết để ở chung và sẽ quý trọng lẫn nhau, trân trọng lẫn nhau. Cho nên, anh muốn mang chiếc nhẫn kia, anh muốn nói cho mọi người bên cạnh mình, anh đã có người thuộc về mình. Tiểu hùng miêu, anh thích em.”

Ngô, Lý Xuất Vân xấu hổ đỏ mặt, đối mặt với Từ Táp đang thổ lộ thâm tình, cậu vừa vui sướng, vừa thẹn thùng.

“Em không đeo dùm anh sao?”

Lý Xuất Vân ngoan ngoãn đem nhẫn đeo vào tay trái Từ Táp.

“Vậy còn em?”

Lý Xuất Vân gục đầu xuống, chi chi ngô ngô nói: “Em... Em... Có chút ngượng ngùng a.”

Từ Táp sờ sờ đầu Lý Xuất Vân.”Không sao, em cắt kỹ nó là được.”

Lý Xuất Vân cắt kỹ chiếc nhẫn thuộc về mình kia.

Cảm giác được Lý Xuất Vân có chút sốt nhẹ, Từ Táp để cậu tiếp tục nghỉ ngơi, mình nấu hảo cháo, từng múng từng múng uy cậu ăn. Lại nằm ở bên cạnh cậu hóng cậu đi ngủ.

Trong thời gian nghỉ dài hạn này, đôi tình nhân này cứ quyến luyến bên nhau, khó lìa.

Từ Táp lại trở lại sân huấn luyện, tinh thần cũng khác trước, nụ cười trở nên càng rực nắng.

Hầu Dũng chú ý tới chiếc nhẫn màu bạc trên ngón áp út trái của Từ Táp, “Yêu” một tiếng.”Như thế nào, gấu trúc kia có lực hấp dẫn như vậy?”

Từ Táp nhất chọn mi, đắc ý đáp: “Tiểu hùng miêu nhà ta tốt nhất.”

Đoạn tình cảm lưu luyến này, Từ Táp không tính toán giấu diếm. Nói cho huấn luyện viên mà mình vẫn xem như một người cha, cùng với cao tăng câu lạc bộ.

Đối với Từ Táp, huấn luyện viên của đội Minh Châu hiểu ắt rõ, hẳn biết Từ Táp đã trưởng thành, nếu Từ

Táp đã quyết định cùng với người kia tư thủ, vị lão nhân lão nhân hiền lành lại nghiêm túc này cũng không phản đối.

Cao tăng câu lạc bộ đối với đoạn tình cảm lưu luyến này cũng không có phản đối, Từ Táp đã hai mươi lăm tuổi, hắn đã trưởng thành, biết mình đang làm cái gì, bọn họ chỉ dặn dò hắn giữ bí mật chút, không cần quá đường hoàng.

Được mọi người chúc phúc, Từ Táp thật cao hứng.

Ở bên kia, Lý Xuất Vân đang ở thư viện đọc sách nhưng không thể nào tập trung được, xem sách một hồi, tâm tư liền chuyển tới trên người Từ Táp, nhớ tới những việc của anh với mình, nghĩ nghĩ, liền hận không thể lập tức bay đến bên người Từ Táp, làm nũng với anh, được anh ôm.

“Hừ, hầu tử này, nhất định hạ cổ mình rồi.” Cẩn bút, Lý Xuất Vân oán hận nghĩ, đem suy nghĩ đã dạo quanh địa cầu vài vòng kéo trở lại trên sách vở.

15. Chương 15

Hôm nay sau khi huấn luyện chấm dứt, Từ Táp nói cho Lý Xuất Vân mình phải về thăm nhà, cậu tự lo cơm chiều cho mình.

Từ mẫu vừa thấy đứa con, liền nén giận hắn gần đây như thế nào vẫn chưa trở về.

Thiệu Hiểu Mạn truyền một ánh mắt cho anh trai, ý bảo hắn ngoan ngoãn nghe huấn.

Ăn cơm xong, cả nhà ngồi trên ghế sofa tán gẫu.

Từ mẫu hỏi: “A Táp, người bạn kia của con, tiểu Vân, gần đây có khỏe không?”

Từ Táp sững sốt một chút, lúc này mới đáp: “Rất tốt.”

“Có thời gian thì mời cậu ấy đến nhà chơi.”

“Nga.”

Từ mẫu tiếc nuối nói: “Thật là đứa nhỏ tốt a, đáng tiếc cùng tiểu Mạn của chúng ta không có duyên phận. Người làm anh trai gì a...” Nói xong, lại nhìn Thiệu Hiểu Mạn.

Thiệu Hiểu Mạn trộm đối với Từ Táp giả mặt quỷ, cúi đầu cười trộm.

Thừa dịp Từ mẫu không ở bên, Thiệu Hiểu Mạn lặng lẽ hỏi Từ Táp: “Anh, anh cùng tiểu Vân ở chung tốt chứ?”

“Ân, tốt lắm.”

Nhìn chiếc nhẫn trong tay trái Từ Táp, Thiệu Hiểu Mạn hướng hân bữu môi.”Này, mẹ đã nghỉ rồi, bà xem báo thấy cái gì đó, liền hỏi em, em đã thay anh nói qua loa cho qua rồi. Bất quá việc này sớm hay muộn gì cũng phải nói rõ với mẹ, anh phải chuẩn bị trước.”

“Cùng mẹ nói cái gì?”

“Em nói anh chạy theo mô-đen nên mới đeo, mẹ nghe xong cũng không nói gì.”

Từ Táp nghĩ nghĩ.”Ngô, việc này phải chờ một thời gian nữa nói với mẹ thì tốt hơn.”

Thiệu Hiểu Mạn cười nói: “Yên tâm, mẹ thích tiểu Vân, động bất động liền nói cái gì tiểu Vân học vấn hảo, em nghĩ, bà sẽ dễ dàng chấp nhận.”

Từ Táp Về đến nhà, ngồi ở trên ghế sa lon, nghĩ chuyện của mẹ mình.

Lý Xuất Vân đi tới, vươn tay vòng cổ Từ Táp lại, “Uy, đang nghĩ cái gì vậy? Không được phép nghĩ đến người khác!”

Từ Táp ôm lấy Lý Xuất Vân, để cậu ngồi ở trên đùi của mình, đem chuyện hôm nay về nhà gặp mẹ nói cho cậu nghe.

Gãi đầu, Từ Táp nói: “Việc này, nói có khó không khó. Nói dễ dàng cũng không dễ dàng, sớm hay muộn chúng ta đều phải nói thật với người nhà, em có tính toán gì không?”

Lý Xuất Vân cũng nhú mày.

Lẽ ra, Lý mụ mụ trong mắt Lý Xuất Vân không sao cả, nếu như có thể lừa gạt một người cửa có năng lực lại biết chăm sóc như Từ Táp làm người yêu dẫn về nhà. Người trong nhà hẳn là sẽ thật cao hứng, nhưng vấn đề là, cậu là nam nhân.

“Ba của em có thể bị sốc.” Suy nghĩ một nửa, Lý Xuất Vân lúc này mới nói ra một câu.

“Anh giống quái thú lắm sao?” Từ Táp hỏi.

Lý Xuất Vân nhìn nhìn Từ Táp.”Ân, không giống.”

“Anh đây giống cái gì?”

Lý Xuất Vân đem ngồi ở trên ghế sa lon dè Từ Táp ngã xuống, ở trên người Từ Táp, há mồm cắn cầm Từ Táp.”Em thấy, anh thật giống oan gia của em.”

Chiều cuối tuần, thời điểm huấn luyện kết thúc, tiên phong trẻ tuổi của đội Minh Châu tuổi trẻ Phong Lôi Quân hướng Từ Táp đề nghị: “Táp ca, gần đây vẫn chưa tới nhà anh chơi, hôm nay có thể đi chứ?”

Một vị tiên phong khác Trương Minh Thành ở bên cạnh nghe được, cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, trước kia thường đi đến nhà Táp ca chơi, gần đây vẫn chưa đi.”

Lý Thiên Lượng ở một bên cười nói nói: “Táp, cậu không phải Kim ốc tàng kiều chứ?”

— Kim ốc tàng kiều: lâu vàng giấu giai nhân.

Sau kì nghỉ dài hạn, các đội hữu trong đội Minh Châu đều chú ý tới chiếc nhẫn trên tay Từ Táp kia, nhưng lại không thấy hắn mang người yêu đi ra, mọi người rất ngạc nhiên, đều muốn nhìn một chút hạng người gì có thể bắt nam nhân như Từ Táp làm tù binh.

Từ Táp nghĩ đến bộ dáng không sửa soạn của Lý Xuất Vân, mái tóc bồm xồm, không tự chủ được nói: “Cái gì Kim ốc tàng kiều, kim ốc giấu yêu thì không sai biệt lắm.”

Mấy người kia nghe được nghe được, đều cười ha hả.

Bất quá vì đội hữu yêu cầu, Từ Táp đành phải mang theo đại đội nhân mã đi đến nhà mình.

Nghe được chuông cửa vang, Lý Xuất Vân liền chạy nhanh ra mở cửa.

Lý Thiên Lượng đứng ở phía trước nhất, liếc mắt một cái nhìn liền nhìn thấy người ra mở cửa, lập tức ngay gần cả người.

Lý Xuất Vân mặc chiếc áo sơ mi màu đen nguyệt ngọc, quần ka ki màu xanh bụi, đi chân trần đứng ở huyền quan, trên mặt còn mang theo chút nước mực, miệng ngậm bút, gương mặt giấu trong cặp mắt kính đen thô to, đôi mắt to chớp chớp.

Lý Xuất Vân cũng hoảng sợ, ngoài cửa đứng một đám nam nhân cao như ngựa, đều mặc áo cầu thủ cùng giày chơi bóng

Hầu Dững đã sớm thấy Lý Xuất Vân trên ảnh chụp, như khi nhìn đến người, hấn trước hết cười ra tiếng.

Từ Táp vội vàng giới thiệu cho mọi người.”Đây là tiểu hùng miêu nhà tôi.”

Lý Xuất Vân liếc mắt một cái, “Cái gì?”

Từ Táp vội vàng sửa miệng: “A không, đây là tiểu... Đây là Lý Xuất Vân nhà tôi. Tiểu Vân, đây là đội hữu của anh.”

Lý Xuất Vân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy các đội viên khác trong đội Minh Châu, a, bọn họ thoạt nhìn cao lớn hơn trên TV rất nhiều, nhìn mấy gương mặt thành thực kia, Lý Xuất Vân không khỏi đưa một ngón tay.”A, Lý Thiên Lượng!”

Lý Thiên Lượng nhin không được cười: ”Đúng vậy, là tôi.”

Đợi cho một đám người kia vào cửa ngồi xuống, Lý Xuất Vân đột nhiên phát hiện, Từ Táp quả nhiên cần một phòng khách lớn.

Một con đội bóng ít nhất có hai mươi mấy cầu thủ, còn huấn luyện viên, tiên phong, đám người đội y, phòng khách không lớn, thật đúng là chứa không hết.

Phát hiện những người khác đều nhìn chăm chăm miệng mình, Lý Xuất Vân có điểm thẹn thùng, cúi đầu, sờ sờ đầu tóc của mình, muốn đem mái tóc vảnh lên của mình xẹp xuống một chút.

Củng Vĩ vừa thấy được Lý Xuất Vân, liền lập tức hiểu được nguyên nhân Từ Táp không muốn công khai người yêu.

Thân là đội trưởng đội Minh Châu – Củng Vĩ, thành thực từ lúc còn nhỏ, hấn tựa như người đại ca quan tâm mỗi một đội viên. Cùng Từ Táp quen biết nhiều năm, Củng Vĩ vẫn hy vọng Từ Táp có thể sớm ngày luyện ái kết hôn.

Sau khi nghe Từ Táp nói có người yêu, Củng Vĩ vẫn hy vọng có thể gặp một lần, nhìn xem là hạng người gì, khi thấy Lý Xuất Vân, Củng Vĩ có chút ngoài ý muốn, bất quá vừa nghĩ tới thành thực như Từ Táp, hấn là loại nam nhân rất nghiêm túc với tình cảm, một khi đã quyết định, sẽ thật sự chấp nhất và chung tình.

Mỉm cười nhìn Lý Xuất Vân, Củng Vĩ nói với cậu: “Tiểu Vân, anh là Củng Vĩ, gọi em là tiểu Vân được chứ?”

Lý Xuất Vân gật gật đầu, trong lòng ám oán cha mẹ đặt cho mình cái tên thật giống con gái, nhưng thật không còn cách nào sửa.

“Tiểu Vân em đang đi làm sao?”

“Chưa, em còn chưa tốt nghiệp.”

“Năm một? Em học ở trường nào?”

Lý Xuất Vân âm thầm cúi gập gương mặt búp bê của mình. “Em là nghiên cứu sinh khoa sinh vật hóa chất chuyên nghiệp, đại học Hóa Chất Học Viện Hương Đảo, tới tháng chín thì đã năm thứ hai.”

Củng Vĩ âm thầm kinh ngạc, kẻ có màu da tái nhợt trước mắt này, thoát nhìn rất giống một thiếu niên, thế nhưng...

“A, cậu với Từ Táp ai lớn hơn?” Lôi Quân nhin không được hỏi.

“Tôi bằng tuổi anh ấy.”

“Thật sự là nhìn đoán không ra.”

Từ Táp ở một bên mặt mang kiêu ngạo nói: “Tiểu hùng... Tiểu Vân nhà của tôi học hành phi thường giỏi, vừa rồi còn được làm đại biểu cho khối hóa học đại học Hương Đảo, còn nhận được khen thưởng trong thi đấu toàn quốc.”

Củng Vĩ lộ ra ánh mắt thương thức nhìn Lý Xuất Vân.

Từ Táp lưu các đội hữu lại nhà ăn cơm, đi phòng bếp, Lý Xuất Vân cũng đi hỗ trợ.

Cách khách nhân khác ngồi trong phòng khách, tán gẫu.

Củng Vĩ cười nói: “Đứa nhỏ này thật không tệ.”

Lôi Quân nghe xong, ở một bên nói: “Đứa nhỏ gì nha, lớn hơn em sáu tuổi, thực nhìn mà đoán không ra.”

Lý Thiên Lượng cùng Hầu Dững cắn lỗ tai cười trộm, “Quả nhiên không phải Kiều* .”

_kiều trong kim ốc tàng kiều.

Trương Minh Thành lộ ra biểu tình có vẻ hoang mang nhìn về phía Củng Vĩ.”Cảm giác anh ta cùng Táp ca, là loại hình hoàn toàn bất đồng.”

“Có lẽ chính vì như vậy, mới càng có thể hảo hảo ở chung.”

“Nói thế cũng được sao?”

“Chuyện tình cảm này, ai có thể nói rõ ràng? Chỉ cần Táp thích là tốt rồi.”

Cả đám ở trong nhà Từ Táp ăn cơm, uống rượu, nói chuyện phiếm, ca hát, thẳng nháo đến khuya mới cất bước trở về, Lý Xuất Vân giúp đỡ Từ Táp sửa sang lại phòng khách.

Cảm giác được các bạn của Từ Táp đều không có dùng ánh mắt kỳ thị đối đãi mình, điều này làm cho Lý Xuất Vân yên tâm không ít, mới đầu luôn luôn tại lo lắng các người bạn này có thể chấp nhận mình hay không.

Có lẽ Củng Vĩ nói rất đúng, một đoạn cảm tình, là xem nó vững chắc hay không, yêu nhau hay không.

Khi Lý Xuất Vân ở phòng ngủ sửa sang lại giường, Từ Táp vào, hắn có uống rượu, nên mặt có chút hồng, cười meo meo.

Đưa tay từ phía sau lưng ôm lấy thắt lưng Lý Xuất Vân, Từ Táp đem mặt dán lên mặt Lý Xuất Vân cọ cọ, ôm cậu chậm rãi lay động.”Tiểu hùng miêu, các huynh đệ của anh đều thực thích em, tiểu hùng miêu nhà của anh đáng yêu nhất.”

Cảm giác được men say của Từ Táp, Lý Xuất Vân đẩy hắn ngồi lên giường, hỏi: “Em làm sao đáng yêu?”

“Tiểu hùng miêu làm sao đều đáng yêu.” Nói xong, Từ Táp liền động thủ, lôi kéo áo sơ mi của Lý Xuất Vân.

Lý Xuất Vân chặn tay Từ Táp lại.”Anh còn chưa nói rõ ràng mà.”

Từ Táp ngã xuống giường, đưa tay gác ở trên trán.”Anh nói, tiểu hùng miêu nhà của anh, học hành số một, cao tài sinh, thông minh, xinh đẹp, giỏi giang, đi nhiều nơi, đọc vạn quyển sách đi ngàn dặm đường, chụp ảnh phong cảnh đều tuyệt vời, còn có...”

Lý Xuất Vân khóa ngồi ở thắt lưng Từ Táp, tay chống lên vai Từ Táp, cúi xuống nhìn hắn, hỏi: “Em thông minh?”

“Đương nhiên, sách em đọc anh đều không hiểu.”

Lý Tiểu Vân âm thầm đặc ý, thông minh, là có một chút đi, tối thiểu về phương diện sinh vật hóa chất mình vẫn là có tự tin.

“Xinh đẹp?”

“Đương nhiên, em đáng yêu nhất...” Nói xong, Từ Táp đưa tay xoa mặt Lý Xuất Vân.

Lý Xuất Vân nhìn khuôn mặt anh tuấn của Từ Táp, muốn nói suốt, Từ Táp so với mình còn suốt hơn, bất quá, hẳn nói mình xinh đẹp, vậy nhận đi.

“Em giỏi giang?” Lý Xuất Vân lại hỏi.

“Àn...” Từ Táp ôm lấy Lý Xuất Vân, một cái xoay người đem cậu đặt ở dưới thân.

Lý Xuất Vân luống cuống tay chân ở trong lòng Từ Táp giây giụa.

Từ Táp cực kỳ dễ dàng đem Lý Xuất Vân khóa lại.”Tiểu hùng miêu, ngoan một chút, anh sẽ làm rất nhiều chuyện em thích...” (TBD: anh uống rượu vào liền trở thành đại sắc lang rồi >.<)

“Em mới không thích!”

Từ Táp dựng thẳng ngón trỏ lên, che đôi môi còn muốn phản bác của Lý Xuất Vân.”Chớ gạt anh, về cái này, anh biết rất rõ.”

Đời sống tình cảm ổn định, làm cho cuộc sống Từ Táp cùng Lý Xuất Vân trở nên càng tốt đẹp.

Trong tháng sáu, đội bóng có mấy trận đấu, Lý Xuất Vân đều mang cha của mình cùng đi.

Cậu muốn nhìn phản ứng của phụ thân đối với Từ Táp một chút.

Lý phụ biểu hiện như mọi fans bóng, cuồng nhiệt cổ vũ trên khán đài, không thấy điều gì khác, Lý Xuất Vân lại không dám nói nhiều.

Duy nhất làm cho Lý phụ buồn bực chính là, đứa con luôn luôn không thích vận động, như thể nào đột nhiên đối với bóng đá bắt đầu sinh hứng thú mãnh liệt.

Cuộc thi của học viện, thành tích của Lý Xuất Vân tương đương hảo, nghiên cứu cùng giáo thụ cũng tiến triển không tồi, điều này làm cậu hết sức hài lòng, cảm thấy một nửa điều này cũng do công của Từ Táp, đều là vì có hẳn cẩn thận chăm sóc cuộc sống của mình.

Nhưng Lý Xuất Vân lại phát hiện biểu tình Từ Táp từ từ ngưng trọng.

Một ngày sau khi huấn luyện chấm dứt, Từ Táp cùng Cung Vĩ sóng vai, chậm rãi hướng phòng nghỉ đi đến.

Nhìn đến Từ Táp tựa hồ có chuyện muốn nói, Cung Vĩ thay xong quần áo, liền đi theo Từ Táp vào nhà ăn ở sân huấn luyện, tìm cái góc ngồi xuống.

Từ Táp cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện Lượng, là thật?”

”Đúng vậy. Chuyện bây giờ còn đang tiến hành giữa, bắt quá, cũng nhanh.”

Từ Táp ngẩng đầu, khổ sở nhìn Cung Vĩ.

Cung Vĩ lộ ra nụ cười ôn hòa.”Chúng ta phải tôn trọng lựa chọn của em ấy.”

Từ Táp thương cảm đứng lên, thở dài, Cung Vĩ cũng lý giải được tâm tình lúc này của Từ Táp, tuy hẳn cùng với hắn không thân lắm, thân thủ võ võ bả vai Từ Táp.”Tin tưởng Lượng cũng luyện tiếc mà.”

“Lý tiên sinh thật sự để Lượng đi sao?”

“Hắn đã đồng ý.”

Từ Táp vừa nghe, không khỏi nghĩ tới ông chủ chân chính phía sau đội Minh Châu —— Lý Hạo Vũ.

Lý Hạo Vũ – ông chủ của tập đoàn Tân Minh Châu, đại cổ đông sau lưng đội Minh Châu.

Tập đoàn Tân Minh Châu, là kinh doanh hàng loạt khách sạn lớn cùng ngành thực phẩm, mà tập đoàn tài chính sau lưng nó còn lớn hơn nữa, chính là tập đoàn Lý thị.

Ở Hương Đảo, thậm chí trong ngành kinh tế thể giới, có tiếng tăm lừng lẫy. Đây là một gia tộc hoa thương* nổi tiếng, tộc nhân trải rộng toàn bộ thế giới. Gia tộc Lý thị đã vào thương trường từ thời trung đại, tích lũy đại lượng tài phú. Gia tộc này vốn gốc ở Bắc Kinh, sau đó, chuyển đến làm vương* ở Thượng Hải, cuối cùng, lấy Hương Đảo làm nơi ở của người trong gia tộc.

__ gia tộc hoa thương: gia tộc có truyền thống buôn bán truyền đời.

__vương ở đây có nghĩa là vua của thương giới, kẻ đứng đầu, chứ ko phải vương (vua) của thời PK.

Bởi vì nhiều thể hệ kinh thương, mà mỗi một thời đại, đều có thương nhân xuất sắc xuất hiện, tập đoàn Lý thị càng lúc càng lớn, sản nghiệp kinh doanh từ điền sản, máy móc, chế tạo, khách sạn, rồi đến ngân hàng, điện tín, vận tải đường thủy, bán lẻ, cơ hồ không chỗ nào mà không có, xí nghiệp của gia tộc trải rộng khắp nơi trên thế giới. (\$_\$, ai giả vô nhà này đếm tiền mỗi tay a~)

Lý Hạo Vũ là một trong các thành viên của gia tộc Lý thị, hắn còn trẻ đã phụ trách tập đoàn Tân Minh Châu phát triển, đồng thời, đầu tư đội bóng đá Minh Châu, hiện tại, đội bóng này đã là cường đội số một số hai trên sân cỏ.

Từ Táp ở đội Minh châu rất nhiều năm, nhìn thấy Lý Hạo Vũ mấy lần, nhưng cũng ít đến có thể đếm được.

Vị Lý Hạo Vũ này, âm trầm nội liễm, cách làm việc thì trước sau như một, rất có phong cách của người Lý gia, cũng không đăng ảnh chụp lên báo.

Từ Táp làm sao cũng không nghĩ ra, nếu Lý Hạo Vũ có được tác phong khôn khéo cường hãn trước sau như một của Lý thị, hắn vì cái gì cùng quyết ý để Lý Thiên Lượng rời đi?

Ngày này, Từ Táp chạy chậm xong, ở trên ghế sa lon nghỉ ngơi, Lý Xuất Vân đi qua dựa vào, muốn cùng hắn ôn tồn một chút.

Từ Táp ôm Lý Xuất Vân, lại không nói gì, tựa hồ có tâm sự.

“Táp...”

Từ Táp nghe được Lý Xuất Vân gọi hắn, mới mỉm cười, nhìn người trong lòng.

Ngửa tay vỗ về mi tâm Từ Táp, Lý Xuất Vân cảm thấy bộ dáng mỹ nam tử nhũ mày thật đúng là làm đau lòng người.”Anh có tâm sự à?”

“Gần đây là có chút việc.”

“Nghe nói, Lý Thiên Lượng muốn đi?”

Từ Táp thâm trầm gật gật đầu. ”Đúng vậy.”

Lý Xuất Vân thực kinh ngạc, nguyên lai tin tức trên mạng là thật, cả ngày nay cậu cũng không quá tin tưởng, hiện tại nghe Từ Táp chứng thực, xem ra, đã muốn tám chín mười phần.” Sao lại như vậy chứ? Đội Minh Châu cứ nhiên để cậu ta đi.”

“Anh cũng vậy nghĩ như vậy, anh vẫn không quá quan tâm tin tưởng. Bất quá trận trước anh nghe đội

trưởng nói, ta nghĩ, cũng sắp rồi.”

“Thật sự để cậu ta đi?”

“Àn... Anh vốn tưởng rằng sẽ không đi. Anh cùng Lượng, còn có tiểu Dũng, bọn anh đều là từ trường học bóng đá tốt nghiệp vào đội Minh Châu, vẫn ở tại đội Minh Châu, chưa từng rời đi. Ba người ở bên nhau học tập, huấn luyện, từ dự bị cho tới chủ lực, rất nhiều năm. Kỳ thật anh biết, Lượng quyết định phải đi, nhất định là trải qua suy nghĩ kỹ càng, anh cũng biết, anh không nên nói thêm cái gì, nhưng anh...”

Lý Xuất Vân ôm lấy đầu Từ Táp, làm cho hắn tựa vào vai mình.”Em biết, Táp, anh luyện tiếc cậu ấy, anh luyện tiếc huynh đệ rồi đi.”

“Àn, bạn bè nhiều năm như vậy, hắn đột nhiên muốn đi, muốn tới đội khác.”

“Khi gặp lại, chính là đối thủ.”

“Anh không sợ, anh chỉ là lo lắng cho cậu ấy.”

Lý Xuất Vân khó hiểu hỏi: “Cậu ta có cái gì khiến người ta lo lắng? Cậu ta lớn như vậy, lại nói, Lý Thiên Lượng cũng là tiên phong đỉnh cấp trong trận đấu quốc nội, đi đến khác đội, nhất định được đối đãi như bảo bối, có người chiếu cố cậu ta, anh lo lắng cái gì?”

Từ Táp nở nụ cười.”Người không rõ, Lượng từ nhỏ là một đứa nhỏ miễn cưỡng, thời gian để cậu ấy thích nghi với hoàn cảnh mới so với người bình thường dài hơn.”

Lý Xuất Vân oai đầu nghĩ nghĩ.”Không rõ.”

“Nói như thế, mỗi lần khi Lượng đến sân khách đấu, luôn mang theo gối ôm của cậu ấy, bằng không hắn ngủ không ngon. Thi đấu nhiều năm như vậy, cậu ta vẫn mang gối ôm kia, đi khắp tất cả thành thị.”

Lý Xuất Vân kêu đứng lên: “Ôi, nguy, đại tướng Từ Táp của đội Minh Châu, tung bí mật cá nhân của [phong tuyến tiêm đao] Lý Thiên Lượng!”

Từ Táp không khỏi bị chọc đến ha ha nở nụ cười.

Lại một lát sau, Từ Táp nói: “Em nói rất đúng, Lượng qua đó nhất định sẽ có người chiếu cố cậu ta, anh không cần lo lắng nhiều như vậy, anh tin tưởng Lượng cũng nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố mình.”

Lý Xuất Vân vỗ vỗ đầu Từ Táp.”Có người bạn để vươn bạn như anh, cậu ta thực hạnh phúc.”

Từ Táp chậm rãi trở nên bình thường trở lại.

Lý Xuất Vân tựa vào người Từ Táp, hỏi: “Táp, có một việc em rất muốn hỏi anh.”

“Cái gì?”

“Vì cái gì anh không đá tiên phong chứ?”

Từ Táp nở nụ cười.”Mỗi người đều có vị trí mỗi người, mỗi người cũng đều có sở trường của mỗi người. Anh hợp với vị trí giữa sân hơn, thế thôi.”

Lý Xuất Vân cười cườ: “Em nghĩ, anh suất như vậy, sẽ thích đá tiên phong.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ qua như vậy, anh chỉ làm chuyện anh cảm thấy thích hợp. Anh yêu bóng đá, anh hy vọng có thể trở thành vĩ đại, cầu thủ toàn diện hình, không phải chỉ vì cầu tiến. Thật sự.”

Lý Xuất Vân tựa trên vai Từ Táp.”Em nghe cha em nói, anh người thuộc dạng tuyển thủ kỹ thuật, dùng đầu óc đá cầu, cầu kỹ cũng phi thường tốt, tố chất thân thể cũng phi thường tốt, lại có cái nhìn đại cục, đại bộ phận tiền của công đội Minh Châu đều là từ người phát hiện hoặc tổ chức, nhưng, cước pháp của cậu cũng tốt lắm, chân nào cũng có thể sút banh.”

“Ân, anh luyện tập, cho nên hai chân cũng có thể.”

“Trợ công không được thì tự lực cán sinh (chém >.<).”

Từ Táp cười gật đầu.”Đúng vậy.”

“Trong đội Minh Châu, được hoan nghênh nhất, là anh đi?”

Từ Táp nghĩ nghĩ.”Fan của Lượng tương đối nhiều, anh ta thực anh tuần, rất nhiều người thích cậu ấy.”

“Nhưng anh thì thân thiết hơn.” Lý Xuất Vân lập tức đón nói: “Khi tiên phong đánh tiền khung thành đương nhiên rất tuần tú, bắt quá, nếu như không có Táp trợ công, cũng không thể tiền khung thành đi? Cho nên, sẽ có người thích người tiền vào khung thành cũng sẽ có người thích người trợ công. Em tin tưởng, nhất định có rất nhiều rất nhiều người thích Táp thích xem Táp đá cầu, thích khi xem Táp đá cầu, sẽ có cảm giác rút toàn lực ứng phó đích, Táp là giỏi nhất!”

Nghe được Lý Xuất Vân ca ngợi, Từ Táp không khỏi mặt đỏ.”Không có tốt như vậy.”

“Em nói tốt chính là tốt, Táp lớp nhất!”

“Em cũng rất xuất sắc a.”

Lý Xuất Vân đô khởi miệng: “Em làm sao mà tốt?”

Từ Táp nhất nhất liệt kê, “Em học vẫn tốt, làm bài giỏi, đọc sách tiếng Anh giống đọc trung văn, đi nhiều nơi, chụp ảnh cũng tuyệt.”

Lý Xuất Vân cười meo meo hỏi: “Thật sự. Mỗi lần đều nói giống nhau không phải là gạt em chứ?”

“Đương nhiên là thật.”

“Kia tìm được em, là may mắn của anh nga.” Nói xong, Lý Xuất Vân vươn tay, xoa gương mặt Từ Táp.

Từ Táp gật đầu.”Đúng rồi, tiểu hùng miêu đáng yêu như vậy, anh có thể tìm được, thật sự là may mắn.”

“Phải hảo hảo quý trọng có biết hay không?”

“Anh sẽ hảo hảo chiều cổ em, thương em, yêu em.”

Lý Xuất Vân cười hì hì nói: “Nói phải làm nga.”

“Bất quá, tìm được anh cũng là may mắn của em.”

Lý Xuất Vân vỗ đầu vai Từ Táp.”Hầu tử.”

Lý Xuất Vân lại hỏi: “Táp, Lý Thiên Lượng sẽ chuyển đến đội bóng nào?”

Từ Táp cau mày nghĩ nghĩ.”Bây giờ còn chưa lộ ra, bất quá anh nghĩ, chắc là đội bóng của Thượng Hải, Lượng là người Thượng Hải.”

“Anh là người Trùng Khánh, nếu anh phải chuyển, sẽ đi Trùng Khánh?”

Từ Táp cười nói: “Anh sẽ đi có nơi nào tiểu hùng miêu.”

“Tứ Xuyên còn có gấu trúc đó.”

_gấu trúc = hùng miêu.

Từ Táp đứng lên, kéo Lý Xuất Vân từ trên ghế sa lon ôm lấy.”Anh a, cũng chỉ muốn một mình con này.”

Bảy tháng, chính là mùa đổi nơi công tác của các cầu thủ trong các thành phố.

Đợi cho kỳ nghỉ ngơi và hồi phục chấm dứt, cuối tháng tiếp theo chính là bắt đầu mùa thi đấu, có không ít cầu thủ, sẽ khoát chiến y của đội bóng khác.

Chuyện Lý Thiên Lượng phải chuyển tới đội bóng Thượng Hải, đã xác định.

Tuy rằng vẫn không chấp nhận, nhưng lúc này trong lòng Từ Táp càng nhiều chúc phúc.

Vi Lý Thiên Lượng làm bữa tiệc tiễn biệt, ăn xong mấy món, mọi người đều có ý nguyện có thể gặp lại nhau một lần nữa.

Lý Thiên Lượng đi về phía cấp trên của đội bóng cùng đội bóng chào từ biệt.

Đi vào đại lâu tổng bộ của tập đoàn Tân Minh Châu, đã gần bốn giờ chiều.

Được bí thư dẫn theo, Lý Thiên Lượng đi vào phòng tổng tài ở tầng cao nhất.

Cửa gỗ rất nặng, thăm thật dày, đi ở trên, không có một tiếng động.

Đi phòng tiếp khách đã được rộng mở, Lý Thiên Lượng nhìn thấy một người, đang đứng trước cửa sổ dài phía đối diện chỗ tiếp khách, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lý Hạo Vũ vốn là như thế này, hấn phi thường thần bí mà âm trầm, cơ hồ cũng không tham dự hoạt động đội bóng, thậm chí là hội xuân trà ở tân niên cũng không trình diện.

Lý Thiên Lượng ở đội Minh Châu đá cầu nhiều năm, cơ hội nhìn thấy đại lão bản phía sau màn này cực nhỏ, mỗi một lần hấn đều là đưa lưng về phía người khác.

Nói ra, các cầu thủ đã hỏi thăm qua Lý Hạo Vũ này, có người đoán rằng phải bộ dáng hấn rất dọa người hay không mà hấn không dám gặp người khác.

Bất quá không phải, bản nhân Lý Hạo Vũ lớn lên cực anh tuấn, thỉnh thoảng có người trong gia tộc hấn mới hấn làm khách mời đặc biệt để tuyên truyền cho sản phẩm.

Đứng ở bên trong cửa, Lý Thiên Lượng không dám động, nam nhân kia, gần chỉ là một bóng dáng, liền đủ lực uy nhiếp cùng cảm giác áp bách, làm cho người ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhẹ nhàng khụ một tiếng, Lý Thiên Lượng muốn khiến cho đối phương chú ý.

Quả nhiên, nam nhân đứng phía trước cửa sổ mở miệng, “Ngày mốt phải đi sao?”

Âm thanh nam tính phủ đầy từ lực, ở trong không gian tiếng vọng.

”Đúng vậy.”

Sau đó, lại là cả phòng lại trầm mặc.

Lý Thiên Lượng một cử động cũng không dám.

Rốt cục, Lý Hạo Vũ lại mở miệng: “Bên Thượng Hải sẽ gửi phi cơ qua đón người đi, đỡ phải bị nhiều phóng viên đuổi theo.”

“Cám ơn.”

“Không cần cảm tạ ta, thay người tranh thủ là phải mà.”

Than nhẹ một tiếng, Lý Hạo Vũ chậm rãi nói: “Để người của người ở lại, cũng không giữ lại được lòng của người, không có ý nghĩa.”

Lại qua một khắc, Lý Hạo Vũ nói: “Chúc người hết thấy thuận lợi.”

Lý Thiên Lượng phát tay: “Cám ơn. Như vậy, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Lý Xuất Vân nhìn đến tin tức trong TV, khi Lý Thiên Lượng hướng các phóng viên triển lãm cầu y của mình tân, cậu nhìn nhìn Từ Táp đang chạy bộ ở một bên, phát hiện biểu tình Từ Táp thực bình tĩnh, biết Từ Táp đã tiếp nhận sự thật này rồi.

16. Chương 16

Trường học sắp nghỉ hè, Từ Táp hỏi Lý Xuất Vân có kế hoạch gì không.

“Em muốn cùng một vài bạn học, còn có giáo sư cùng nhau làm một khóa đề, có thể mỗi ngày em vẫn sẽ vào trường.”

“Như vậy a.”

“Anh có kế hoạch gì sao?”

Từ Táp trả lời: “Không có, tháng này anh vẫn sẽ ở trong đội huấn luyện, Lượng đi rồi, có lẽ Từ Lôi Quân sẽ thay thế vị trí của cậu ta, huấn luyện viên hy vọng bọn anh đá ăn ý.”

Một tiên phong ưu tú nhất vừa đi, con đường đoạt giải quán quân mùa giải sau của đội Minh Châu khó hơn rất nhiều, Từ Táp luôn luôn tại lo lắng phải làm như thế nào mới có thể tốt nhất.

“Anh không nghỉ ngơi sao?” Lý Xuất Vân có chút lo lắng thân thể Từ Táp.

“Không sao, huấn luyện viên sẽ sắp xếp nghỉ ngơi cho bọn anh, huấn luyện viên rất có kế hoạch, đều đã sắp xếp rất khoa học.”

Quả nhiên, cuộc sống sau đó, Từ Táp vẫn huấn luyện rồi lại huấn luyện như cũ, Lý Xuất Vân cũng đến trường như trước.

Nhưng dù sao cũng đang ở kỳ nghỉ, bài vở và bài tập của Lý Xuất Vân cùng lượng huấn luyện của Từ Táp đều tương đối thông thả, cảnh này khiến cặp tình nhân có thời gian bắt đầu suy nghĩ chuyện khác một chút, nói thí dụ như, giới thiệu người nhà của mình cho đối phương một chút.

Thiệu Hiểu* Mạn tới thăm anh trai.

__Mấy chương trước rõ ràng là Thiệu Tiểu Mạn, giờ tác giả lại sửa thành Hiểu Mạn, không biết có phải tğ có nhờ nhầm tên hay không? Vì Tiểu và Hiểu không thể đánh sai, đành để y nguyên vậy T^T.

Nhìn đến hai người từng là đôi hoan hỉ oan gia, hiện tại đã thành cho đôi tình nhân ”em dạ anh yêu”, Thiệu Hiểu Mạn cảm thấy thật cao hứng. Một mặt lại khuyên Từ Táp nhanh chóng nói rõ quan hệ hiện tại của Lý Xuất Vân cùng Từ với người nhà.

Lý Xuất Vân quyết định tới Từ gia trước, nhiều Từ mẫu làm quen một chút.

Mang theo lễ vật, Lý Xuất Vân đi Từ gia bái phỏng.

Từ mẫu nhìn thấy Lý Xuất Vân hết sức cao hứng, nhiệt tình tiếp đón cậu.

Lý Xuất Vân tận lực rút thời gian rảnh của mình ngâm mình ở Từ gia.

Ở trước mặt Từ mẫu, Lý Xuất Vân biểu hiện thập phần hảo, nhã, nhận nhu thuận lại nghe lời hiểu chuyện, khiến người thích, cậu đưa cho Từ mẫu lễ vật, bởi Từ mẫu đi dạo phố mua đồ, mang bà đi tới tiệm cơm mới khai trương ăn cơm, cũng sẽ hỗ trợ làm việc nhà.

(TBD: tiểu hùng miêu đang cực lực để lại hình tượng con dâu tốt trong lòng má chồng =)))

Từ mẫu vừa thấy được Lý Xuất Vân lập tức sẽ vui vẻ ra mặt.

Thiệu Hiểu Mạn thấy rất cao hứng, mà Từ Táp lại có chút bất an, bởi vì hắn chú ý tới ánh mắt của mẹ khi nhìn Lý Xuất Vân cùng mình tựa hồ còn có ý khác.

Ngày này, Lý Xuất Vân bởi Từ mẫu đi siêu thị mua sắm, sau khi mua rất nhiều vật dụng hàng ngày, Lý Xuất Vân lại mời Từ mẫu tới một quán trà uống trà.

Ngồi ở vị trí cửa sổ trong phòng trà, cảm nhận ánh dương quan của mùa hạ, Từ mẫu mỉm cười nhạt.

Lý Xuất Vân chọn bánh ngọt có vị rất ngon, mời Từ mẫu nhắm nháp.

“Tiểu Vân, cảm ơn con đi cùng dì.”

“Việc phải làm mà.”

Từ mẫu than nhẹ một tiếng: “A Táp chưa từng bồi dì đi như vậy.”

Lý Xuất Vân vì Từ Táp biện giải: “Anh ấy vì huấn luyện và thi đấu nên rất bận, vừa phải bay tới bay lui, có lẽ thời gian không đủ. Lại nói, hiện tại anh ấy nổi tiếng như vậy, đi tới chỗ nào cũng bị người vây xem, không tiện đi dạo phố.”

Từ mẫu cười nhẹ.”Làm sao nha, a Táp đúng là lo cho gia đình, nhưng ở phương diện này, cho dù là lúc còn ở trường học, khi còn chưa thành danh, hắn cũng không thích theo giúp dì đi dạo phố mua đồ, cũng không thích ăn cơm ở bên ngoài. Dì ngẫu nhiên cũng hy vọng muốn đi nhà hàng mới mở ăn thử, nhưng Táp cùng tiểu Mạn đều không thích. Mấy ngày này, con vẫn mời dì ăn cơm, đồ ăn cũng thật ngon, thật muốn cảm ơn con.”

Lý Xuất Vân vội vàng lắc đầu.”Dì quá khách khí.”

Kỳ thật Lý Xuất Vân đối với thức ăn của nhà hàng có nghiên cứu như vậy hoàn toàn là bởi vì cậu tham ăn mấy món ngon, kết quả đánh bậy đánh bạ thành như vậy.

Từ mẫu nhìn Lý Xuất Vân, hỏi: “Tiểu Vân, các người quen nhau đã bao lâu?”

“Gần một năm.”

Từ mẫu nâng chén trà, uống một ngụm trà, sau đó nói: “Đứa bé Táp này, có nhiều lúc khá chu đáo, có chút lúc thần kinh lại thô, tính tình lại quật cường, không hiểu khéo tâm ý người khác, nó không có khi dễ con chứ?”

“Không có, anh ấy tốt lắm, cũng thực biết chiều cố người khác.”

Từ mẫu lại hỏi: “Tiểu Vân, tình cảm cha mẹ con có tốt không?”

Nghe Từ mẫu hỏi vấn đề này, Lý Xuất Vân có chút kinh ngạc, vẫn là hỏi đáp: “Tình cảm bọn họ vẫn tốt lắm.”

“Đều rất thương yêu con đi.”

”Đúng vậy.”

Từ mẫu hơi hơi ngẩng mặt lên, thở dài một chút, sau đó chậm rãi nói: “Tiểu Vân, có một số việc, con có thể không biết. Táp thoát nhìn thực kiên cường dũng cảm, một bộ nam tử hán, nhưng là nó cũng có một mặt yếu ớt. Lúc Táp còn rất nhỏ, ba nó đã qua đời, dì mang theo nó, ngày cũng trôi qua không dễ dàng, trong tuổi thơ của Táp, có lẽ chỉ có bóng đá là niềm vui duy nhất. Sau đó, dì lại gặp ba của tiểu Mạn, ông ấy là người tốt, đối hai đứa bé đều tốt lắm, chính là không nghĩ tới, ông ta cũng nhanh chóng rời khỏi chúng ta...”

Về gia sự của Từ Táp, Lý Xuất Vân biết một ít, hôm nay từ trong miệng của Từ mẫu, Lý Xuất Vân lại cảm thấy được trong tâm khảm có một phen tư vị khác.

Cha mẹ của Lý Xuất Vân là bạn học từ trung học đến đại học, cảm tình vẫn vô cùng tốt, là một đôi vợ chồng ân ái. Lý Xuất Vân lớn lên trong yêu thương của cả cha lẫn mẹ, không giống Từ Táp lớn lên trong gia đình mồ côi cha, trải qua thống khổ.

Từ mẫu còn nói thêm: “Táp từ nhỏ, cũng rất kiên cường, nghe lời, lúc còn nhỏ, giúp đỡ dì chiều cố em gái của nó. Sau khi ba tiểu Mạn qua đời, một mình dì mang theo hai đứa nhóc, cuộc sống thực kham khổ, hai anh em bọn họ chưa bao giờ hướng ta xin thứ gì. Sau đó, Táp đi trường học bóng đá, học phí của trường

học rất mắc, Táp nói, nó phải đá tốt nhất, tốt đến nỗi trường học phải miễn học phí nó. Táp thật sự thực cố gắng, vì bóng đá hần cũng ăn không ít khổ, bị thương cả người. Sau đó, đội Minh Châu nhìn trúng Táp, cùng hần ký hện, gánh vác tất cả phí dụng, Táp cũng có thành tích, cuộc sống của chúng ta chậm rãi càng ngày càng tốt. Táp vì ơn tri ngộ, vẫn ở lại đội Minh Châu.”

Thầy Lý Xuất Vân còn thật sự lắng nghe, Từ mẫu lại nói: “Táp cùng tiểu Mạn từ nhỏ đều không có ba, ở mặt ngoài thấy bọn nó cùng đứa nhỏ bình thường khác không có gì bất đồng, nhưng đi biết hai đứa trẻ này đều có chuyện thương tâm. Táp ở bên ngoài mặc kệ chịu bao nhiêu ủy khuất, gặp nhiều khó xử, nó cũng sẽ không nói cho đi biết, một mình yên lặng chịu đựng. Nhà này hiện tại cũng là Táp chiếu cố, nếu như không có Táp, đi thật không biết phải làm thế nào mới tốt.”

“Sau khi Táp trưởng thành, cũng có người tới cửa đề cập qua hôn sự của nó, đi tất nhiên là hy vọng nó có thể sớm thành gia lập nghiệp. Bất quá, nếu biết đối phương là đứa nhỏ đến từ gia đình mồ côi cha, đi hơn phân nửa sẽ cự tuyệt. Cũng không phải đi có thành kiến gì, thật sự là... Thật sự là tôi không muốn người bên cạnh Táp cũng có một tuổi thơ giống nó.”

Lý Xuất Vân bắt đầu âm thầm hồi tưởng cuộc sống thơ ấu của mình.

“Tiểu Vân, đi vẫn thực thích con, lần đầu tiên nhìn thấy con liền rất thích, con cũng biết, Táp cùng tiểu Mạn cũng không phải có khiếu học bài, Táp vẫn niệm chính là trường học bóng đá, hoàn toàn không biết bài vở, tiểu Mạn cũng không phải đứa nhỏ có năng khiếu, miễn cưỡng vào được trường sư phạm, đi kỳ thật, vẫn hy vọng con mình sẽ học giỏi, bằng cấp càng cao càng tốt, làm khoa học gia, đáng tiếc, hai đứa con nhà đi đều không được.”

Lý Xuất Vân ngượng ngùng nở nụ cười, đưa tay sát sát chóp mũi.”Dì à, con kỳ thật...”

“Táp đã nói cho đi biết, con công khóa hảo, bằng cấp cao, đi đây cũng biết. Tiểu Vân, nói cho đi biết, con là bạn bè của Táp nhất định biết, chiếc nhẫn trên tay trái của Táp, là chuyện gì?”

Lý Xuất Vân vừa nghe những lời này, ngây dại, lẳng lẳng không biết phải như thế nào trả lời mới tốt.

”Là con sao?”

Nghe được câu hỏi trực tiếp như thế của Từ mẫu, Lý Xuất Vân luống cuống tay chân, chấp nhận cũng không phải, không tiếp thu cũng không phải.

“Không cần dối đi, đi đã nhìn ra.”

Lý Xuất Vân bán giương miệng.”A?”

“Con của mình. Đi đương nhiên biết. Táp có rất nhiều bạn bè, nó chưa từng dùng ánh mắt như thế nhìn người khác, ánh mắt của nó cùng ba ba nó năm đó giống nhau như đúc.” Ngữ khí của Từ mẫu mang rất

nhieu cảm khái.

Lý Xuất Vân cúi đầu cam chịu.

“Tiểu Mạn còn nói với ta là Táp đang theo đuổi một, nó cũng không phải là đứa thích làm đẹp. Các con không dám nói cho dì biết, là sợ dì phản đối đi?”

Lý Xuất Vân ngẩng đầu trộm nhìn Từ mẫu, phát hiện biểu tình của nàng rất tốt, cũng không có dấu hiệu tức giận, nuốt xuống một hơi nước miếng, sau đó thành thật gật đầu.

Từ mẫu gật đầu nói: “Dì đã nói mà, bạn bè bên người Táp, đều là đá banh, đột nhiên có một cao tài sinh đại học Hương Đảo như con, theo chân bọn họ đều không giống. Lúc trước Táp thường không trở về nhà, sau đó, con lại thường đến nhà chơi, các bạn bè của Táp cũng sẽ không kiên nhẫn đi cùng lão thái bà này. Mới đầu, dì đích thật có ý muốn giới thiệu con cùng tiểu Mạn của chúng ta làm bạn bè, sau xem tình hình, hai người các người lại không có cái gì, dì đã nghĩ quên đi. Nhưng con cứ ba ngày hai lần đến nhà chúng ta, dì nghĩ, không phải vì tiểu Mạn, liền là bởi vì Táp.”

Lý Xuất Vân không nói gì thừa nhận, trong lòng âm thầm bội phục sự miễn tuệ của các bà mẹ, cái gì đều lừa không được các nàng.

Từ mẫu ôn nhu cười, vỗ vỗ tay tiểu Vân.”Đứa bé Táp này có điều thô, không quá biết thương người, nó không có khi dễ con đi?”

Lý Xuất Vân vội vàng lắc đầu phủ nhận.”Không có, anh ấy đối với con tốt lắm.”

“Yên tâm đi, dì sẽ không phản đối chuyện của các con.”

Lý Xuất Vân vừa nghe, mừng rỡ, mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chăm Từ mẫu.

“Con của mình, dì hiểu. Táp là một người rất chấp nhất với tình cảm, nó vì con, ngay cả nhẫn cũng đã đeo, đứa nhỏ này đã nhận định đoạn cảm tình này, dì muốn phản đối cũng không có tác dụng. Hai người các người đều đã lớn, thành thực, có khoan dung, chỉ cần các người hảo hảo đối mặt đoạn cảm tình này, nhận chân kết giao, dì an tâm.”

Lý tranh Xuất Vân vội nói: “Cám ơn dì.”

Từ mẫu lại chòm người duỗi tay sờ tóc Lý Xuất Vân.”Ai, dì thực thích cậu đứa bé này. Vẫn nghĩ có con rể như vậy con không tồi. Vốn tưởng rằng, con có thể cùng tiểu Mạn... Ai biết, lại bị ca ca tiểu Mạn đoạt đi.”

Lý Xuất Vân nghe xong những lời này, cũng có chút dở khóc dở cười.

“Yên tâm, dì sẽ không phản đối chuyện của các con, hai người các con hảo hảo ở chung, nếu Táp khi dễ con, con nói cho dì biết, để dì giáo huấn nó.”

Ngay cả Lý Xuất Vân cũng thật không ngờ, Từ mẫu lại tiếp nhận mình bình thản như thế.

Về đến nhà, Từ mẫu nhìn thấy Từ Táp đã đến, lại nhìn Lý Xuất Vân cúi đầu mặt đỏ, đem Lý Xuất Vân kéo đến bên người Từ Táp, giao đến tay Từ Táp, nói: “Mẹ biết con nhớ cậu ấy, đón trở về đi.”

Về đến nhà, Lý Xuất Vân đem lời của Từ mẫu, nhất nhất nói cho Từ Táp.

Từ Táp kinh hãi.”Thật sự! Mẹ anh không phản đối?”

“Àn, dì nói dì sẽ không phản đối, muốn chúng ta hảo hảo ở chung.”

“Thật tốt quá!” Từ Táp một bộ biểu tình vui phấp phớt.

Lý Xuất Vân tựa vào bên người Từ Táp, vươn tay ôm lấy hắn, đem đầu của cậu lăm tiến trong lòng.”Táp...”

Nghe được Lý Xuất Vân ôn nhu khẽ gọi, Từ Táp hỏi: “Sao rồi?”

“Hôm nay, dì nói cho em biết rất nhiều chuyện của anhi?”

“Nói nói, bà khen anh như thế nào?”

Lý Xuất Vân đem Từ Táp ôm chặt hơn một ít: “Táp, anh có nhớ ba ba anh không?”

Nụ cười trêu tức trên mặt Từ Táp rút lại, thu liễm biểu tình, dựa vào Lý Xuất Vân “Lúc anh còn rất nhỏ, ba đã qua đời, ông ấy cơ hồ không lưu lại cho anh ấn tượng gì. Mẹ anh nói anh rất giống ông ấy, có đôi khi, anh soi gương, tưởng tượng bộ dáng của ông. Lúc phải quyết định một ít việc, anh cũng sẽ nghĩ, nếu ba anh ở, ông sẽ quyết định như thế nào.”

Nói xong, Từ Táp hút cái mũi một chút, “Bất quá, anh cũng chỉ là tưởng tượng một chút thôi.”

“Lúc nhỏ, có người nào khi dễ anh không?”

Từ Táp hừ hừ.”Anh không sợ.”

“Nhưng anh rất dễ ý đúng không?”

Từ Táp hút sâu một hơi.”Để ý lại có ích lợi gì? Ông sẽ không trở lại. Nguyên nhân chính là vì như thế, anh càng thêm kiên cường dũng cảm, chiếu cố hảo mẹ anh cùng tiểu Mạn, anh hy vọng nếu ông ở, có thể vì anh mà kêu Ngao.”

“Nhất định, bây giờ anh là siêu sao cầu thủ đứng đầu.”

Từ Táp vòm thắt lưng Lý Xuất Vân, ôm cậu ngồi ở trên đùi của mình.”Đứng đầu sao? Anh chỉ là hy vọng làm thật tốt, đừng cho mình và ông thất vọng.”

Lý Xuất Vân như là đột nhiên nghĩ tới điều gì cả, hưng phấn nói: “Táp, nếu anh nguyện ý, em tặng cha cho anh.”TBD: nè nè, vì chồng mà ngay cả cha cũng ”bán” thế hả =.=lll

“Nói cái gì, nào có cho ba ba.”

“Ông ấy thực thích anh, là fan bóng của anh đó.”

Từ Táp mị con người, nhìn chăm chăm Lý Xuất Vân.”Nói tới đây, anh thật muốn hỏi em một chút, người nhà anh cũng đã biết chuyện của chúng ta, chừng nào thì em đem anh về nhà đây?”

Lý Xuất Vân vừa nghe, lập tức trở nên chi chi ngô ngô.”Hiện tại, cái kia, thời cơ còn chưa đúng lắm.”

“Kia muốn anh chờ tới khi nào?”

“Chờ chờ một chút nữa, em muốn tìm lúc thích hợp.”

Từ Táp nhú mi tâm.”Khi nào thì thích hợp? Anh cũng không muốn làm tình nhân ngầm của em.”

“Không phải ngầm, không phải ngầm.”

Đã có cha mẹ một bên chấp nhận mối tình này rồi, điều này làm cho Từ Táp cùng Lý Xuất Vân đều hết sức cao hứng.

Trận đấu cuối năm cũng sắp phải bắt đầu rồi, Từ Táp cùng các đội hữu của hắn gom góp chuẩn bị chiến đấu.

Huấn luyện khẩn trương rất nhiều, Từ Táp vẫn có thời gian làm đồ ăn, đưa đồ ngon cho tiểu hùng miêu.

Cuối tuần Từ Táp huấn luyện xong, trên đường trở về, gọi điện thoại về nhà.

Không ai nghe máy, Lý Xuất Vân nhất định còn ở trong phòng thí nghiệm của trường học, Từ Táp quyết định đi đón cậu cùng về nhà.

Lái xe tới đại học Hương Đào, Từ Táp mang theo có một chút tâm tình kính sợ, đi vào trường học cao cấp này.

Hỏi vị trí lầu thực nghiệm của nghiên cứu sinh hệ sinh vật hóa chất, Từ Táp ở trong vườn trường chậm rãi tìm kiếm.

Khi Lâm Từ Táp tìm được phòng thí nghiệm, Lý Xuất Vân đang cùng vài bạn học, đứng trước bảng đen trong phòng thí nghiệm, thảo luận vấn đề.

Đứng ở ngoài cửa phòng thí nghiệm, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh trên cửa, Từ Táp nhìn chăm chú vào Lý Xuất Vân trước bảng đen.

Cậu đang ở cùng vài bạn học nhiệt liệt thảo luận cái gì đó, vừa nói, Lý Xuất Vân một bên dùng phấn viết, lưu loát ở trên bảng đen vẽ liên tiếp các chuỗi công thức phân tử mà Từ Táp căn bản xem không hiểu.

Thoạt nhìn nhìn như có vài người có ý kiến khác, vốn đang thảo luận ồn ào huyên náo, chậm rãi đều biến thành lắng lặng nghe Lý Xuất Vân thuyết minh.

Một bên viết, Lý Xuất Vân một bên chậm rãi mà nói, giảng thuật quan điểm của cậu.

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Lý Xuất Vân, nhìn đôi mắt to ánh vẻ kiên cường cùng lông mi đen dày của cậu sau cặp kính, Từ Táp cảm thấy thập phần tâm động.

Lý Xuất Vân lúc này, trên người tràn ngập vẻ đẹp tri thức.

Biểu tình vài người nghe giảng chậm rãi biến hóa, bắt đầu gật đầu. Sau đó, vài người tựa hồ đạt nhận thức chung.

Sau đó, bọn họ tựa hồ lại phát hiện vấn đề mới, Lý Xuất Vân đưa tay chóng cảm mình, cùng cái vài người khác đồng loạt nhìn bảng đen.

Trong lúc lơ đãng khi xoay đầu, Lý Xuất Vân thấy được Từ Táp ngoài cửa, cậu lộ ra biểu tình kinh ngạc, cùng bạn học chào hỏi, liền chạy ra phòng thí nghiệm.

Vừa thấy Từ Táp, Lý Xuất Vân liền hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Anh tới đón em tan học.”

Nhìn Từ Táp đội mũ lưỡi trai cùng mang kính râm to, Lý Xuất Vân bĩu môi, thấp giọng nói: “Anh không sợ bị người khác nhận ra sao?”

Từ Táp kéo kéo mũ.”Sẽ không.”

“Chờ em một chút, em sửa sang lại chút đồ vật liền đi theo anh.”

Sóng vai đi ở trong sân trường, Từ Táp nhìn Lý Xuất Vân bên người, trong lòng có một loại cảm giác xa lạ lại kỳ dị.

Tiểu hùng miêu trong phòng thí nghiệm, cùng tiểu hùng miêu trong nhà, thật là quá khác biệt.

Đang đi, bỗng phía sau có người kêu: “Tiểu Vân!”

Lý Xuất Vân thềm kêu một tiếng không tốt, chậm rãi quay đầu lại.

Nguyên lai, là vài vị bạn học cùng hệ, nữ có nam có.

Các nữ sinh, là bị Từ Táp hấp dẫn tới.

Tuy rằng không thất mặt, nhưng dáng người cao ngất cùng bóng dáng mê người kia của Từ Táp, đã hấp dẫn các nàng, nhện không được lên tiếng gọi lại.

“Tiểu Vân, vị này chính là...”

Lý Xuất Vân hàm hồ nói: “Đây là... Bạn tôi...”

“Người nào hệ nha?”

“Vóc dáng thật cao a.”

“Cùng hệ với chúng ta sao?”

“Thoạt nhìn rất tuần tú a.”

Các nữ sinh bắt đầu bảy mồm tám lưỡi* thảo luận.

_bảy mồm tám lưỡi: ồn ào huyền ảo

Lý Xuất Vân ngăn trở tầm mắt của người khác.”Ngại quá, chúng ta còn có việc.”

Thấy Lý Xuất Vân không muốn giới thiệu, những người khác cũng không có cách nào, chỉ đành bọn họ rời đi, lúc xoay người lại đi khỏi, không biết ai nói một câu: “Bộ dáng rất giống Từ Táp nga.”

Trong lòng Lý Xuất Vân “Thùng ” một tiếng, ở mặt ngoài lại làm bộ như không có việc gì, lạnh nhạt nói: “Anh ấy? Chỗ nào a.”

Nói xong, Lý Xuất Vân lôi kéo Từ Táp nhanh chóng bước đi.

Ngồi vào trong xe, lúc này Lý Xuất Vân mới nhìn chằm chằm Từ Táp bất mãn nói: “Đã sớm đã nói với anh đừng tới, bị người phát hiện ra anh thì làm sao bây giờ? Chạy đều chạy không được.”

Từ Táp nghe Lý Xuất Vân nén giận, cũng không có tức giận, giơ tay lên, nhẹ nhàng lau vệt phấn dính trên cằm Lý Xuất Vân, ngón tay mềm nhẹ làm cho Lý Xuất Vân sửng sốt.

Ngữ khí Từ Táp càng thêm ôn nhu: “Anh nhớ em.”

Tiểu hùng miêu nguyên bản còn gương nanh múa vuốt, lập tức ngậm miệng lại.

Tới gần tám tháng, lượng huấn luyện của Từ Táp càng thêm khắt khe, tối về nhà, hắn thường thường ở trong thư phòng xem băng ghi hình trận đấu, nghiên cứu chiến thuật, làm một đồng sở tay lớn, còn vẽ một đồng biểu đồ mà Lý Xuất Vân xem không hiểu.

Lý Xuất Vân ở trong phòng khách đọc sách một một hồi thư, liền lặng lẽ bước vào phòng như một con mèo, chậm rãi đi đến sau lưng Từ Táp, ôm cổ của hắn.

Từ Táp giơ tay lên, sờ sờ mặt Lý Xuất Vân, sau đó lực ý chú lại quay về đồng tài liệu.

Lý Xuất Vân ngồi ở trên đùi Từ Táp, chòm qua xem thứ gì đó trong tay Từ Táp, sau đó chậm rãi ở trong lòng Từ Táp cọ đến cọ đi.

Nhìn thoáng qua tiểu hùng miêu đang làm nũng ngực mình, một bàn tay Từ Táp cầm sổ liệu, tay kia thì vươn xuống, nắm lấy đầu gối Lý Xuất Vân.

Cảm giác được bộ dáng của mình hiện tại là đang ngồi khóa trên người Từ Táp, cũng cảm giác được Từ Táp tuy rằng ở mặt ngoài giống như không chú ý tới mình, nhưng thực tế thì một bàn tay đã ở trên đùi của mình vòng đến vòng đi, Lý Xuất Vân bất an vặn vẹo.

Từ Táp tài liệu trong tay buông xuống, mị con người, nhìn chăm chăm Lý Xuất Vân.”Em đừng lộn xộn ảnh hưởng tới anh.”

“Em mới không có, là anh sờ loạn em mới...” Nói đến một nửa Lý Xuất Vân vội vàng ngậm miệng lại.

Từ Táp lộ ra nụ cười xấu xa, ôm chặt thắt lưng Lý Xuất Vân, một bàn tay vói vào trong áo sơ mi, ở phần eo vuốt ve qua lại.

Cảm giác tê ngứa, làm cho Lý Xuất Vân không ngừng vịn vịn thân thể trên đùi Từ Táp.”A, Táp, đừng...”

Từ Táp ngẩng cằm nhìn Lý Xuất Vân tránh né.”Đây chính là em tự chuốt lấy.”

Cảm giác được tay Từ Táp đã sắp chạm vào nơi tối tư mật, Lý Xuất Vân vịn vịn càng thêm kịch liệt.”Đừng, không cần...”

“Chạy không được đâu ...” Từ Táp cố ý nói.

“Táp, không cần...” Lý Xuất Vân làm nũng xin tha thứ, kéo vạt áo Từ Táp.”Không cần, ở trong này...”

“Không phải tự em vào sao?”

Lý Xuất Vân cúi đầu, sau đó nâng mi mắt lên nhìn chăm chú Từ Táp một chút, lại rũ mi dài xuống, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Em lại không biết anh cư nhiên...”

“Vậy em muốn thế nào?”

Lý Xuất Vân ôm lấy vai Từ Táp, ý bảo hắn ôm cậu lên, ở bên tai Từ Táp nói nhỏ nhẹ: “Phòng ngủ, đi phòng ngủ...”

Để Lý Xuất Vân nằm ở trên giường, cởi bỏ đồ của mình và cậu, ôm lấy cậu.

Độ ấm cùng sức nặng từ thân thể Từ Táp, làm cho Lý Xuất Vân cảm thấy thực an tâm.

Sau khi triền miên ôm hôn, Lý Xuất Vân phát hiện, không biết khi nào thì, mình biến thành bộ dáng khóa gối ở thắt lưng Từ Táp, cậu vội vàng vịn vịn thân mình muốn xuống dưới.

“Đừng nhúc nhích, cứ như vậy là tốt rồi.” Từ Táp dùng thanh âm mê hoặc lòng người nói, lôi kéo Lý Xuất Vân để cậu nằm ở trong ngực của mình.

“Không cần, không cần như vậy...”

Từ Táp không để ý đến sự chống cự vô nghĩa của Lý Xuất Vân, chỉ chuyên tâm làm việc mình muốn làm.

Lý Xuất Vân cảm giác, mình phảng phất như kẹo ngọt, bị Từ Táp nhấm nháp, toàn thân cao thấp mỗi một chỗ đều không bị quên, mặc kệ vụn vẹo trong lòng Từ Táp ra sao, hẳn đều có biện pháp làm được việc hẳn muốn.

“Àn... Táp, cầu anh, từ bỏ...”

“Ai kêu, hồi nãy không phải rất tự nguyện sao?”

“Em không cần...” Lý Xuất Vân xấu hổ đến muốn chui vào chỗ nào đó, không biết tại sao, nếu như là chỗ khác, khóa ngồi trên đùi Từ Táp như vậy, cậu đều cảm thấy được không có gì, nhưng vừa đến trên giường, liền xấu hổ đến không biết làm sao.

Thanh âm Từ Táp đầy ôn nhu hấp dẫn.”Ngoan... tiểu hùng miêu, ngồi lên trên.”

Lý Xuất Vân cắn răng kiên trì nửa ngày, vẫn là ngoan ngoãn làm theo lời Từ Táp.

Từ khi hai người ở chung, Lý Xuất Vân chậm rãi phát hiện, mình tuy rằng ở mặt ngoài chiếm thượng phong, Từ Táp luôn luôn không cùng mình tranh cái gì, nhưng đây cũng là bởi vì thứ nhất tính tình anh rất bao dung, vả lại anh cũng không muốn cùng mình tranh cái gì, lúc mới quen biết thì cãi cọ rất nhiều.

Chính là, ở mỗi phương diện này, mình là hoàn toàn bị Từ Táp quản chế.

Chỉ cần bị thanh âm ngọt ngào của Từ Táp hấp dẫn, chỉ cần bị anh ôn nhu âu yếm, bất luận anh đối với mình làm cái gì, yêu cầu cái gì, mình cũng phi thường thuận theo.

Vừa đến loại thời điểm tối thân mật, Từ Táp hoặc ôn nhu hoặc nhiệt tình hoặc cuồng dã, thể công khi thì nhu tình như nước khi thì cực nóng như lửa làm cho Lý Xuất Vân hoàn toàn không có sức chống cự, mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm.

Khóa ngồi ở trên người Từ Táp, cảm giác được Từ Táp chậm rãi tiến vào thân thể của mình, sau đó thông thả co rúm, nhập khẩu bị ma xát như vậy, Lý Xuất Vân liền lập tức chịu không nổi, cậu dùng lực bắt lấy bắp vai Từ Táp. Từ Táp lấy ngón cái chà xát phân thân đang bán đứng thẳng ở phía trước của Lý Xuất Vân, cậu liền phát ra tiếng rên rĩ.

Nội vách tường thấp nóng bao gặt lấy, Từ Táp nhắm mắt lại, ôm lấy tấm lưng đầy mồ hôi của Lý Xuất Vân.

Đầu vú mẫn cảm bị Từ Táp cắn, Lý Xuất Vân theo bản năng cong lưng, ngẩng cổ, ngón tay nắm chặt đầu vai Từ Táp.

Từ Táp đỡ eo Lý Xuất Vân, làm cho hắn có thể dễ dàng đưa thân thể, đạt được khoái cảm hắn muốn.

“A... Táp...”

“Tiểu hùng miêu...”

“A... Ân... Táp, thật thoải mái...”

“Lại đến... Tiếp tục...”

“Táp, em nóng quá... Nóng quá... A... Táp, em không được...”

“Anh cũng vậy, sắp tan rồi...”

Sau màn kích tình vừa kịch liệt vừa ngọt ngào, Từ Táp ôm Lý Xuất Vân vào phòng tắm.

Đầu tựa vào trên vai Từ Táp, Lý Xuất Vân đã muốn động cũng động không được, mặc cho Từ Táp thay mình tẩy trừ thân thể.

Từ Táp lấy tay múc nước, nhẹ nhàng rót trên lưng Lý Xuất Vân, sau đó vuốt ve tấm lưng bóng loáng của hắn.

Lý Xuất Vân ngoan ngoãn giống như một con tiểu hùng miêu được chủ nhân cưng ái, khép hờ đôi mắt.

Gối lên trên cánh tay Từ Táp, khi sắp tiến vào mộng đẹp, Lý Xuất Vân thì thào hỏi: “Táp?”

“Chuyện gì?”

“Sau khi tiến vào trận đấu, anh sẽ... Cấm dục sao?”

Cánh tay ôm đang lưng Lý Xuất Vân của Từ Táp căng thẳng: “Làm sao có thể.”

Lý Xuất Vân an tâm hô một hơi, sau đó lại hỏi: “Em còn tưởng rằng anh...”

Từ Táp nhẹ giọng hừ cười.”Cuộc sống phải quy luật, tiểu hùng miêu cũng muốn yêu thương. Yên tâm, anh sao để mình em tịch mịch.”

Trận đấu đầu tiên của mùa giải sau, chính là sân khách của đội Thượng Hải khiêu chiến đội Minh Châu của Hương Đảo.

Vé xem bóng hết sạch trong vòng nửa giờ.

Trận đấu này, cũng là trận đấu đầu tiên sau khi Lý Thiên Lượng đổi đội, cũng là trận đối đầu với đội cũ.

Lúc ở nhà ăn tối xong xem Tv, Lý Xuất Vân hỏi Từ Táp: “Anh sẽ thủ hạ lưu tình sao?”

Lý Xuất Vân hỏi y như một người phóng viên: “Anh có thể cảm được câu ta sao? Cậu ấy chính là tiên phong hàng đầu.”

Từ Táp mỉm cười.”Chúng ta đều hiểu biết đường bóng của đối phương.”

“Sẽ không nhường?”

“A Lượng kiêu ngạo như vậy, nhường cậu ta, cậu ta sẽ giận ta, chúng ta đều có thể toàn lực ứng phó.”

Ngày bắt đầu thi đấu, Lý Xuất Vân có khóa, cậu không thể đi xem, cuối cùng là xem trên TV trong phòng ăn của trường học.

Từ trên TV có thể thấy được, khi bắt đầu thi đấu, trong sân thể dục Tân Minh Châu ngồi đầy người xem.

Máy cameras đang quay mặt của Từ Táp, Lý Xuất Vân hiện tại ở trên TV nhìn thấy Từ Táp, còn có thể cảm thấy được có chút mất tự nhiên. Người này mỗi ngày đều bầu bạn với mình, nhưng mọi khi hiện ra trong TV, vẫn làm cho Lý Xuất Vân cảm giác không hề chân thật.

Nhìn đến nhóm fan bóng khua chiêng gõ trống cổ vũ đội Minh Châu, Lý Xuất Vân cảm thấy được thực bất khả tư nghị, thanh âm do dùng kèn thật như chiến trường làm cậu cảm thấy ổn đủ rồi, như thế nào cũng không nghĩ ra còn có người không sợ vất vả mà mang đến nguyên cái trống to.

Một tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu rồi.

Đây là hai cường đội trong trận thi đấu Trung Siêu, gặp nhau cũng không phải một lần hai lần, đều quen thuộc đối phương, một công một phòng, muốn đột phá cũng rất khó.

Đây là một trận đấu có thể lực ngang nhau.

17. Chương 17

Lúc nửa trận đấu sắp kết thúc. Lý Thiên Lượng giành được bóng, nhanh chóng dẫn bóng vào vùng cấm* của đội Minh Châu.

_vùng cấm: là cái khu khoanh tròn trên sân ấy.

Hai hậu vệ liền tiến lên phòng thủ.

Lý Thiên Lượng không phụ lời khen bóng vàng của sân cỏ, chỉ thấy hấn lượn qua chỗ khác nhanh như thỏ để tránh né hai hậu vệ, thẳng vào trước cầu môn, bất ngờ nhấc chân đá.

Vào!

Toàn trường nhất thời vang lên một mảnh hư thanh.

Fan của đội Minh Châu có rất nhiều, họ đã nhìn Lý Thiên Lượng từ lúc còn là một cậu thanh niên trong đội Minh Châu lớn dần lên, hiện tại, hấn lại đại biểu cho đội bóng khác sút cầu.

Giữ TV, Lý Xuất Vân chú ý tới màn ảnh đảo qua mặt Từ Táp, vẻ mặt của hấn bình tĩnh, tựa hồ không vì thất bại tạm thời này mà có hành động gì.

Điểm số 1:0 vẫn giữa liên tục cho đến lúc hơn nửa trận đấu.

Sau khi Từ Táp đoạt được bóng trên sân, liền cấp tốc khởi động, dẫn bóng qua sân của đối phương.

Tốc độ Từ Táp quá nhanh, hai gã phòng thủ của đối phương cũng không dám đuổi theo hấn, khoan tay ngồi nhìn Từ Táp dẫn bóng vào vùng cấm.

Cùng một gã hậu vệ của đối phương trực tiếp đối mặt, Từ Táp không có dẫn bóng xông lên nữa, mà nhích trái nhích phải, tựa hồ muốn đi phía trước, lại đột nhiên dùng gót chân đá, đem cầu truyền cho Lôi Quân đang theo phía sau Từ Táp, bởi vậy mà không có người phòng thủ.

Sau khi Lôi Quân nhận được chuyền bóng cũng không dừng lại, trực tiếp nhấc chân sút bóng.

Một đường bóng mạnh mẽ như đại pháo sút thẳng vào khung thành.

Vào!

Toàn trường hoan hô như sấm dậy.

Lôi Quân hưng phấn chạy tới, cùng Từ Táp ôm nhau.

Lý Xuất Vân đang xem tv trực tiếp, nghe được phía sau có người nói một câu: “Ồ, quả nhiên là phải dựa vào Từ Táp.”

Sau khi tỷ số chia đều, trận đấu lại tiến vào giằng co.

Khi Lý Thiên Lượng bị đội viên đội Minh Châu ép ở giữa, bị vấp té trên mặt đất.

Trọng tài cũng không có tiếng còi, ý bảo trận đấu tiếp tục.

Lúc này, Từ Táp từ một bên chạy tới, vươn tay đem Lý Thiên Lượng ngã trên mặt đất kéo lên.

Lại xoay người chạy về phía trước, Từ Táp lấy tay vỗ nhẹ mặt Lý Thiên Lượng.

Một màn này, Lý Xuất Vân ở trước TV đều thấy rõ.

Từ Táp, hẳn vẫn là vương bận người bạn tốt đã đi xa hương này.

1:1, vẫn bảo trì tới kết thúc, ai cũng không thể xuyên thủng đại môn đối phương thêm lần nữa.

Xem ra, tuy rằng hai đội dù không cam nguyện, nhưng phải tiếp nhận kết quả hòa nhau.

Tiếng còi kết thúc vang lên, Từ Táp cùng các bạn hữu đội Minh Châu, cũng giơ tay vẫy chào, cảm tạ fan bóng đã ủng hộ.

Cởi cầu y khoát lên đầu vai, Từ Táp đi qua, cùng Lý Thiên Lượng ôm nhau.

Hai nam nhân cho nhau cái ôm, bắt tay, sau đó đi về khu nghỉ ngơi riêng của đội bóng mình.

Lý Xuất Vân không khỏi thay Từ Táp buồn bã, hẳn thật là không muốn cùng đội hữu đã cùng nhau lớn

lên tách ra.

Lý Xuất Vân bắt đầu cân nhắc làm sao đem chuyện của mình cùng Từ Táp nói cho người nhà.

Lúc đầu Lý Xuất Vân bắt đầu loáng thoáng nhắc tới chuyện mình có người ở chung, nhưng lại hoàn toàn không khiến cho cha mẹ chú ý.

“Nói không chừng hai ngày nữa người ta sẽ đem con quảng, con cũng không tự soi gương.”

Nghe được bình luận không chút khách khí của mẹ, Lý Xuất Vân tức giận nói không nên lời nói.”Con tôi đến thế sao?” Vừa nghĩ tới những lời Từ mẫu ca ngợi mình, Lý Xuất Vân đã cảm thấy đánh giá của mẫu thân tuyệt công bằng.

“Vậy con hãy đem người đến cho ta và ba con xem.”

Vừa nghe lời này, Lý Xuất Vân lại ngốc ngốc mà chống đỡ.

Lý Xuất Vân bị đả kích lại không có nổi giận, vẫn cứ ở trước mặt ba mẹ cường điệu người yêu tốt thế nào, chiếu cố cùng trân trọng mình như thế nào, lại sẵn sóc ra sao, còn biết làm việc nhà, vân vân, dùng n từ ca ngợi người mình yêu.

“Đó chẳng phải là người ta chăm sóc con sao.” Lý mục mục nói.

“Ách... Đích xác anh ấy chăm sóc con tương đối nhiều.”

Lý mục mục vẫn đối với lời của con mình bán tín bán nghi, bởi vì đứa con vẫn không chịu đem người yêu mà nó nói mang về nhà cho mình nhìn xem.”Hừ, ta xem, con cũng đừng chọn, có người muốn là không tệ rồi! Con cũng không nghĩ lại bản thân con. Mẹ a, mẹ cũng không trông cậy vào con mang về cho ta một người quá tốt, người ta chỉ cần chịu cái nghĩa vụ chăn nuôi cùng vệ sinh* dùm con, ta đã bớt lo, ta cũng rất vừa lòng.”

_bản raw ghi thể ấy, ta tôn trọng bản gốc.

Không hài lòng mẫu thân “hạ giá” mình như thế, Lý Xuất Vân muốn phản bác, lại nghe được mẫu thân nói “Chăn nuôi “, “Vệ sinh “, cậu đột nhiên nghĩ đến khi cùng Từ Táp ở bên nhau. Có khi hai người cười đùa, Từ Táp sẽ ôn nhu đút mình ăn cơm, lại nhớ đến lúc cùng Từ Táp ở phòng tắm, lập tức mặt đỏ lên, nói cái gì cũng nói không nên lời.

Nhìn bộ dáng ghen đến đỏ mặt của con mình, Lý mục mục bắt đầu tỉnh lại, có phải nói quá rồi không, con mình cũng tương đương không tồi, có lẽ hẳn thật sự gặp người không tồi.

Sau đó, Lý mụ mụ bắt đầu cùng âm thầm Lý phụ thương lượng, muốn thỉnh người yêu của đứa con đến nhà ăn cơm, thấy mặt.

“Xem ra nó nói thật.” Lý phụ nói.

“Nhưng bấy lâu nay có thấy nó dẫn đứa con về đâu, đứa nhỏ này sao lại không có người theo đuổi được? Học hành không tệ, bộ dáng cũng tạm được đi, con nhà người ta cũng có con gái* theo đuổi, sao nó lại không có được.”

__ Chữ nam và nữ không ngôi xưng thứ 3 cũng TQ đều là “tha” chỉ khác nhau về chữ viết đọc vẫn giống nhau nên 2 vợ chồng này nhầm giới tính người iu của tiểu Vân.

“Ta xem lần này hơn phân nửa là thật, lại nói con cũng không còn nhỏ, nên thành gia, tuy rằng nói bây giờ còn đang học, nhưng cũng có thể kết hôn.”

Lý mụ mụ bắt đầu có khao khát gặp mặt con dâu, ngồi tưởng tượng bộ dáng người ôn nhu hiếu thuận biết chuyện trong lời nói của con trai.

Rồi sau đó, Lý Xuất Vân áp a áp úng để lộ ra người mình yêu, là cùng mình đồng tính, Lý mụ mụ nghe xong, cười ha ha, hoàn toàn không tin.

“Con không phải vẫn khoe rằng bạn mình là một người có bao nhiêu thứ tốt sao? Vừa ôn nhu săn sóc, lại trân trọng người, lại biết chuyện hiếu thuận, gia sự ôm đồm, con nói xem, đi đâu tìm một thằng tốt như vậy? Càng miễn bàn người nói nó rất tuần tú, con cũng không nghĩ lại, bao nhiêu đứa con gái đốt đèn cũng không tìm được đứa tốt như vậy, lại tới lượt con?”

Nhìn đến mẫu thân hoàn toàn cho rằng mình đang nói giỡn, Lý Xuất Vân gấp đến xoa quanh, hận không thể lập tức kêu to, nói cho bà mình chính đã thật sự tìm được một nam nhân tốt mà nữ nhân dù có đốt đèn lồng cũng tìm không thấy.

Lý phụ một bên xem báo, lộ ra biểu tình cực kỳ kinh ngạc, nhìn chăm chăm đứa con nhìn hồi lâu, há to miệng nói: “Tiểu Vân, con có lầm lẫn không, ý của con là, con dâu là..”

Nhìn biểu tình khoa trương của ba, Lý Xuất Vân đem hai chữ “Từ Táp” ở bên miệng, nuốt trở vào.

Lý Xuất Vân thực bất đắc dĩ đem sự tình một năm một mười* nói cho cấp Từ Táp.

__ một năm một mười: đầu đuôi gốc ngọn

Từ Táp nghe xong, cũng cười ha ha.”Nói như vậy, bá phụ đã cho anh là.. Rất có ý tứ.”

“Anh cười cái gì, em đang đau đầu đó.”

Từ Táp trấn an Lý Xuất Vân.”Quên đi, em cũng đừng quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp để anh đến nhà em đi.”

Lý Xuất Vân do dự nhìn Từ Táp.”Này, được không?”

“Cố gắng biểu hiện là được, anh nghĩ, một ngày nào đó bọn họ sẽ chấp nhận mình.”

Lại một vòng mặt, sân nhà là đội Minh Châu, cùng đội Thành Đô tiến hành trận đấu. Lý Xuất Vân đặc biệt mua phiếu, cùng ba cùng đi xem.

Đội Thành Đô cũng là một đội mạnh, đấu pháp lấy thân thể cường tráng mà vang danh, đây sẽ là một trận đấu thực kịch liệt.

Trong sân thể dục Tân Minh Châu, đã không còn chỗ ngồi.

Trận đấu quả nhiên thực kịch liệt, song phương chiến đấu đều hung ác, phạm quy không ngừng.

Ngay tại buổi chiều lúc trận đấu mới vừa bắt đầu, bầu trời TP. Hương Đảo đổ mưa nhỏ.

Khán đài có trần nhà, không có ảnh hưởng đến mọi người đang xem cuộc chiến, nhìn các vận động viên dầm mưa chiến đấu, cầu y ướt đầm làm cho Lý Xuất Vân thật bất an.

Mặc dù là tám tháng, nhưng là mặc quần áo ướt, không lạnh sao?

Xoay người hỏi ba: “Cứ như vậy mà đá tiếp sao?”

Lý phụ lộ ra biểu tình đương nhiên. ”Đúng vậy a. Chút mưa ấy tính cái gì, lớn chút nữa cũng phải tiếp tục bị đá, người còn chưa thấy qua một trận bóng đá trong tuyết đâu.”

Nói xong, tầm mắt Lý phụ lại chuyển đến trên cầu trường.”Trời mưa, mặt cỏ thấp hoạt, cầu không dễ dàng không chế, phải cẩn thận.”

Mưa càng rơi càng lớn, hạt mưa dày đặc, đánh vào trên người các cầu thủ trên sân.

Trên cỏ cũng thấm nước, trong chiến đấu, thỉnh thoảng có người trượt ngã xuống đất, làm văng một đồng nước, nước bùn làm cho cầu y của các đội viên, đều nhanh chóng không rõ màu sắc.

Nhìn đến Từ Táp ở trên sân không ngừng chạy, chỉ huy nhược định*, trong lòng Lý Xuất Vân dâng lên tư vị khác thường.

__chỉ huy nhược định: người chỉ huy trận đấu lúc nào cũng phải bình tĩnh, thận trọng.

Lý Xuất Vân thừa nhận, cậu là một người tham hưởng thụ, chưa từng dầm mưa dãi nắng, dù yêu đi đây đi đó, nhưng mặc kệ phải đi chỗ xa cỡ nào, cậu đều đã tận lực lựa chọn khách sạn thoải mái, cùng phương tiện giao thông càng nhanh và tiện.

Rất khó tưởng tượng bộ dáng mình phải mang theo một thân nước bùn, trượt đuổi người trong mưa.

Trên mặt Từ Táp, nhất định đã phân không rõ là mồ hôi, hay là mưa.

Lúc dẫn bóng đột phá, Từ Táp bị cầu thủ của đối phương làm ngã xuống đất, trọng tài cũng không thổi còi, Từ Táp lăn lông lốc rồi lại lên, lau bùn đất dính trên mặt, rồi lại tiếp tục chạy.

Trận đấu, ở trong mưa gió tiếp tục.

Cách kết thúc khoảng mười phút, song phương lúc này đều đã không thể tiếp tục được nữa.

Lúc này, chỉ thấy Từ Táp ở biên lộ, lợi dụng sai lầm của đối phương, đem bóng đoạt đến dưới chân của mình.

Loa thanh trên cầu trường nhất thời vang lên, thật giống như còi phát lệnh tấn công.

Từ Táp dẫn bóng nhanh chóng đột phá, linh hoạt đến loá mắt, đem chặn một đám đối thủ ở sau người.

Ở trong mưa, cỏ trở nên trơn trượt, tốc độ của hắn vẫn nhanh như vậy, động tác không chệch vào đâu được.

Phải được huấn luyện gian khổ thế nào, mới có thể có được năng lực như thế, trong khi huấn luyện, hắn đã không biết chạy qua bao nhiêu km đường, lại ở trong huấn luyện té ngã, đứng lên bao nhiêu lần.

Ngay tại lúc Lý Xuất Vân một mình nghĩ đến ngày người, Từ Táp đã đem bóng dẫn đến khung thành đối phương, đối mặt khung thành, hắn bình tĩnh khởi chân, cầu thẳng vào góc chết cầu môn.

Vào!

Toàn trường hoan hô.

Sau khi bóng vào, Từ Táp không có mừng như điên mà hoan hô toát ra, hân nắm chặt nắm tay cao giọng lên cao, dùng sức vùng lên.

Sau khi cùng vài đồng đội ôm nhau, Từ Táp lập tức trở lại vị trí của mình, một lần nữa tiến nhập trạng thái công phòng.

Lý phụ vui vẻ vỗ tay, hưng phấn đến ngồi không yên, nhảy dựng lên.”Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Sau khi ngồi xuống, Lý phụ tán thưởng nói: “Vẫn là Từ Táp hảo.”

“Vì cái gì?”

Lý phụ chỉ vào trên sân banh nói: “Đứa nhỏ này, tâm lý tố chất hảo, trầm ổn, thắng, vui vẻ; thua, không nổi giận, chưa kết thúc thì chưa bỏ cuộc. Hắn không cuồng, điểm này ta tối thưởng thức, Từ Táp không giống với một số người thua thì giận, thắng lại tức đắc (ta chém).”

Đội Minh Châu lấy tỷ số 1:0 kết thúc trận đấu này, lấy được giải ba.

Trên đường đưa ba trở về nhà, Lý phụ hưng phấn cùng tài xế xe taxi nói không ngừng.

Lý Xuất Vân ở nhà mình một chút rồi lại vội vã trở về tổ ấm tình yêu của mình.

Mỗi lần thi đấu xong các cầu thủ đội Minh Châu đều tập trung lại họp, tổng kết các lợi hại trong trận vừa đấu, giáo luyện sẽ cho mọi người xem lại cuộn phim ghi hình trận đấu, Từ Táp không thể trở về sớm.

Rút người ở trên ghế sa lon, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, Lý Xuất Vân đợi Từ Táp về, muốn giúp Từ Táp làm một chén canh gừng, lại tìm không thấy tài liệu hướng dẫn, chỉ có thể chuẩn bị nước ấm cùng lá trà trước.

Vừa nghe thấy tiếng cửa phòng mở, Lý Xuất Vân liền nhảy dựng lên.

Để Từ Táp ngồi xuống nghỉ ngơi ở trên ghế sa lon, Lý Xuất Vân lấy trà nóng lại.

Từ Táp một tay cầm chén trà tay kia thì ôm người yêu vào lòng, chú ý tới thần sắc khác thường của cậu. Lại hỏi: “tiểu hùng miêu, em làm sao vậy?”

“Àn, hôm nay em đi xem anh thi đấu.”

“Xem anh đá banh sao?”

“Ân.” Lý Xuất Vân cúi thấp đầu, tựa trước ngực Từ Táp, nhỏ giọng đáp.

“Đẹp trai không?”

Không trả lời câu hỏi của Từ Táp, Lý Xuất Vân đưa tay vuốt tóc trên trán Từ Táp, tóc còn chưa khô.

Chóp mũi ở trên cằm Từ Táp nhẹ nhàng cọ, Lý Xuất Vân nói: “Em thấy anh đá banh trong mưa, quần áo đều ướt đầm.”

Từ Táp cũng lơ đãng.”Trận mưa đó cũng không tính cái gì.”

“Chính là em cảm thấy thực đau lòng!” Ngắc đầu, nhìn Từ Táp, đôi mắt của Lý Xuất Vân mắt to đã ươn ướt.

Từ Táp nhìn mắt Lý Xuất Vân, hiểu được tâm ý săn sóc của đối phương, hắn đưa tay đem chén trà để ở một bên, ôm lấy Lý Xuất Vân.

Nâng cằm Lý Xuất Vân lên, để cậu nhìn thẳng vào hai mắt mình, Từ Táp ôn nhu nói: “Anh biết, em yên tâm, anh không sao, cơ thể của anh rất khỏe.”

Lý Xuất Vân ở Từ Táp trong lòng cọ cọ như đang làm nũng: “Nhưng, em cảm thấy thực đau lòng.”

Ở trên môi Lý Xuất Vân hôn một cái, Từ Táp nói: “Anh biết tiểu hùng miêu đau anh, nhưng em yên tâm, anh sẽ hảo hảo chăm sóc mình.”

Sau đó đôi tình nhân ôm nhau, hưởng thụ thời gian ngọt ngào thuộc về mình.

Từ Táp nâng cằm Lý Xuất Vân lên, ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa trên cằm cậu, trong giọng nói lộ ra một cổ hấp dẫn.”Tiểu hùng miêu, anh phải đi tắm rửa, anh sợ cảm mạo.”

Lý Xuất Vân nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, vẫn ôm chặt Từ Táp không buông.

Thanh âm càng thêm hấp dẫn lại hỏi: “Em muốn đi cùng không?”

“Ân.”

Từ Táp vuốt ve lỗ tai Lý Xuất Vân, người sau ngựa xoay xoay đầu, “Tiểu hùng miêu, hôm nay sao lại ngoan vậy?”

” Em vốn rất ngoan mà.”

Ôm lấy Lý Xuất Vân đi vào phòng tắm, Từ Táp còn nói thêm: “Tiểu hùng miêu, hôm nay anh muốn làm gì cũng được sao?”

Lý Xuất Vân liếc xéo Từ Táp, một bộ nghi ngờ vẻ mặt của hắn.”Anh không phải đều luôn muốn làm gì thì làm đó đấy sao?”

Cẩn thận lo lắng một chút, Lý Xuất Vân đem chuyện của mình cùng Từ Táp nói cho ba, bắt quá, cậu không có nói tên, chỉ nói rõ người mình yêu cùng giới tính với mình, đoạn cảm tình này đã thực ổn định, mình hy vọng có thể tiếp tục quen tiếp lâu dài.

Lý phụ nghe xong, suy nghĩ một hồi, hỏi: “Con đã thận trọng suy nghĩ về chuyện này rồi?”

”Đúng vậy.”

“Đã quyết định về sau đều phải ở bên nhau?”

”Đúng vậy.”

Lý phụ nhìn đứa con thật kiên định, sau đó hắn gật gật đầu.”Ba ba không phải không khai thông, con đã lớn như vậy, nếu con thật sự đã quyết định, làm cha mẹ chúng ta cũng không muốn nói thêm cái gì. Nếu phản đối, bức bách người, có thể kết quả càng xấu. Bắt quá, con phải biết rằng, cảm tình thứ này, rất khó nắm lấy, ai cũng không biết chuyện tương lai ra sao, hết thấy mọi thứ, đều tự mình người gánh lấy, cay đắng ngọt bùi tự chịu.”

Lý tiểu Vân nói: “Con biết.”

“Còn nữa, chuyện tình cảm của các con, cùng người thường không giống với, áp lực phải thừa nhận cũng càng nhiều, tự con phải rõ. Trong cuộc sống bình thường, phải điệu thấp*, đừng quá đường hoàng, nhất định sẽ có người kỳ thị, nhưng không cần quá để ý. Nếu con quyết định phải cùng người kia kết giao, liền đối người ta toàn tâm toàn ý. Ta cũng không cho phép con ở bên ngoài làm loạn.”

_điệu thấp: âm thầm.

“Con sẽ không!”

Lý phụ lại dặn dò: “Người nếu đã tính toán kết giao lâu dài, phải quý trọng đoạn cảm tình này, gặp chuyện hai người phải cùng thương lượng, trong cuộc sống phải nhường nhịn, bao dung, lý giải, phải suy nghĩ thay đổi phương.”

Nhìn đứa con, Lý phụ hít một hơi: “Ai, tiểu Vân, nói cho con biết, chuyện cảm tình, không phải đơn giản, hai người ở chung, lại càng không phải chuyện đơn giản. Về sau, con trải qua, liền sẽ minh bạch.”

Nghĩ đến Từ Táp, Lý Xuất Vân cảm thấy, mình có lòng tin cùng hấn đem đoạn cảm tình này kéo thật dài thật lâu.

“Việc này, nói cho con biết mẹ chưa?”

Lý Xuất Vân lắc đầu.”Còn chưa nói, nói cho ba biết trước.”

“Đi nói đi, tính rồi, đứa con đã lớn, quản không được nữa.”

Lý Xuất Vân vội vàng vì mình biện bạch: “Con thực nghe lời a.”

“Nghe lời, nghe lời vì cái gì không lĩnh một người vợ về?”

Lý tiểu Vân ảo não cúi đầu.

Lý mù mù nghe xong đứa con thổ lộ, quá sợ hãi.”Cái gì? Cái gì, con thật sự muốn dẫn một nam nhân trở về?”

“Ân.”

Lý mù mù cả kinh kêu lên: “Ba tiểu Vân hấn, ba tiểu Vân, ông nghe một chút, nghe một chút, đứa nhỏ này nói, đứa nhỏ này làm sao vậy?”

Lý phụ lại, đem vợ dìu lại ghế salon ngồi xuống.”Đừng kêu, tái kêu cũng không được gì.”

Lý mù mù run rẩy lấy tay chỉ vào đứa con.”Nó, nó...”

“Chuyện đã như thế, người cũng không cần phải quá kích động.”

“Tôi có thể không kích động sao?”

Lý phụ trấn an Lý mù mù.”Nó đều nói cho tôi biết, xem ra, ở chung cũng không phải một ngày hai ngày, bà không có nghe tiểu Vân lúc trước có nói sao? Người kia đối với nó không tồi, là có cảm tình, nếu bọn họ thật sự tính toán nghiêm túc kết giao, thì cứ theo nó đi “

“Điều này có thể theo nó được chứ? Đây chính là cái nam nhân, nam nhân nha!”

“Ta biết, điều này cũng không có biện pháp a. Nó đã lớn như vậy, cũng không phải tiểu hài tử ăn chơi lêu lổng, vui đùa một chút coi như xong, tiểu Vân là nghiêm túc quen với đối phương, đều đã ở cùng một chỗ. Chúng ta có thể làm sao? Chia rẽ? Đây không phải là buộc đứa nhỏ trốn đi?”

Lý muội muội lại ngồi về trên ghế sa lon, không cam lòng nhìn chằm chằm Lý Xuất Vân: “Thật vất vả đem con đường lớn như vậy, dưỡng tốt như vậy, con cứ nhiên làm ra loại chuyện này!”

Lý Xuất Vân cúi đầu, vẻ mặt đau khổ, nghe mẫu thân giáo huấn.

Lý muội muội bắt đầu rồi thao thao bất tuyệt, quở trách Lý Xuất Vân đủ loại không phải, từ lúc Lý Xuất Vân ba tuổi cùng đứa nhỏ nhà hàng xóm đánh nhau nói lên đến lúc cậu còn đi học rơi vào bể bơi của trường, đem chuyện lông gà vỏ tỏi* ngày xưa của Lý Xuất Vân từng làm mình quan tâm nói ra hết.

— lông gà vỏ tỏi: nhỏ nhặt.

Lý Xuất Vân ngồi ở một bên nghe, biết mẫu thân luôn luôn là nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, kỳ thật bà rất thương yêu chính mình, cho nên Lý Xuất Vân hoàn toàn không ngại mẫu thân thường ngày luôn lải nhải, nhưng lúc bị quở trách, cậu rất sợ trí nhớ của mẫu thân, cảm giác mẫu thân đã có thể đi làm nhà sử học.

Cuối cùng, Lý muội muội còn nói thêm: “Hai chúng ta thật vất vả đem con nuôi lớn, dưỡng mập mạp, đưa con lên đại học, ngóng trông người có thể kiếm được một công tác hài lòng, thành gia lập nghiệp, chính là con cư nhiên...”

“Con đâu có làm chuyện xấu.” Lý Xuất Vân nhin không được nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

“Cái gì? Kia đây là chuyện tốt sao? Người cùng nam nhân có thể cùng nhau sống sao? Con vốn làm biếng, nó cũng làm biếng, này còn có thể sống cùng nhau sao?”

“Anh ấy rất tốt.”

“Nào có nam nhân không làm biếng?”

Lý phụ ra mặt hoà giải.”Được rồi được rồi, không cần nói nữa, nó cũng đâu phải đứa nhỏ ba tuổi. Sự tình đã đến một bước này, đánh chửi đều không dùng được, nói nhiều nữa, đem đứa nhỏ bức đi rồi, có chỗ gì tốt.”

Lý muội muội nghe xong, lúc này mới im miệng.

Một lát sau, Lý mụ mụ hỏi Lý Xuất Vân: “Con thật sự phải cùng nó sống chung?”

”Đúng vậy.”

“Con cũng không có công tác, lấy cái gì nuôi gia đình?”

“Con vẫn đang kiếm tiền, cuộc sống không là vấn đề, anh ấy cũng có công tác.”

Lý phụ ở một bên nghe xong, có chút thoải mái, đúng rồi, nếu đôi trẻ có thu nhập ổn định, như vậy sống chung không là vấn đề, lúc sinh hoạt sẽ có rất nhiều ẩn đề trái ý, đương nhiên, nếu có cơ sở kinh tế nhất định, vậy thì càng tốt hơn, hoàn toàn có thể dựa theo cách sống mình muốn mà tiếp tục.

Lý mụ mụ thoát nhìn cũng không tính toán truy cứu thêm nữa, bà có chút mệt mỏi đứng lên, phân phó nói: “tiểu Vân, con lập tức đem người mang đến cho ta xem, nếu ta không trúng ý, chuyện này vẫn chưa xong.”

Sau khi chờ Lý mụ mụ trở về phòng, Lý phụ tiến sát vào, nhỏ giọng hỏi đứa con: “Là hạng người gì? Nếu mẹ con thấy, thật sự không đồng ý, còn muốn quậy, kia...”

“Nàng sẽ đồng ý.”

“Người thực vĩ đại, lại lớn lên đẹp trai?”

“Suất muốn chết a.”

Lý phụ lú lười, dối lời của con tỏ ra hoài nghi.

18. Chương 18

Biết được muốn đi Lý gia chính thức báỉ phỏng, Từ Táp có chút khẩn trương, vội vàng chuẩn bị lễ vật.

“Nói như vậy, bá phụ thì khoan dung nhưng bá mẫu có lẽ sẽ không chấp nhận?” Biết tình cảnh Lý Xuất Vân cùng người nhà đàm phán, Từ Táp nói.

“Cho nên, anh phải vuốt móng ngựa* mẹ em nhiều nhiều, khiến mẹ em thích, bằng không, nàng sẽ không để cho chúng ta ở bên nhau.”

__vuốt móng ngựa: nịnh bợ, thật ra trong bản qt là ngữi “rắm” ngựa, ta thấy thật tục nên đổi lại.

“Này...” Từ Táp trầm ngâm.

Lý Xuất Vân liếc Từ Táp một cái.”Anh không phải được xưng sát thủ sư cô? Xuất mấy chiêu ra xem.”

“A, anh thành sát thủ sư cô khi nào mà anh không biết.”

Trên đường đến nhà Lý Xuất Vân, Từ Táp không ngừng hỏi Lý Xuất Vân, y phục của mình hợp không, tóc có loạn không, tươi cười có giống mặt trời không, làm Lý Xuất Vân tức giận trừng hấn, làm cho hấn cảm miệng.

Đứng ở ngoài cửa Lý gia, Từ Táp càng thêm khấn trương.

“So với lúc đấu trận chung kết còn khấn trương hơn.” Từ Táp nhỏ giọng nói.

Lý Xuất Vân phụng phịu nhìn Từ Táp một cái, tự cố tự lấy chìa khóa mở cửa.

“Mẹ, ba, con đã trở về.” Cao giọng kêu một tiếng, Lý Xuất Vân liền đặt mông ngồi xuống ghế sa lon.

Lý phụ cùng Lý mẹ mẹ phân biệt từ ban công cùng phòng bếp chạy ra.

Từ Táp lộ nụ cười thân thiết, cùng cha mẹ chào hỏi.”Bá phụ bá mẫu, xin chào, con là bằng hữu tiểu Vân.” Nói xong, hai tay dâng lễ vật.

Bốn con Lý phụ Lý mẹ mẹ mắt đồng loạt đánh giá Từ Táp.

Hôm nay muốn gặp cha mẹ, Từ Táp mặc thực nghiêm chỉnh, tây trang màu đen, áo sơmi màu trắng, cà-vạt xanh đậm, tóc chải vuốt sơi thực chỉnh tề, tươi cười trong sáng khỏe mạnh.

Lý mẹ mẹ nhìn một hồi, sợ hãi than nói: “Ai nha nha, đứa nhỏ này, nhìn đứa nhỏ này, rất suất a!”

Lý phụ cũng không khỏi ở trong lòng cảm thán, nam nhân ở trước mắt thật là một dạng nhân tài, càng xem, Lý phụ càng là cảm thấy người nam nhân này thực quen mắt, tựa hồ đã gặp ở đâu đó rồi, là bạn học của con ông sao?

Đưa cho Từ Táp một tách trà, Lý mẹ mẹ ngồi ở bên người Từ Táp, không ngừng đánh giá hấn.”Đứa nhỏ này, vóc dáng rất cao a, rất suất a, tóc này, là dùng dầu gội nào nha còn có... Làn da thật tốt... Chân dài thiệt a...”

Phát hiện mẫu thân đã lâm vào một loại trạng thái gọi là hoa si, Lý Xuất Vân bất đắc dĩ hai mắt nhìn trời,

trong lòng thầm nghĩ xem tình hình trước mắt thì mẫu thân cũng không có chán ghét Từ Táp.

Lý phụ vừa thấy bộ dáng của thê tử, vội kéo bà lại, ý bảo nàng đừng như vậy, miễn cho khách xấu hổ.

Từ Táp thủy chung vẫn treo nụ cười đúng chuẩn trẻ ngoan, mặc cho Lý mụ mụ bình phẩm.

Rốt cục xem đủ mỹ nam tử trong đời thường khó gặp này, Lý mụ mụ yên tĩnh trở lại, cho khách một chút điểm tâm, sau đó lại hỏi: “Con là bạn học tiểu Vân à? Sao lúc trước không thấy con tới nhà chúng ta chơi?”

“Con không phải bạn học của em ây.”

“Nga, không phải bạn học cũng có thể đến nhà của chúng ta chơi, về sau phải thường thường đến.”

“Dạ, tạ ơn bá mẫu ”

Lúc này, Lý phụ như là phát hiện cái gì, hẩn lại bắt đầu nhìn chăm chú Từ Táp, không ngừng đánh giá.

Phát hiện ánh mắt chăm chú của Lý phụ, Lý mụ mụ vội đẩy hẩn một chút.”Ba tiểu Vân, không cần nhìn khách như vậy.”

Lý mụ mụ hoàn toàn quên hồi nãy mình cũng nhìn chăm chăm Từ Táp như thế.

“Ta cảm thấy, hình như đã gặp con ở đâu đó rồi.” Lý phụ mặt nhăn mày khổ, ra vẻ suy tư.

Lý Xuất Vân đang ở một bên ăn xen vào: “Đương nhiên gặp qua, ba biết anh ấy cũng mười mấy năm rồi.”

“Có lâu như vậy sao?” Lý phụ vuốt cái ót, tìm tòi trong tí nhớ của mình.

“Táp, cho em miếng bánh ngọt.” Lý Xuất Vân vươn tay nói.

“Táp! Con là Từ Táp!” Lý phụ thất thanh kêu sợ hãi, Lý mụ mụ ở bên cạnh cũng mở to hai mắt nhìn.

Từ Táp gật đầu. ”Đúng vậy, là con.”

“Từ Táp của đội Minh Châu?”

”Dạ.”

Lý phụ kích động đứng lên, Từ Táp cũng vội vàng đứng lên, Lý phụ một phen cầm tay Từ Táp, cao thấp lay động.”A nha, là Từ Táp! Là Từ Táp! Từ Táp!”

“Ai nha, thật là, so với trên TV còn suất hơn a.”

Hồ hết một trận, mọi người mới một lần nữa ngồi xuống, Lý phụ hỏi: “Từ tiên sinh, ngài trở thành bạn của tiểu Vân hồi nào?”

“Bá phụ, gọi con là Táp được rồi. Chúng con quen nhau gần một năm.”

Lý phụ bất mãn nhìn đứa con.”Đứa nhỏ này, nhận thức Từ Táp sao lại không sớm nói cho ta biết, cũng không đưa về nhà chơi.”

“Giờ không phải mang về rồi sao?”

Lý phụ tha thiết dặn dò: “Táp nha, về sau con phải thường thường đến nhà của chúng ta đến chơi.” Lý mẹ ở một bên phụ họa: “Nhất định phải thường đến.”

”Dạ, bá phụ bá mẫu, về sau con nhất định sẽ thường đến.”

Lý phụ Lý mẹ cười cười toe tõe.

Nhìn biểu tình cha mẹ, Lý Xuất Vân nói: “VẬY mẹ không phản đối.”

“A? Phản đối cái gì?”

“Mẹ không phải nói nếu mẹ thấy không hài lòng, thì vẫn chưa xong? Vậy bây giờ là vừa lòng?”

Lý mẹ mỉm cười gật đầu.”A?”

Lý phụ chậm rãi chuyển động cổ, nhìn nhìn đứa con ngồi bên cạnh, lại nhìn nhìn Từ Táp ngồi bên kia: “Tiểu Vân, con là nói... con cùng Từ Táp...”

Lý Xuất Vân phát hiện cha mẹ cứ nhiên còn chưa rõ tình hình, mở to hai mắt.”Các người không phải nói, muốn con dẫn người trở về cho các người xem, hôm nay con mới mang anh ấy đến.”

Lý phụ ngồi ở trên ghế sa lon, nhắm thẳng nghiêng về một phía.”Trời ạ trời ạ, mẹ tiểu Vân, mẹ tiểu Vân đỡ tôi một chút, đỡ tôi một chút, đầu tôi choáng...”

Từ Táp vội vàng tiến lại, đỡ lấy Lý phụ.”Bá phụ, ngài không có việc gì đi?”

Lý phụ một phen nắm lấy cánh tay Từ Táp, “Người tiểu Vân nói là con?”

”Đúng vậy.”

“Trời ạ...” Lý phụ một bộ dáng muốn té xỉu, Lý phụ cũng kinh ngạc dị thường.

“Con không có lừa hai người đi.”

Lý phụ nhìn nhìn Lý Xuất Vân, lại nhìn chăm chăm Từ Táp nhìn hồi lâu, sau đó đột nhiên một phen vỗ vào vai Từ Táp.”Nguyên lai, người mà tiểu Vân nhà ta nói là con a.”

Từ Táp đoan chính ngồi xuống, nhìn trưởng bối trước mắt, trịnh trọng nói: “Bá phụ, bá mẫu, con phi thường thích tiểu Vân, hy vọng có thể nghiêm túc tiếp tục kết giao, con sẽ hảo hảo chiều cổ em ấy, trân trọng em ấy, hy vọng các người có thể đồng ý.”

Một lát sau, thấy Lý phụ Lý phụ đều không có phản ứng, Từ Táp có chút kích động, hẩn nhìn hai vị lão nhân.

Dùng một chút thời gian để thanh lý suy nghĩ, đã biết hôm nay đưa con mang về nhà không phải bằng hữu mà là người yêu, Lý phụ đột nhiên cười ha ha, lại vỗ vào vai Từ Táp một chưởng.”Con thích tiểu Vân nhà chúng ta, ha ha ha, thật sự là không ngờ, cứ nhiên là con. Không tồi không tồi, con thích nó, liền mang về được rồi.” (TBD: sao bán con lẹ vậy nè =.=)

Từ Táp lộ biểu tình kinh hãi, vội vàng nắm chặt tay Lý phụ: “Cám ơn! Tạ ơn bá phụ!”

Lý phụ ở kế bên, rốt cục cũng hiểu được, nhìn nhìn đứa con, lại nhìn nhìn Từ Táp, vươn tay kéo kéo ống tay áo trưởng phụ “Này... Ba đứa nhỏ, thật sự, để nó mang đi?”

”Là Từ Táp, còn có cái gì làm cho người ta lo lắng sao?”

Từ Táp vội lại cầm tay Lý phụ.”Bá mẫu, người yên tâm, con nhất định sẽ hảo hảo chiều cổ tiểu Vân.”

Lý phụ đã không còn ý phản đối.

Không khí trong phòng thả lỏng xuống dưới, Từ Táp thấy sự tình thành công, cũng không khẩn trương nữa, cởi áo khoác, tiến phòng bếp giúp Lý mẹ mẹ làm bữa tối.

Lý phụ cùng Lý Xuất Vân ở trong phòng khách nói chuyện.

“Đứa nhỏ này, bộ dáng vừa vào cửa kia, chúng ta còn tưởng rằng con mang về là bạn học.”

“Anh ấy rất tốt đi.” Lý Xuất Vân vẽ mặt đắc ý.

“Thật không nghĩ tới, cư nhiên là Từ Táp.” Lý phụ vẫn đang cảm thấy thật khó mà tin được.

“Chính là anh ấy. Bản thân con cũng có chút không thể tin. Trước kia, chỉ cảm thấy anh ấy là người trong TV, là siêu cầu thủ, hiện tại nhìn xem, cũng giống mình, cũng là người thường.”

Lý phụ dặn Lý Xuất Vân, “Ta nói với con nói, không cần quên. Các con đều nguyện ý nghiêm túc kết giao, phả hảo hảo quý trọng đoạn cảm tình này, phải hiểu đối phương, khoan dung, bao dung.”

Lý Xuất Vân dứt khoát gật đầu.

Dựa vào công phu nấu ăn, Từ Táp khiến cho Lý mẹ mẹ rất hài lòng. Lúc ăn cơm, Lý mẹ mẹ không ngừng khen ngợi Từ Táp biết làm gia sự, đồ ăn thật mỹ vị, người giỏi giang hiểu biết, vân vân.

Lý Xuất Vân biết, loại hình như Từ Táp, mới là đứa con ngoan trong lý tưởng của mẫu thân mình.

Ăn cơm xong, Lý mẹ mẹ cùng Từ Táp ngồi ở trên ghế sofa hàn huyên, Từ Táp đối với vấn đề của Lý mẹ mẹ có hỏi tất đáp.

Lý mẹ mẹ hỏi từ gia đình của Từ Táp, lại hỏi đến đội bóng, hỏi qua huấn luyện hằng ngày, lại hỏi đến các mùa giải, bà hỏi Từ Táp thu nhập, cuối cùng, ngay cả ý tưởng tính toán sau này của Từ Táp đối với tương lai cũng hỏi.

Lý Xuất Vân càng nghe càng nhứ, cảm giác mẫu thân so với phóng viên hỏi còn nhiều hơn.

Ước định hảo thời gian lại đến tiếp, Lý Xuất Vân và Từ Táp cùng rời đi.

Lúc rời khỏi Lý gia, Từ Táp vẽ mặt tươi cười, cảm thấy bá phủng lúc này thực thành công, cha mẹ hai bên cũng không có phản đối đoạn tình cảm này.

Lúc ở trên xe khít trở về, Lý Xuất Vân nói với Từ Táp: “Quả nhiên anh chính là sát thủ sư cô.”

“Nào có chuyện đó, bá mẫu tốt lắm, thực dễ câu thông.”

Nghĩ đến bộ dáng của mẫu thân khi quở trách mình, Lý Xuất Vân dứt khoát lắc đầu.

Về đến nhà, Từ Táp huyết sáo sửa sang lại phòng ngủ, tính toán nghỉ ngơi, Lý Xuất Vân một mình trên ghế sa lon ở phòng khách sinh hờn dỗi.

“Tiểu hùng miêu, em lại nháo chuyện kỳ cục gì nữa đây?” Từ Táp ngồi lại, đem Lý Xuất Vân kéo đến trên đùi.

Lý Xuất Vân không cam lòng vịn vịn, cắn môi.

“Như thế nào rồi, nói nghe một chút.”

Lý Xuất Vân tức giận phồng đôi má.”Mẹ của em bà cư nhiên hỏi lương năm của anh.”

“Này có cái gì? Bá mẫu quan tâm anh.”

“Hỏi cái này làm gì chứ?”

“Hiểu biết một chút cơ sở kinh tế của anh, nhìn xem anh có năng lực chiếu cố một gia đình hay không a.”

Lý Xuất Vân quay sang, trừng mắt Từ Táp: “Cần gì anh phải chiếu cố, em chẳng lẽ không có năng lực?”

Từ Táp vừa thấy tiểu hùng miêu nóng nảy, vội trấn an cậu.”Không phải ý này, em có khả năng anh còn không biết sao.”

“Đáng ghét.” Nghĩ đến hiện tại trong nhà này, cơ hồ hết thấy đều là từ Từ Táp gánh vác, mình cơ hồ chưa làm cái gì được trong nhà, Lý Xuất Vân cảm thấy thực không thoải mái.

Chẳng lẽ, thật sự giống mẫu thân nói như vậy, “Chăn nuôi “, “Vệ sinh”?

Lý Xuất Vân càng nghĩ càng khó chịu, sắc mặt càng ngày càng không tốt.

Từ Táp rõ ràng Lý Xuất Vân đang phiền tảo cái gì, hấn không chút hoang mang nói: “Chờ sau khi em tốt nghiệp, tự nhiên sẽ gánh vác.”

“Tốt nghiệp?”

“Đúng vậy. Chờ sau khi em tốt nghiệp, chúng ta cùng nhau, phụng dưỡng lão nhân, chiếu cố gia đình. Hiện tại bởi vì em là học sinh, mà anh đã đi làm, cho nên anh gánh vác nhiều một ít, cũng là đúng. Chờ sau khi em tốt nghiệp, em a, nhất định sẽ có công tác tốt, đến lúc đó, em liền cùng anh cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình.”

Lý Xuất Vân nghĩ nghĩ, cũng đúng, sau khi tốt nghiệp, lấy sức của mình, thu nhập tuyệt không là vấn đề, cho đến lúc này, chính mình liền cùng Từ Táp giống nhau.

Nhìn vẻ mặt Lý Xuất Vân dần dần dịu đi, Từ Táp biết cậu đã nghĩ thông suốt, liền an tâm ôm Lý Xuất Vân vào phòng ngủ.

Từ lúc biết chuyện Từ Táp đến nhà Lý Xuất Vân, cùng với thái độ của cha mẹ cậu đối với đoạn tình cảm này, Từ mẫu muốn đi bái phỏng sui gia một chút.

Thời điểm cuối tuần, Từ mẫu một hàng đi tới Lý gia.

Hai vị mẫu thân vừa thấy mặt, còn có rất nhiều hảo cảm về nhau, hai nhà lập tức liền thân thiết lên.

Thấy Thiệu Hiểu Mạn, Lý mụ mụ lại thích ngay, bà chỉ có một đứa con, vẫn hy vọng có thể có một đứa con gái, lập tức liền đưa ra muốn đem tiểu Mạn thu làm con gái nuôi.

Các bà chủ ở bên nhau, luôn luôn vô số truyện để nói, tán gẫu thập phần thân thiện.

Lý phụ ở một bên lôi kéo Từ Táp, tán gẫu bóng đá.

Thời điểm hai vị mẫu thân ở bên nhau nói chuyện riêng tư, Lý mụ mụ vỗ ngực hướng Từ mẫu cam đoan, nhất định sẽ vì Thiệu Hiểu Mạn tìm được như ý lang quân.

Thật không ngờ cuối cùng chuyện lại giải quyết thuận lợi như vậy, Lý Xuất Vân cùng Từ Táp đều thở phào một hơi.

Không còn ai quấy rầy đôi tình nhân rồi rồi.

Sau đó Từ Táp xuất phát đi Tế Nam, không biết tại sao, tâm thần Lý Xuất Vân trở nên không yên, đứng ngồi không yên.

Là rất tương niệm Từ Táp? Phía trước hẳn cũng không phải không có dấu ở sân khách, bước vào giải Siêu Trung đã quyết định đối mặt với việc chia cắt với tình nhân một thời gian ngắn, nhưng không biết vì sao, liền tiếp vài ngày, Lý Xuất Vân đều không thể an tâm.

Ngày trận đấu chấm dứt, buổi tối về đến nhà, Lý Xuất Vân vội vàng đi lên mạng xem xét kết quả trận đấu.

Vừa xem, nguyên lai, ở trong trận đấu, Từ Táp bị thương.

Nhìn đến hình ảnh trên tin tức, Từ Táp được cáng nâng lên sân khấu, lòng Lý Xuất Vân nóng như lửa đốt, vội vàng gọi cho Từ Táp, chính là như thế nào cũng gọi không được.

Một lần lại một lần gọi đi, lại không có ai đón nghe.

Ngồi ở trên ghế sa lon, vung xuống một đám, Lý Xuất Vân vừa tức giận vừa lo lắng.

Thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau. Lý Xuất Vân nhận được điện thoại của Củng Vĩ. Hắn nói cho Lý Xuất Vân Từ Táp bị thương không có gì đáng ngại, Lý Xuất Vân lúc này mới yên lòng lại.

Tan học về đến nhà, tiến phòng khách, Lý Xuất Vân liền thấy được một góc phòng khách đặt ba lô của Từ Táp, trên bàn còn có đặc sản hắn mua về.

Đi đến cửa phòng ngủ, một phen đẩy cửa ra, Lý Xuất Vân thấy Từ Táp đang ở trên giường ngủ.

Hừ, anh cứ nhiên còn ngủ, một chút cũng không biết mình có bao nhiêu lo lắng.

Định đến bên giường, Lý Xuất Vân vén góc chăn lên, nhìn xem chân Từ Táp, không có thạch cao, không có băng vải, xem ra, thật không có thương tổn đến gân cốt.

Một quyền đánh vào trên cánh tay Từ Táp, Lý Xuất Vân kêu lên: “Anh đứng lên cho em.”

Từ Táp tỉnh, ngồi xuống.”Nha, tiểu hùng miêu, em đã trở lại.”

“Vì cái gì không nhận điện thoại! Anh có biết em lo lắng bao nhiêu không! Anh làm em sợ muốn chết! Hồn đản chết tiệt này!” Lý Xuất Vân thanh sắc đủ lệ lên án, phát tiết bất mãn đối với Từ Táp.

Từ Táp không rên một tiếng, chỉ chờ tiểu hùng miêu phát bực xong.

Chờ Lý Xuất Vân rống đủ rồi, Từ Táp lúc này mới kéo cậu, để cậu ngồi tại bên người, nói: “Anh đây không phải vẫn hảo hảo sao.”

“Anh có biết hai ngày nay em lo lắng bao nhiêu không!” Lý Xuất Vân nhéo lỗ tai Từ Táp rống.

“Anh biết, anh biết ”

“Anh biết cái đêch gì!”

Từ Táp trấn an Lý Xuất Vân đang chìm trong lửa giận.”Anh bị thương liền lập tức bị đưa vào bệnh viện kiểm tra. Căn bản là không có mang theo di động bên người, thẳng đến ngày hôm sau, mới ra bệnh viện.”

“Sau đó vì cái gì không gọi điện thoại cho em?”

“Anh ngồi trên phi cơ, biết em lo lắng, nên lập tức trở lại.”

Lý Xuất Vân lại xem chân bị thương của Từ Táp.”Thật sự, không có việc gì sao?”

“Không có việc gì. Chính là lúc bị trật, lúc ấy anh cũng sợ hãi, rất đau, anh còn tưởng rằng bị gãy xương, thực sự về sau không thể lên sân đấu. Hoàn hảo không có việc gì, đã xem qua trung y.”

“Anh còn muốn đấu!” Lý Xuất Vân lại kêu to.

“Anh không sao, cơ thể của anh anh rõ ràng, trước mắt là thời khắc máu chốt, anh đương nhiên không muốn kết cục như vậy.”

Lý Xuất Vân “Ngô” một tiếng, dựa vào trong lòng Từ Táp.”Em không cho phép anh bị thương nữa, không được!”

“Anh biết, anh biết. Anh sẽ cẩn thận.”

Lý Xuất Vân cũng biết, Từ Táp thật sự đã xem như rất ít bị thương, thần kinh vận động của hắn vô cùng tốt, phản ứng lại mau, thường thường từ đội chầy về đây trước 0 giờ vài giây, linh hoạt nhảy lên tránh né, chính là, làm vận động viên, Từ Táp làm sao có thể không bị thương, hắn tham gia lại là đấu bóng đá kịch liệt, trên người hắn có không ít vết thương, làm cho Lý Xuất Vân đau lòng không thôi.

Sau sự kiện bị thương qua đi không có bao lâu, giữa đôi tình nhân, lại đã xảy ra chuyện.

Từ Táp vừa xong sân khách thành thị, lập tức thấy ở trên báo, có tin xấu liên quan đến mình.

Như hai viên kim cương rơi lên đầu Từ Táp, thập phần kinh ngạc, chuyện xấu của nữ diễn viên, mình chỉ biết tên, ngay cả mặt nàng dài hay ngắn mình cũng nhớ không rõ, cũng không biết ngọn gió này từ đâu thổi đến,

Không đợi Từ Táp gọi điện thoại cho Lý Xuất Vân, Từ mẫu đã điện trước.

“Táp, trên báo này, là chuyện gì xảy ra?”

“Con đây còn chính kỳ quái mà, con không biết.”

“Nữ hài tử này người nhận thức sao?”

Từ Táp thành thành thật thật trả lời, “Con chỉ biết là tên, mặt dài cái dạng gì mà không biết.”

“Mau cùng tiểu Vân giải thích, đừng cho nó tức giận. Còn có, không được người dính vào, người hiện tại xem như người có gia đình, phải đối với tiểu Vân toàn tâm toàn ý.”

Bên này, Từ Táp bị mẫu thân quở trách cũng thực ảo não. “Dạ, con biết.”

Từ Táp gọi điện thoại cho Lý Xuất Vân, nhưng vẫn không có người nghe, lấy kinh nghiệm phán đoán, Lý Xuất Vân nhất định là tức giận, Từ Táp càng nghĩ càng bất an.

Hắn đem một cỗ khí toàn bộ phát tiết ở trên cầu trường. Cuối cùng, đội Minh Châu lấy tỷ số 3:0 chấm dứt trận đấu.

Trở lại nhà tại Hương Đảo, vừa vào cửa, liền nhìn đến Lý Xuất Vân ngồi trên ghế sa lon phòng khách.

Gặp Từ Táp vào cửa, Lý Xuất Vân lập tức trừng hắn, biểu tình hung tợn.

Từ Táp lấy lòng mỉm cười: “Tiểu hùng miêu, anh đã trở về.”

Đáp lại hắn chính là một tiếng hừ lạnh.

Đem tờ báo để ở một bên ném qua, Lý Xuất Vân vẻ mặt ghen tuông hỏi: “Anh nói! Đây sao lại thế này!”

“Anh không biết.”

“Nữ chính này là ai?”

“Anh chỉ biết là tên.”

“Anh cứ nhiên dám sau lưng em... Anh thích người khác phải không!”

“Làm sao có thể? Anh ngay cả người nọ tròn méo đều không rõ, em không cần hiểu lắm.”

Cảm giác được giải thích của Từ Táp giống như nước nguội, biểu tình cũng là không ôn không hỏa, trong lòng Lý Xuất Vân lại tức giận, tuy rằng Lý Xuất Vân biết Từ Táp không có khả năng thích người khác, hắn vẫn canh giữ ở bên cạnh mình, nhưng là hắn biết nữ nhân này là sự thật, nghĩ đến đây một chút, trong lòng Lý Xuất Vân liền chẳng thể thoải mái.

Từ Táp là của mình, hắn chỉ có thể là của mình, tất cả của hắn, tất cả tất cả của hắn, đều chỉ có thể là của mình!

Nhìn đến Từ Táp đứng ở giữa phòng khách, không có nhào tới ôm mình như mọi khi, Lý Xuất Vân càng thêm cảm thấy ủy khuất, một cổ tức giận không chỗ phát tiết.

Liếc nhìn con khỉ bằng bông trên ghế sa lon, đó là vật định tình của hai người, cùng đi mua, Lý Xuất Vân ở lúc Từ Táp không ở nhà, thường thường ôm nó, bắt nó làm như là Từ Táp.

Một phen đem bố hầu tử bắt lại ném xuống, Lý Xuất Vân nhấc chân liền giẫm lên, một chút lại một chút, bởi vì luyến tiếc lấy Từ Táp trút giận, đành phải giận chó đánh mèo với khỉ bông vô tội.

Nhìn động tác bất ngờ của Lý Xuất Vân, Từ Táp dọa một chút, vội vàng đi tới, nhưng không có đi can lại.

Biết ý tưởng Lý Xuất Vân, Từ Táp nghĩ, để cậu phát tiết một chút bất mãn cũng tốt, chỉ cần cậu không thương tổn tới mình, giẫm lên liền giẫm lên đi.

Giẫm khỉ bông đủ rồi, Lý Xuất Vân vù vù thở phì phò, nhìn chằm chằm Từ Táp.

Từ Táp đem con gấu trúc bằng bông trên ghế sa lon, sau đó ôn nhu ôm vào trong ngực, sờ sờ đám lông rối tinh trên đỉnh đầu.

TBD: đáng yêu wá.

Nhìn đến động tác Từ Táp, biểu tình vốn phẫn nộ của Lý Xuất Vân bỗng chuyển biến, cậu bỏ nhào vào lòng Từ Táp, đem con vật quăn qua một bên, bắt cánh tay Từ Táp, để hắn ôm lấy mình.

“Tiểu hùng miêu, ngoan... Không nên tức giận.”

Nghe Từ Táp ôn nhu a hồng, Lý Xuất Vân ủy khuất nức nở. “Là em không tốt, là em không tốt, em không nên giận lung tung, ăn dấm chua vậy, em không tốt...”

“Ân, tốt lắm tốt lắm, không có việc gì, không nên tức giận ...”

Ôm nhau ngồi ở trên ghế sa lon, Lý Xuất Vân đem mặt vùi vào trong lòng Từ Táp, ngửi được hơi thở mang theo ánh mặt trời cùng cỏ xanh quen thuộc, tâm tình vốn phiền táo, chậm rãi bình phục.

”Là anh không tốt, em không nên tức giận, anh nên nói rõ ràng với em.”

”Là em không tốt, ăn y dấm chua vậy. Em biết rất rõ ràng, anh sẽ không, còn phát giận lung tung...”

Hiểu lầm tiêu trừ, gió êm sóng lặng.

Ôm nhau tựa vào đầu giường, ngọn đèn trong phòng ngủ ảm đạm, đem bóng đôi tình nhân, in lên mặt tường.

Từ Táp vuốt ve đầu vai Lý Xuất Vân, nhẹ giọng cười.”Bình dấm chua của em cũng quá lớn.”

Lý Xuất Vân cổ nhất ngạnh.”Ai cần anh quản.”

“Anh xem, em dễ dàng phát giận như vậy, thật không tốt lắm, đều nói tức giận để bị hư gan, ân, anh phải nhắc nhở em, về sau a, nhất định phải cẩn thận gan...”

Nói xong, vẻ mặt của Từ Táp tinh nghịch tràn ý cười, nhìn chằm chằm Lý Xuất Vân, lặp lại: “Phải cẩn thận gan, cẩn thận gan...”

Lý Xuất Vân hồng mặt trừng mắt nhìn Từ Táp.”Anh mới phải cẩn thận gan, còn tiểu bảo bối mà...”

Nói xong câu đó, Lý Xuất Vân cũng nở nụ cười, sau đó lại hừ một tiếng.

19. Chương 19

Mùa giải đang tiến đến giai đoạn cuối, mỗi một trận đấu cũng ngày càng kịch liệt hơn.

Thành tích năm nay của đội Minh Châu cũng không tệ lắm, nhưng dù sao cũng đã mất đi một chủ lực, hơn nữa giải Trung Siêu cường thủ như rừng, muốn đoạt giải quán quân, còn cần phải cố gắng hơn nữa.

Nhìn danh sách đội thủ của mấy trận đấu còn lại của mùa giải, Từ Táp nhướn cao mày.

Đều là cường đội, đều là mấy cục xương khó gặm, mỗi một trận, đều không dễ ăn.

Thời điểm nghênh chiến với đội Thiên Tân, đã xảy ra một tình huống mà mỗi người đều không ngờ tới cũng không muốn nhìn thấy.

Trong lúc thi đấu, đội trưởng Cung Vĩ của đội Minh Châu cùng đội viên của đối phương va chạm, bị thương ngã xuống đất.

Cung Vĩ té trên mặt đất không có lập tức đứng lên, mà là ôm lấy đùi phải của mình, đau đến quay cuồng trên mặt đất.

Đội y nhanh chóng nhào tới xem, sau đó kêu cáng đến, chuẩn bị nâng Cung Vĩ xuống sân.

Trên sân bỗng nhiên mất đi đội trưởng, rất nhiều đội viên đều lộ biểu tình kinh hoàng

Thời điểm bị cáng nâng lên, Cung Vĩ kéo Từ Táp đang đứng kế bên lại, đem phù hiệu đội trưởng trên tay áo trái của mình lấy xuống, giao cho Từ Táp.

Từ Táp yên lặng tiếp nhận phù hiệu ở tay áo của đội trưởng, nắm chặt tay Cung Vĩ, nhìn hẩn được mang ra sân.

Sau khi đem phù hiệu tượng trưng cho vị trí đội trưởng đeo vào tay áo, Từ Táp không nói gì mà lẳng lặng đứng ở giữa sân, nhìn chăm chú vào đối thủ.

Một cổ khí vô hình sắc bén phát tán ra.

Đứng giữa sân kiên cố như một cây phong, mắt xem đại cục, đầy khí thế chỉ huy, khí chất trầm ổn cùng bình tĩnh của hẩn cuốn hút các đội viên khác, khí thế vốn đang yếu dần đi, lại chậm rãi trở lại.

Bắt lấy một cơ hội, Từ Táp đoạt bóng, cùng hai tiên phong khác phối hợp truyền bóng một cách xảo diệu, đem bóng trong chân tiến thẳng vào vùng cấm của đối phương, tiên phong Trương Minh Thành canh đúng thời cơ nhấc chân, bóng bay sát thành lưới, vào lưới.

Nhất thời trên sân bóng tiếng hoan hô như sấm dậy.

Từ Táp rất nhanh nắm tay, lớn tiếng hoan hô.

Trận đấu lấy điểm số 1:0 chấm dứt, không để cho đội trưởng thất vọng.

Ngày hôm sau, Từ Táp từ bệnh viện trở về, vừa vào cửa liền vào thư phòng, sắc mặt ngưng trọng.

Lý Xuất Vân cẩn thận đi qua dựa vào, nằm ở trên lưng Từ Táp.

“Táp, thương của Cung đại ca sao rồi?”

“Thực nghiêm trọng.”

“Thật sự?” Lý Xuất Vân lo lắng.

“Hôm nay anh đi thăm ảnh, bị gãy xương, lúc này đây, thương thế của anh ta thật không nhẹ. Nghe bác sĩ nói, phải tĩnh dưỡng một thời gian, hơn nữa không thể làm đùi đội trưởng bị thương nữa, ý bác sĩ là, về sau nếu còn muốn đá, tốt nhất đem thương dưỡng hảo hoàn toàn. Bác sĩ bảo ảnh phải tĩnh dưỡng nửa năm.”

“A, lâu như vậy.” Lý Xuất Vân kinh ngạc.

”Đúng vậy. Anh ta không muốn, bọn anh cũng khuyên ảnh nghe lời bác sĩ hảo hảo tĩnh dưỡng, thi đấu quan trọng nhất là thân thể, thân xác dưỡng hảo mới có thể đấu tiếp. Anh không hy vọng vì mùa giải năm nay, làm cho ảnh ngay cả về sau muốn đá cũng không được.”

Lý Xuất Vân nghĩ, Cung Vĩ không thể tham gia trận đấu kế tiếp, không khỏi có chút thay hấn mất mát, thời điểm trước mắt đúng là rất cần có hấn.

Từ Táp vỗ vỗ tay Lý Xuất Vân.”Không sao, chỉ cần khôi phục tốt, mùa giải năm sau, đội trưởng lại có thể lên sân.”

”Đúng vậy a.”

Đột nhiên, Lý Xuất Vân lại muốn đến một sự kiện.”Vậy trận kế tiếp của bọn anh, chẳng phải không có đội trưởng?”

Từ Táp lắc đầu.

“A, em biết, anh sẽ lên thay thế.”

Từ Táp biểu tình thâm trầm gật gật đầu.

Lúc này, người có thể đảm trọng trách này, chỉ có Từ Táp.

“Nha.” Lý Xuất Vân nhỏ giọng kêu lên: “Táp, đội Minh Châu vừa mới đi một tiên phong cực mạnh, hiện tại lại mất đi một hậu vệ chủ lực, anh...”

“Không đến cuối cùng một khắc, anh sẽ không bỏ cuộc!”

Lý Xuất Vân nắm ở trên người Từ Táp.” Đúng vậy, Táp của em là giỏi nhất! Táp nhất định có thể thắng!”

Trong trận đấu mới, Từ Táp đội phù hiệu đội trưởng trên tay áo, trở thành đội trưởng mới của đội Minh Châu.

Một trận đấu quan trọng đã đến.

Đội Minh Châu sân nhà nghênh chiến đội Bắc Kinh tới khiêu chiến.

Trước mắt đội Minh Châu xếp hạng ba trên bản, nếu muốn tranh giải á quân, thì phải thắng trận này, đồng thời, phải thắng 2 trái.

Áp lực thật mạnh.

Lý Xuất Vân vào sân xem đấu, cậu hy vọng ở thời điểm quan trọng này, mình có thể ở bên cạnh Từ Táp.

Trong sân thể dục Tân Minh Châu, đã đông nghẹt.

Giữa tám vạn người xem đấu, Lý Xuất Vân có vẻ rất nhỏ bé, nhưng Lý Xuất Vân biết, dù cậu ngồi ở nơi khuất cỡ nào, Từ Táp cũng nhất định có thể cảm nhận được mình.

Trận đấu vẫn tiến hành thực kịch liệt, đối phương cũng cần lấy được ba phần, đối phương cũng hy vọng có thể tiến vào trận chung kết, ai cũng không chịu cùng làm cho.

Lúc hiệp đầu tiên được khoảng 15 phút, đội Bắc Kinh khai trương bản ghi chép, đá được trái đầu tiên.

Ở cục diện bất lợi, đội Minh Châu chọn dùng chiến thuật phòng thủ phản kích, lần lượt nắm lấy sai lầm của đối thủ, triển khai tiến công.

Lúc hiệp một kết thúc, đội Minh Châu rốt cục cũng có một cơ hội, đá vào một trái.

Hiệp một, thế hoà.

Ít phút giải lao, Lý Xuất Vân ngồi trên ghế mà lòng khẩn trương không thôi.

Ở một bên xem cuộc, đã muốn khẩn trương như vậy, không biết người đá ở trên sân, là dạng cảm thụ gì?

Hiệp hai bắt đầu rồi, song phương chạy lại tuyến xuất phát ngăn giữa hai sân.

Trận đấu càng ngày càng kịch liệt, người xem cũng cảm thấy kinh tâm động phách.

Lúc đội Bắc Kinh vào sân được hơn nửa thời gian, có thêm một cơ hội, sút bóng lại bị đội Minh Châu cản thành công, nhưng lại bị đội viên đội Bắc Kinh ở trong vùng cấm chiếm được cầu.

Trước cầu môn đội Minh Châu triển khai một mảnh hỗn chiến.

Cuối cùng vẫn là không thể cản được, trong hỗn chiến, đội viên đội Bắc Kinh dùng đầu đội bóng, đánh vào.

Trên sân là một mảnh tiếng động tiếc hận.

Lý Xuất Vân ngốc tòà ở ghế trên, chẳng lẽ, cứ như vậy chấm dứt?

Không, nhất định sẽ không, Từ Táp nhất định sẽ không bỏ cuộc!

Từ Táp ở dưới tình huống tạm thời thất lợi, vẫn duy trì sự bình tĩnh tuyệt đối. Sự bình tĩnh của hắn ảnh hưởng đến đội hữu khác, tâm tình mọi người chậm rãi bình yên tĩnh trở lại.

Đội Minh Châu tổ chức tiến công, trong lúc truyền đón, chậm rãi đem cầu tiến về phía trước, vài đội viên tiến nhập vùng cấm đối phương.

Đội Bắc Kinh tất nhiên phái người phòng thủ, người tranh ta đoạt một hồi, đội Bắc Kinh có đội viên ở vùng cấm phạm quy.

Đá phạt!

Ai sẽ là người đá phạt vào thời điểm chủ chốt này?

Từ Táp.

Từ Táp bình tĩnh tiêu sái đến đột phạt bóng, sân bóng nguyên bản ồn ào thoáng chốc yên tĩnh trở lại, toàn bộ ánh mắt đều tập trung ở trên người Từ Táp.

Cất kỹ bóng, Từ Táp thẳng đứng dậy, nhìn cầu môn trước mắt, còn có thủ môn đối phương.

Phía sau cách đó không xa, là đội hữu Từ Táp, hai tay Cát Ân ôm ở trước ngực, hai chân hơi hơi tách ra, đứng lại bất động, Hầu Dững hiển nhiên so với Cát Ân càng khấn trương, hắn đứng ở phía sau Cát Ân, tay trái vòng qua đầu vai Cát Ân, bám vào Cát Ân, tựa vào trên người Cát Ân, Lôi Quân đứng ở bên cạnh Hầu Dững, một bàn tay nắm tay phải Hầu Dững.

Từ Táp nhẹ nhàng nhảy vài cái, sau đó chạy lấy đà một đoạn nhỏ.

Nhấc chân!

Ở phút chốc nhấc chân, thân thể Từ Táp hướng bên trái lay động một chút, thủ môn đối phương phán đoán, cũng bất quá là một chốc, hắn đánh về phía bên trái của mình.

Từ Táp là thuận tay trái.

Chính là, hướng bóng đá ra, là từ chân phải Từ Táp.

Bóng mang theo cường lực xoay tròn, bay về phía cầu môn bên phải.

Hết thấy, chỉ trong một giây đồng hồ.

Cầu vào!

Ngang tay!

Toàn trường tiếng hoan hô, tiếng còi, tiếng trống, vang thành một mảnh.

Trong khu nghỉ ngơi của đội Minh Châu, huấn luyện viên, dẫn đầu, thay thế bổ sung các đội viên, mọi người nhảy dựng lên ôm nhau hoan hô.

Từ Táp đá vào vui vẻ nhảy dựng lên, sau đó chạy ra, hướng các fans bóng ở thăm hỏi.

Một bên chạy, Từ Táp một bên giơ lên tay trái, hôn lên chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Người chung quanh đều cao hứng nhảy dựng lên, chỉ có Lý Xuất Vân không có, cậu vẫn ngồi ở ghế trên, khấn trương nắm nắm tay, nhất thời không buông ra được.

Thật khẩn trương, vừa rồi thật sự là thật khẩn trương! Thời gian một chốc kia phảng phất như đang cô đọng lại.

Còn có, Lý Xuất Vân thấy được, sau khi Từ Táp đá vào, hôn chiếc nhẫn trên tay hắn.

Trận đấu vẫn còn tiếp tục.

Lý Xuất Vân xem đồng hồ, cách kết thúc, còn có năm phút đồng hồ, có thể thắng sao?

Không chỉ có muốn thắng, còn phải thắng hai trái mới được, quá khó khăn, quá khó khăn.

Đội Bắc Kinh phòng thủ phi thường vững chắc, hai đội bóng này trình độ không kém nhau bao nhiêu, mọi người lại đều ở giải Trung Siêu nhiều năm, hiểu biết đối phương, bọn họ đồng dạng sẽ nhằm vào đặc điểm quy định nghiêm túc trong kế hoạch tác chiến của đội Minh Châu.

Vài lần tiến công, đội Minh Châu đều không có công phá đại môn đối phương.

Đồng dạng, đối phương cũng không thể hóa giải phòng thủ đội Minh Châu.

Đánh giằng co, trên sân vẫn bị trạng thái vây giằng co.

Lúc này, Từ Táp lại chiếm được một cái cơ hội, hắn mang cầu đột phá phòng thủ đối phương, thẳng vào vùng cấm.

Hai gã đội viên đối phương tới bao vây, Từ Táp mang theo cầu, nghiêng trái, lại nhoáng lên một cái, thân mình vừa chuyển, cả người lẫn cầu tách ra, đem một gã đội viên của đối phương loá mắt ngã xuống đất, xuyên qua một đội viên khác, mang theo cầu tiến về phía trước.

Cơ hội, thật là một cơ hội tuyệt hảo.

Lúc này tiên phong Trương Minh Thành của đội Minh Châu cũng chạy tới.

Từ Táp đem cầu truyền cho Trương Minh Thành.

Trương Minh Thành xoay người chặn bóng, nhắc chân, trái này đá ở góc độ thực xảo quyết.

Các fans bóng thấy cầu môn giật đều cao hứng đứng lên.

Bóng đá xoay tròn, đánh vào trên trụ, lại bị bắn ngược trở về.

Thủ môn đội Bắc Kinh lúc này mới bổ nhào vào, nhào lên ôm lấy bóng đá.

Trương Minh Thành hối hận nắm tóc quỳ gối trên cỏ.

Từ Táp chạy qua đi, thân thủ kéo hấn đứng lên.

Thời gian từng giây từng phút đích qua đi, đội Bắc Kinh hiển nhiên bắt đầu sử dụng chiến thuật kéo dài.

Trên sân, Từ Táp vẫn không muốn buông tha bất cứ cơ hội nào.

Trên người hấn toàn mồ hôi, đã muốn làm cho cả người hấn đều ướt đầm.

Thật sự đã muốn không còn thời gian, kỳ tích sẽ xuất hiện sao?

Lý Xuất Vân cơ hồ muốn ôm ngự đầu, không dám nhìn nữa đi xuống.

Không cam lòng, vẫn là không cam lòng, tiếng còi kết thúc rốt cục vang lên.

Lấy được kết quả hòa, đội Bắc Kinh xem như vừa lòng, các đội viên cao hứng ôm lấy nhau.

Đội viên đội Minh Châu thì không giống.

Lôi Quân lập tức ngã xuống trên cỏ, thành một từ “Đại” , Trương Minh Thành ôm lấy Cát Ân bên người, nhào vào trên bờ vai của hấn khóc như một đứa trẻ.

Thủ môn đội Minh Châu cũng đặt mông ngồi xuống trước cầu môn, cúi đầu.

Từ Táp đứng ở tại chỗ bất động, vọng nhìn điểm số trên màn hình điện tử lớn ở xa bên sân, sau đó, hấn ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt lại, nắm chặt nắm tay, vẫn không nhúc nhích vẫn duy trì tư thế này.

Nhưng cũng chỉ là qua một khắc ngắn ngủn, sau đó, Từ Táp lại khôi phục bình tĩnh, hấn đi qua đi, từng bước từng bước an ủi đội hữu, sau đó chỉ huy bọn họ xếp thành một đội, đi đến bên sân, hướng fans bóng cúi đầu tạ ơn.

Tuy rằng mùa giải Trung Siêu năm nay còn chưa có chấm dứt, nhưng là đối với đội Minh Châu không thể vào tranh giải á quân mà nói, trận đấu, coi như đã xong.

Từ Táp hướng phòng nghỉ của cầu thủ đi đến, kiên nghị, biểu tình bình tĩnh, thương cảm chỉ là một chốc vờ rồi, Từ Táp không phải cái loại nam nhân chỉ biết hối hận.

Thua, chính là thua.

Bất quá không có vấn đề gì, sang năm còn có thể lại đến.

Nửa đêm, Từ Táp đã trở lại.

Lý Xuất Vân ra nghênh đón.

Hai người cái gì cũng không có nói, lẳng lặng ôm nhau.

Lúc này, đã không cần dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt nữa, cậu hiểu hắn, mà hắn cũng hiểu rõ cậu.

Ở bên trong khuỷu tay Từ Táp, Lý Xuất Vân mông lung nghĩ, nếu như mình bị thất bại, mà có thể được Từ Táp ôn nhu an ủi, đau xót nhất định sẽ giảm bớt.

Qua vài ngày, Lý Xuất Vân mới nghe được Từ Táp nói một câu: “Sang năm, lại đến.”

Mùa giải năm nay, đã xong.

Tính tính, Lý Xuất Vân phát hiện, cậu đã quen Từ Táp một năm linh ba tháng.

Trước đây, Từ Táp chỉ là một cái tên mà mình biết, hắn là siêu sao cầu thủ của Hương Đảo.

Chính là hiện tại, hắn đang ngủ bên người mình.

Đội bóng tiến hành đợt huấn luyện vào mùa đông, Từ Táp cũng đang vì mùa giải năm sau mà chuẩn bị.

Lý Xuất Vân đi theo Từ Táp vào thăm Củng Vĩ đang trị liệu tại bệnh viện, hắn khôi phục tương đương không tồi, qua năm, là có thể trở lại đội tham gia tập huấn. Năm sau, hắn có thể trở lại đội Minh Châu.

“Củng ca nói, hắn không muốn làm đội trưởng.” Trên đường từ bệnh viện trở về, Từ Táp nói với Lý Xuất Vân.

“Cái gì?”

“Anh nói như vậy. Anh nói anh là nghĩ muốn làm biếng, anh ta lại không để ý tới anh.”

“Sau đó thì sao?” Lý Xuất Vân hỏi.

Từ Táp nghĩ nghĩ.”Cố lẽ lúc trước Cử ca cũng có ý tứ như vậy. Vài năm này mang theo chúng ta, anh cũng quá mệt mỏi.”

“Còn ý của anh thì sao?”

“Anh? Anh không có ý kiến. Anh nghĩ, sang năm nhất định phải lấy thành tích thật tốt!”

Lễ Giáng Sinh tới thật nhanh, Từ Táp được nghỉ ngơi vài ngày, cùng Lý Xuất Vân đi chợ hoa.

“Anh có kế hoạch gì không?” Lý Xuất Vân hỏi Từ Táp.

“Còn em?”

Lúc trước, nếu được dịp nghỉ dài hạn, Lý Xuất Vân nhất định sẽ xuất ngoại đi du lịch, mở ra bản đồ tìm một chỗ, đeo ba lô bước đi.

Năm nay không giống với, năm nay là cái tết đầu tiên khi hai người quen nhau, Lý Xuất Vân hy vọng đó sẽ là thế giới của hai người.

“Du lịch, anh muốn đi với em.”

“Anh có thời gian à? Không huấn luyện sao?”

Từ Táp cười.”Huấn luyện cũng phải nghỉ ngơi a.”

Lý Xuất Vân không có hé răng.

Về đến nhà, Từ Táp ngồi ở trên ghế sa lon, vỗ vỗ chân, ý bảo Lý Xuất Vân lại đó ngồi.

Sau khi ôm Lý Xuất Vân, Từ Táp rồi mới lên tiếng: “Anh có việc muốn bàn với em.”

“Cái gì?” Cầm tay Từ Táp, Lý Xuất Vân thưởng thức ngón tay thon dài của hắn, hỏi.

“Lúc tết âm lịch, thường phải cùng người nhà đón giao thừa, ăn bữa cơm đoàn viên, còn phải chúc tết, tóm lại, là cùng các người lớn ở cùng nhau. Hiện tại thì, cũng không cần như vậy, có thể chỉ có hai người chúng ta. Anh nghĩ, nghỉ dài hạn này chúng ta không cần đi ra ngoài, ở nhà, cùng hưởng thế giới của hai người, em thấy sao?”

Lý Xuất Vân cười nhẹ, xem ra hầu tử này có suy nghĩ giống mình.

“Quá tốt.”

Từ Táp cười vui vẻ.

Từ Táp cùng Lý Xuất Vân đã đi thăm cha mẹ hai bên trước rồi, cũng mua rất nhiều lễ vật, kế hoạch của bọn họ trong những ngày nghỉ còn lại chính là tư thủ ở bên nhau.

Đêm an bình, Từ Táp ở nhà xuống bếp, mời Lý Xuất Vân ăn bữa tiệc hải sản lớn.

Ăn cơm xong, hai người cùng nhau ngồi trên ban công.

TP. Hương Đảo ở trên chí tuyến Bắc, thời tiết vào tháng mười hai, cũng không lạnh.

Trong bóng đêm, dưới ánh sao, có thể nhìn thấy nước biển phập phồng cùng ánh sáng phản chiếu từ những ngọn đèn trong thành thị không đêm này, giống như một đốm sáng khùng lồ di động trên mặt nước.

Hai người ôm nhau mà ngồi, ai cũng không nói gì.

Vẫn là Lý Xuất Vân đánh võ trầm mặc.

“Táp.”

“Àn?”

“Quà em đâu? Sao bây giờ còn chưa có.”

Từ Táp “A” một tiếng.”Chẳng lẽ, anh không phải món quà tốt nhất sao?”

“Ai muốn anh a.”

Từ Táp đẩy Lý Xuất Vân, nói: “Hàng tự làm mà, đã đưa lên cửa, em còn không muốn.”

Lý Xuất Vân nghĩ: quen biết Từ Táp là bởi vì anh thuê phòng của mình, đích thật là anh tự đến trước cửa mình.

Từ Táp hỏi: “Quà anh đâu? Anh cũng không thấy.”

“Buổi sáng hôm nay lúc rời giường, em không phải hôn anh sao? Còn đòi quà?”

Từ Táp vừa nghe không khỏi đứng dậy.”Uý, tiểu hùng miêu, em cũng quá có lệ.”

Lý Xuất Vân lui vào lòng Từ Táp.”Chúng ta đều như vậy, không cần đưa tới đưa đi. Em cảm thấy, hiện tại mỗi ngày đều là ngày kỷ niệm.”

“Kia cũng phải ”

Sau một lúc lâu, Từ Táp nói: “Bất quá, năm nay là năm đầu tiên của chúng ta, không có quà, hình như không ổn lắm.” Lý Xuất Vân vội nói: “Em đã hôn anh rồi.”

Từ Táp nhẹ giọng cười cười.”Tiểu hùng miêu, hôm nay, đem anh trở thành là ông già Nô-en của em, mặc kệ là yêu cầu bốc đồng cỡ nào, anh cũng có thể đáp ứng em.”

Ngừng một khắc, thấy Lý Xuất Vân không nói gì, Từ Táp hỏi: “Thật không có muốn gì đó sao? Mặc kệ là yêu cầu bốc đồng cỡ nào, cũng có thể đáp ứng em.”

Nghe thanh âm ôn nhu của Từ Táp, Lý Xuất Vân cảm thấy say say, làm sao còn muốn cầu gì nữa.”Thật sự?”

“Ân.”

“Em muốn bay.”

“Bay?” Nghe câu thế, Từ Táp cảm giác có chút ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, không được sao?”

“Hiện tại?”

Lý Xuất Vân cười hắc hắc, đầu tựa vào trên vai Từ Táp. ”Là anh nói, yêu cầu bốc đồng cũng có thể mà.”

“Hào, anh sẽ giúp em thực hiện.”

Vốn tưởng rằng Từ Táp sẽ thuyết phục hoặc chỉ đáp đùa trở lại, ai ngờ ngày hôm sau, Từ Táp liền mang Lý Xuất Vân cùng nhau ngồi xe xuất môn.

Phát hiện con đường trước mắt hoàn toàn xa lạ, Lý Xuất Vân hỏi: “Rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Tôi rồi em sẽ biết.”

Cuối cùng xe dừng ở một nơi giống như sân huấn luyện.

Đi thẳng vào một quảng trường nhỏ, Lý Xuất Vân mới phát hiện, nơi này là một sân bay.

Lý Xuất Vân không rõ ý tưởng hỏi: “Tôi nơi này làm gì?”

“Em không phải muốn bay sao?”

“A?”

Từ Táp chỉ vào một chiếc trực thăng cách đó không xa nói: “Hôm nay, anh liền cùng em bay.”

Thăng đến khi ngồi trên trực thăng, Lý Xuất Vân mới hiểu được, Từ Táp thế nhưng thuê chiếc phi cơ này, muốn dẫn cậu, cùng thưởng thức toàn bộ cảnh sắc TP. Hương Đảo từ không trung.

Phi cơ chậm rãi bay lên, càng bay càng cao.

Toàn bộ TP. Hương Đảo đập vào mắt.

Cái thành phố này giống như một viên minh châu, được khảm ở biển Nam Hải.

Lý Xuất Vân lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy thành phố mình sinh sống hơn hai mươi năm từ một nơi cao như vậy.

“A!” Trừ bỏ cảm thán, đã còn lời nào để nói.

Thật sự bay lên!

Phi cơ trên không trung chậm rãi xoay quanh, có thể tận tình thưởng thức cảnh sắc, theo cầu Thanh Mã, đến cảng Victoria, trung tâm triển lãm, công viên hải dương, công viên Disneyland, đại lộ Tinh Quang, còn có Phụng Hoàng sơn, đảo nhỏ.

Mặt Lý Xuất Vân cơ hồ đều ở dán tại trên cửa sổ thủy tinh.

Dưới ánh dương quang, toàn bộ thành thị là an tường xinh đẹp như thế.

Phong cảnh từ trên phi cơ nhìn đến, cùng bình thường nhìn lên, cảm thụ hoàn toàn bất đồng.

Quay sang nhìn Từ Táp bên cạnh, Lý Xuất Vân hỏi: “Anh không phải là đã an bài tốt hết trước rồi chứ?”

Nhưng, sao Từ Táp lại biết mình muốn “Bay” chứ?

“Như thế nào? Đừng xem thường năng lực làm việc của anh.”

Sau khi tận tình thưởng thức cảnh đẹp TP. Hương Đảo từ không trung, mang theo cơn say rất nhỏ, Lý Xuất Vân đi xuống phi cơ.

“Vui vẻ chứ?” Từ Táp nắm vai Lý Xuất Vân, hỏi.

“Ân.” Lúc nắm tay Từ Táp cùng rời đi, Lý Xuất Vân nghĩ, mình nhất định sẽ nhớ kỷ lễ Giáng Sinh vượt qua trên không trung này.

Thu quà tặng của Từ Táp, Lý Xuất Vân tính toán quà đáp lại, chính là Từ Táp cũng không thiếu cái gì, mình lại không thể lên sân khấu giúp anh đá cầu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Xuất Vân quyết định làm bữa sáng cho hấn ăn.

Sau khi ở chung, vẫn là Từ Táp làm bữa sáng cho hai người, Lý Xuất Vân muốn tự nấu một số thứ cho Từ Táp ăn.

Sáng sớm tỉnh lại, Từ Táp ngoài ý muốn phát hiện, tiểu hùng miêu luôn luôn ngủ trễ đã không ở bên người.

Đi đâu rồi? Xoa mắt đi ra phòng ngủ, Từ Táp nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động, bước qua xem.

Lý Xuất Vân đang lay hoay dưới bếp.”A, anh đi lên.”

“Em đang làm gì đó?” Từ Táp tựa vào cửa phòng bếp hỏi, trong âm thanh, còn mang theo giọng điệu chưa tỉnh ngủ.

“Làm bữa sáng.”

Từ Táp khép hờ con người nhìn nhìn, Lý Xuất Vân một tay cầm muỗng, một tay cầm nồi, bên ngoài cái quần sóc cùng áo sơ mi T là tạp đề.

Không nghĩ tới, bộ dáng tiểu hùng miêu mang tạp đề, lại đáng yêu như thế.

“Em... Làm bữa sáng?”

“Em muốn làm bữa sáng cho anh ăn.” Lý Xuất Vân nói xong, xoay người, dùng thìa quấy cháo trong nồi.

Từ Táp đi từ từ lại, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Lý Xuất Vân, hơi hơi cúi người, cầm cốc ở trên đầu Lý Xuất Vân, “Sao lại đột nhiên muốn làm bữa sáng?”

“Vì muốn cho anh ăn a.”

Nghiêng mặt đi, ánh mắt Từ Táp nghiêng về phía trước, ngắm Lý Xuất Vân. Vừa mới tắm xong, trên mặt không có mang kính mắt, hai mí to chớp động, lông mi rất dài.

Nhìn hàng lông mi chớp động của Lý Xuất Vân, Từ Táp cảm thấy trong đáy lòng như đang bị cái gì đó nhẹ nhàng phát qua.

“Dem lửa tắt đi.”

“Làm chi?” Lý Xuất Vân trừng Từ Táp.”Anh không muốn ăn? Đây chính là em hy sinh giấc ngủ làm cho anh a.”

Từ Táp từ phía sau bắt lấy tay Lý Xuất Vân, đem thứ trên tay cậu buông ra.”So với bữa sáng, hiện tại anh càng muốn ăn em.”

Lý Xuất Vân “Phụt” một cái mặt đỏ lên, nhìn nhìn nồi, lại nhìn xem Từ Táp, trong ánh mắt Từ Táp, có ánh lửa lay động.

Lý Xuất Vân do dự mà nói: “Cái kia, ăn xong bữa sáng, tái...”

“Không được.” Hắn chính là quả quyết cự tuyệt.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì anh đang hưng phấn.”

Lý Xuất Vân bị ôm chặt nhanh chóng cảm giác được thân thể đang áp lên mình của Từ Táp đang dâng trào, cậu tránh ra, nhưng lại bị đè lại.

“Không cần...”

“Ai kêu em ăn mặc như vậy, em ngoan ngoãn cho anh ...”

Lý Xuất Vân còn muốn chống cự, Từ Táp ghé vào lỗ tai cậu, nhẹ nhàng cắn vành tai Lý Xuất Vân, thì thào nói: “Em chẳng lẽ không muốn cho anh ăn sao?”

“Không phải như vậy...” Lý Xuất Vân không kịp phản kháng, đã bị ấn ngã trên bàn bếp.

Một bàn tay ngăn Lý Xuất Vân giấy giữa vụn vụn, Từ Táp tắt lò lửa, đẩy nắp nồi lại.

Lý Xuất Vân ghé vào trên mặt bàn, sơ mi T bị nhấc lên, lồng ngực tiếp giáp với mặt bàn lạnh như băng, làm cậu không khỏi run rẩy.

“Không, không cần, Táp, không nên ở chỗ này...”

Từ Táp hoàn toàn không để ý cầu xin cùng giấy giữa của Lý Xuất Vân, ngón tay thuần thục lướt lên lồng ngực của cậu.

Đầu vú mẫn cảm bị ngón tay vuốt ve, Lý Xuất Vân phát ra tiếng rên rỉ ngô ngô, lực lượng của thân thể cũng nhanh chóng xói mòn, trở nên một chút sức chống cự cũng không có.

Quần sóc bị kéo xuống, nửa người dưới bại lộ ở trong không khí. Lý Xuất Vân nghĩ muốn khép hai chân lại, nhưng lại làm không được.

Đầu lưỡi nóng rực Từ Táp xui theo đường cong của mông mà trượt xuống, xuống dần dần, đầu lưỡi quần lấy một nơi nào đó mà say mê âu yếm, làm Lý Xuất Vân cảm thấy thẹn vụn vụn phần eo.

“Táp, không cần...” Bị xoay người lại, áo sơ mi chữ T cũng bị cởi bỏ, trừ bỏ ở phòng tắm cùng phòng ngủ, Lý Xuất Vân chưa từng lỏa thể đi lại bất cứ chỗ nào khác trong nhà vì thế mà cậu cảm thấy thật thẹn, dứt khoát nhắm hai mắt lại.”Táp, không nên ở chỗ này...”

Cái tay kia của Từ Táp hướng về phía nụ hoa, chậm rãi âu yếm vẽ vời.

“A... Ân...” Ở trong tay Từ Táp, Lý Xuất Vân không ngừng vặn vẹo.

Từ Táp một mặt tiếp tục động tác trên ngón tay, một mặt đem môi tới gần phân thân đã đứng lên của Lý Xuất Vân.

Lý Xuất Vân bởi vì phía sau được âu yếm khoái cảm mà vặn vẹo thân thể, toàn bộ thân thể đều chờ mong một sự kích thích càng mãnh liệt hơn.

Hơi thở nóng rực phả lên, đầu lưỡi ẩm ướt, tiếp xúc với phân thân đang lộ ra phía trước... Nhẹ nhàng liếm, sau đó ngậm vào toàn bộ...

“A! A a...” Lý Xuất Vân phát ra tiếng hét chói tai xen lẫn giữa tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Kích thích quá mạnh mẽ, làm cho Lý Xuất Vân mới có chút xú đã phóng thích.

“Ô, không cần... Không cần...” Lý Xuất Vân nâng hai tay lên che mắt lại, trong ánh nắng sáng ngời của buổi sáng, mang đến cảm giác then thùng cùng kích thích chưa từng có.

Tiếp theo, Lý Xuất Vân nằm ngửa ở trên mặt bàn, chân bị nâng lên, vật thể nóng hổi cứng rắn chen vào lối vào.

“A, Táp...”

Cảm giác thân thể bị tiến vào, chân thật mà mãnh liệt như thế.

Nội vách tường mềm mại ướt át, bao vây lấy vật thể cứng rắn. Bị xỏ xuyên mạnh mẽ, tuân theo luật động của Từ Táp, trong đầu Lý Xuất Vân, bạo khai một cái lại một cái hoa hồng lửa*.

__hoa hồng lửa: đóm lửa hình hoa hồng.

Khoái cảm quá mãnh liệt, Lý Xuất Vân thậm chí không thể mở to mắt, bên tai nghe được tiếng thở dốc dồn dập mà lại suyễn khí của Từ Táp. Lý Xuất Vân chỉ có thể dùng thân thể cảm thụ Từ Táp, mở hai chân ra choàng lên eo Từ Táp.

“A a... Táp, em không được... Táp...”

“Mới vừa mới bắt đầu...”

“Ồ...”

“Nóng quá... A...”

Hai người giao triền ở bên nhau, đặt lên đỉnh khoái cảm.

Tiếng rên rỉ thấp dần, Từ Táp gục ở trên người Lý Xuất Vân, ôm lấy cậu.

Cảm giác cơ thể đang chậm rãi dịu lại xuống dưới, hai mắt Lý Xuất Vân đã ướt ươn ướt, thấy không rõ biểu tình lúc này của Từ Táp.

Đem Lý Xuất Vân đang nằm xụi lơ ở trên bàn ôm lấy, Từ Táp mang cậu trở lại trong phòng ngủ. Không đợi Lý Xuất Vân có đủ khí lực phản kháng, thì một vòng tiến công lại bắt đầu.

Đợi đến lúc Lý Xuất Vân từ trên giường đứng lên, đã là giữa trưa.

Nhìn chằm chằm bữa sáng Từ Táp mang vào, nhìn vẻ mặt hần cười đến thỏa mãn, nhìn nhìn lại bữa sáng vốn do mình chuẩn bị, Lý Xuất Vân cố ý quay mặt đi.

Từ Táp buông chén đĩa, ngồi ở bên giường, đưa tay xoa đầu vai trần của Lý Xuất Vân.”Em không cần giận dỗi.”

Lý Xuất Vân vung cánh tay.”Đó là bởi vì anh quá phận, đã nói không cần, còn dám đem em làm ở chỗ đó!”

“Nhưng không phải anh đã bồi thường em rồi sao?”

“Cái đó mà gọi là bồi thường à? Còn không phải chính anh thích.”

Từ Táp đưa tay nắm cằm Lý Xuất Vân, để cậu quay sang nhìn mình.”Cái người vẫn ôm chặt anh nói Táp, em còn muốn là ai?”

Lý Xuất Vân phủi tay Từ Táp.”Sắc lang!”

Từ Táp cười gian, dùng thìa múc cháo, đưa tới bên miệng Lý Xuất Vân: “Tiểu hùng miêu, nói a ”.

Lý Xuất Vân nâng lên mi mắt trừng mắt nhìn Từ Táp một cái, hé miệng, ăn luôn cả muỗng cơm.

Qua tết âm lịch, Lý Xuất Vân bắt đầu quay về trường đi học, đi theo đạo sư cùng làm nghiên cứu.

20. Chương 20

Khai giảng không bao lâu, đạo sư thông tri Lý Xuất Vân đến phòng làm việc của hắn.

Nghĩ đến nghiên cứu chắc có phát hiện mới, Lý Xuất Vân liền kích động đi đến.

Trước bàn làm việc của đạo sư, bày một phần văn kiện.

Dem văn kiện đưa cho Lý Xuất Vân đang ngồi ở đối diện, đạo sư vui sướng cười. “Người có thể đi.”

“A?” Lý Xuất Vân có chút khó hiểu.

“Lúc vừa mới lên năm nhất, người không phải cùng vài bạn học cùng xin đi Mĩ du học sao? Bởi vì là năm thứ nhất, ta muốn người ở lại đại học, đem tri thức trụ cột củng cố thêm một chút, cho nên ta liền cùng đối phương thương lượng tạm hoãn. Hiện tại ta cảm thấy người đã có thể đi được rồi, học bổng cũng đã xin xong. Người dành ra chút thời gian, đi đăng kí đi.”

Về mặt Lý Xuất Vân mờ mịt, cào tóc suy nghĩ, loáng thoáng nhớ lại hình như lúc vừa mới vào sở nghiên cứu, đã xin xuất ngoại du học, bất quá sau đó lại không muốn đi, cũng không có nghe hồi âm, rồi sau đó, cậu liền đem chuyện này quên ra sau đầu.

Đạo sư cười thập phần hòa ái.”Hệ hóa chất chuyên nghiệp của chúng ta tất nhiên không tồi, nhưng ra ngoài mở mang tầm mắt tất nhiên cũng tốt. Sau khi qua đó rồi hảo hảo học, rồi đem thành quả trở về.Trong học viện MIT có bạn học cũ của ta, ta sẽ báo bọn hắn biết. Ta biết, mặc dù là phương diện kinh tế, hay là tiếng Anh, cùng với phương diện khác của người, đều tuyệt đối không có vấn đề. Ta chỉ có một yêu cầu, sau khi ra ngoài, nhất định phải trở về, vì nước phục vụ.”

Lý Xuất Vân ngớ ra ngồi ở trên ghế, nửa ngày không nói gì.

Về đến nhà, Lý Xuất Vân mở tư liệu ở trước bàn học ra, quả nhiên, những việc chuẩn bị cho du học đều được làm thỏa đáng, chỉ thiếu đăng kí nhập học.

Nhưng hiện tại, Lý Xuất Vân tuyệt không muốn đi, cầm lấy tóc, cậu nhíu mày khẽ gọi: “Ta không muốn đi...”

Ngay tại lúc Lý Xuất Vân nghĩ làm thế nào để từ chối đi du học, nên cùng đạo sư nói như thế nào mới không làm ông tức giận, cậu lại phát hiện một chuyện nghiêm trọng hơn.

Lý Xuất Vân thấy trong ngăn kéo học bàn, một lá thư của Từ Táp.

Nói chính xác một chút, là tờ đơn của một nhà huấn luyện Italy tỏ ý muốn mời Từ Táp trong đội Minh Châu qua đó, nếu hai bên có thể đàm phán thành công, mùa giải năm sau, Từ Táp sẽ đi Italy.

Nhìn tài liệu trong tay, tay Lý Xuất Vân run liên tục, mình còn chưa muốn đi, liều mạng muốn ở lại Hương Đảo, vậy mà tên kia, anh ta cứ nhiên muốn đi Italy!

Một chỗ xa xôi như vậy.

Từ Táp đi rồi, mình làm sao đây?

Ngã vào ghế dựa trước bàn học, Lý Xuất Vân cắn tay suy nghĩ.

Bất luận là một tưởng tượng nho nhỏ cỡ nào, Lý Xuất Vân đều không hy vọng nó phát sinh.

Nếu như mình du học, ít nhất phải xa nhau hai năm, thậm chí là lâu hơn; nếu Từ Táp đi Italy, cũng phải hai năm, hai năm, hai năm! Lâu cỡ nào, trong vòng hai năm, không thể thấy Từ Táp!

Quả thực sẽ nhớ anh mà chết mất!

Chính là, Từ Táp có thể đi Mỹ Quốc đá banh không? Bóng đá nơi đó... Lý Xuất Vân phủ định ý nghĩ của mình; hay mình chuyển nơi du học? Ở nơi đó tiếp tục nghiên cứu sinh vật hóa chất... Lý Xuất Vân lại một lần nữa phủ định ý nghĩ của mình.

Lý Xuất Vân tính toán cùng Từ Táp hảo hảo thương lượng chuyện này, cậu tin tưởng Từ Táp cũng nhất định sẽ không muốn tách ra.

Chính là Từ Táp lại làm khó dễ trước.

Buổi tối, Từ Táp về nhà, sau khi thấy Lý Xuất Vân hần liền hỏi: “Em muốn đi Mỹ du học phải không?”

Lý Xuất Vân sững sốt.”A? Sao?”

“Em cứ nhiên... Em cứ nhiên muốn đi!”

Cậu chưa từng nghe Từ Táp dùng thanh âm lớn như vậy nói chuyện với mình.

“Làm sao anh biết?”

Từ Táp tức giận đi tới đi lui ở phòng khách.”Làm sao anh biết? Làm sao anh biết? Chẳng lẽ em đợi đến lúc mua vé máy bay mới nói cho anh biết em muốn đi?”

Lý Xuất Vân luống cuống.”Táp, không phải...”

“Cái gì không phải! Vì cái sao không thương lượng với anh trước rồi quyết định?” Từ Táp căm tức nhìn Lý Xuất Vân, cau mày.

“Mới vừa lên nghiên cứu sinh em đã xin, khi đó chúng ta còn chưa biết nhau!” Lý Xuất Vân liều mạng giải thích.

”Đúng vậy a, là, sau đó anh mới quen.”

Ở trong thư phòng thấy được tư liệu kia, tuy Từ Táp không biết tiếng Anh, nhưng nhìn thứ đó trong tay lại luôn luôn cảm giác được đầm xấu, hẳn sao chép trên văn kiện một ít chữ quan trọng, rồi đem cho người trong đội xem.

Sau khi biết được nội dung, Từ Táp vừa sợ vừa giận.

Chuyện lớn như vậy, tiểu hùng miêu cư nhiên một chút cũng không nói!

Lý Xuất Vân có thể lấy học bổng đi Mỹ, đi đến đó, ở cái nơi...Không được, Lý Xuất Vân muốn đi đâu hẳn cũng phải theo đến cùng.

Từ Táp vừa nổi nóng lại kích động, lại cảm thấy mất mát cùng cảm giác bị thất bại.

Nhìn Từ Táp cười lạnh, Lý Xuất Vân cũng kích động lên, lần đầu tiên bị Từ Táp la hét như vậy, lúc mới quen bọn họ vẫn thường tranh chấp, nhưng hẳn chưa từng hung dữ đến thế.

Làm gì hung dữ với mình như vậy chứ, chẳng lẽ không biết mình đối anh là không đề phòng sao?

“Anh cũng giống thế thôi!” Tiểu hùng miêu bắt đầu phản kích.

“Anh như thế nào giống?”

Lý Xuất Vân càng nghĩ càng giận, cậu cũng rống lên: “Anh còn không phải cũng muốn đi Italy, cũng chưa từng thương lượng với em!”

Từ Táp cũng sững sốt, “Làm sao em biết? Anh còn...”

Lý Xuất Vân đánh gãy lời Từ Táp: “Làm sao tôi * biết? Chẳng lẽ anh muốn đợi mua vé máy bay rồi mới nói cho tôi biết?”

__cãi lộn đối xứng hô.

“Không phải, chuyện này phải..”

Lý Xuất Vân hung hăng trừng mắt Từ Táp.”Anh người này! Anh đi tốt lắm, anh đi Italy tốt lắm, cút đến Italy đá banh đi!”

Nhìn đến biểu tình kinh ngạc của Từ Táp, Lý Xuất Vân lại bổ sung nói: “Mỹ nam của Italy rất nhiều, người nào cũng mạnh mẽ hơn tôi!”

Nghe cậu nói như vậy, Từ Táp mở to hai mắt.”Em! Em nói cái gì!”

Nhìn đến Từ Táp trên mặt toát ra biểu tình vừa kinh ngạc vừa đau tâm, trong lòng Lý Xuất Vân dâng lên khoái cảm được trả thù, cảm thấy còn chưa hết giận, lại rống to: “Mỹ nam ở Mỹ, cũng rất nhiều, cũng không có ai vừa không nói lý vừa rống to với tôi!”

Nói xong, Lý Xuất Vân chạy vào thư phòng, phịch một tiếng, khép cửa phòng lại, đem một mình Từ Táp ném vào trong phòng khách.

Từ Táp ngã ngồi xuống ghế sa lon, ồ ồ thở phì phò, ôm lấy đầu, cảm giác trong óc loạn thành một đoàn, chuyện gì cũng nghĩ không được.

Sau khi yêu nhau, chưa từng có nghĩ tới có lúc sẽ cùng với tiểu hùng miêu đáng yêu kia tách ra, thật sự cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới.

Như thế nào đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy? Nếu thật sự phải tách ra? Từ Táp càng nghĩ càng sợ, đứng ngồi không yên.

Lại đi thư phòng gõ cửa, Lý Xuất Vân ở bên trong không chịu mở ra, cũng không chịu nói chuyện, Từ Táp bất đắc dĩ trở lại phòng ngủ, nghĩ chờ hai bên đều bình tĩnh một chút, lại đến nói chuyện.

Sáng ngày thứ hai, Từ Táp dậy thật sớm, lại đi tìm Lý Xuất Vân, phát hiện người đã mất.

Từ Táp luống cuống vội vàng gọi điện thoại tìm, nhà* của hai người Lý Xuất Vân đều không có đi, lại hướng trường học tìm, vẫn là không có tin tức.

__ta nghĩ nhà này có nghĩ là nhà mẹ anh Táp và cha mẹ tiểu Vân.

Em rốt cuộc là đi nơi nào?

Xem ra, Lý Xuất Vân đã giận dữ, bỏ nhà đi ra ngoài.

Lòng Từ Táp nóng như lửa, chung quanh tìm kiếm tiểu hùng miêu bỏ nhà, nơi của bạn bè, nơi từng đi qua, khách sạn trong thành phố, tìm khắp nơi.

Hương Đảo lớn như vậy, muốn tìm một người đã thực không dễ dàng, nếu Lý Xuất Vân đi nơi khác, càng khó kiếm.

Đã qua hai ngày.

Lý phụ trấn tĩnh hơn nhiều ông nói.”Không cần báo nguy, tiểu Vân cũng không phải bị bắt cóc hoặc là mất tích, nếu không có có Hương Đảo, rất có thể là đi thành phố khác, muốn yên tĩnh một chút. Đứa nhỏ này thường đi du lịch, hẳn là không có chuyện gì xảy ra.”

Từ Táp hối hận không thôi, đành phải đem nguyên do cãi nhau nói cho người nhà, Từ mẫu vừa nghe xong liền quở trách đứa con: “Con nhất định là không hỏi rõ xanh đỏ đen trắng, liền găm rú, con trước phải nghe tiểu Vân nói rõ ràng đã chứ.”

“Lòng con gấp...”

“Chuyện lớn như vậy, nó làm sao có thể không thương lượng trước với con, đứa nhỏ này sao không có đầu óc như vậy?”

Lý mục mục vội vàng khuyên giải an ủi: “Đừng có gấp, tiểu Vân nhất định sẽ trở về.”

Lý phụ ở một bên chăm chú hỏi: “Táp, con có thể không đi Italy không?”

“Con sẽ không, con sẽ tận lực cùng đội bóng thương lượng, không đi đến đó.”

Lúc này Thiệu Hiểu Mạn hỏi Lý mục mục: “Tiểu Vân sẽ đi Mỹ Quốc sao?”

Lý phụ trầm ngâm đứng lên.”Đứa nhỏ này, ban đầu thật ra vẫn có ý xuất ngoại, nó muốn xuất ngoại cũng không có vấn đề gì. Nhưng hiện tại, ta thấy nó sẽ không đi đâu.”

“Kia học bóng...”

“Khụ, để cho người khác đi không được sao.”

Từ Táp hận không thể đánh mình một phen.

Nhưng giờ muốn tìm Lý Xuất Vân, thực sự là mò kim đáy biển.

Thiệu Hiểu Mạn đề nghị tra bản ghi chép xuất nhập cảnh của sân bay, nhà ga cùng bến xe, Từ Táp tỏ vẻ ra khó xử: “Chúng ta cũng không phải cảnh sát.”

Nói tới đây, trong đầu Từ Táp đột nhiên toát ra một người, có lẽ hẳn có thể giúp được.

Gọi điện thoại, Từ Táp chạy tới tòa tổng bộ của tập đoàn Tân Minh Châu.

Trong phòng tổng tài của tầng trên cùng, Lý Hạo Vũ đưa lưng về phía cửa của văn phòng, đứng ở trước cửa sổ sát đất, Từ Táp đứng ở chỗ cửa ra vào.

“Đã trễ thế này, tìm ta có chuyện gì?” Âm thanh từ tính, nhẹ nhàng, phảng phất có tác dụng trấn an, khiến tâm tình vốn khẩn trương lại kích động của Từ Táp bình tĩnh lại một chút.

“Có thể xin người, giúp ta tìm một người được không?”

“Hắn đi nơi nào?”

“Ta không biết.”

Lý Hạo Vũ nhẹ giọng cười.”Thế giới lớn như vậy, làm sao tìm được?”

“Nếu tra bản ghi chép xuất nhập cảnh, có lẽ sẽ có kết quả.”

“Này...” Trong thanh âm Lý Hạo Vũ có một chút chần chờ.”Này có chút không dễ.”

Từ Táp nghe xong, trong lòng chợt lạnh.

“Hắn vì cái gì phải rời khỏi?”

“Chúng ta cãi nhau.” Từ Táp cúi đầu.

Sau một lúc lâu, Lý Hạo Vũ nhẹ giọng hỏi: “Hắn có mang nhiều tiền mặt không?”

Từ Táp nghĩ nghĩ.”Hắn là không nhiều lắm. Em ấy có thể tin dụng.”

“Như vậy a, như vậy lúc dùng tiền ở ngân hàng sẽ có bản ghi chép.”

Nhân tình Từ Táp sáng lên.”Nếu hướng ngân hàng tra...”

Lý Hạo Vũ chậm rãi nói: “Ngân hàng có rất nhiều nơi, ta nghĩ, có thể cần mất chút thời gian.”

Lấy năng lực của Lý thị, Từ Táp tin tưởng, Lý Hạo Vũ có thể làm được.

“Cám ơn người! Cám ơn người!” Từ Táp vội vàng cúi đầu tạ ơn.

Lý Hạo Vũ hỏi tiếp: “Không đi Italy sao?”

Từ Táp vốn muốn tận lực uyển chuyển cự tuyệt, người trước mắt dù sao cũng là đại lão bản chân chính, nhưng, lại nghĩ không ra lí do thoái thác nào tốt, còn không bằng thẳng thắn ăn ngay nói thật, ngừng một chút, hắn hồi đáp: “Không.”

“Vậy lưu lại đi.”

Một lát sau, Lý Hạo Vũ nói: “Người trở về đi, sẽ có người nói cho người biết hắn ở nơi nào. Ta nghĩ, loại chuyện này sẽ không có lần thứ hai, phải không?”

”Đúng vậy. Cám ơn người!”

Ngày hôm sau, khi về đến nhà, Từ Táp liền nhận được điện thoại.

Lý Xuất Vân đang ở Côn Minh.

Sau khi dặn dò người trong đội, Từ Táp vội vàng đi đến Côn Minh.

Giống như biết Từ Táp đã đuổi tới, ngay khi Từ Táp đáp phi cơ xuống, Lý Xuất Vân đã ngồi xe lửa, rời khỏi Xuân thành*.

__Xuân thành: tên gọi khác của Côn Minh.

Để lại mình Từ Táp, tìm kiếm vòng vòng ở Côn Minh.

Sau đó Từ Táp lại một đường đi thẳng ra bắc đuổi theo Lý Xuất Vân.

Rời khỏi Côn Minh phồn hoa rực rỡ, bốn mùa như xuân, Lý Xuất Vân lại đi đến trung tâm của Trung Nguyên, từ xưa đến nay Trịnh Châu có tiếng là nơi giao nhau của các tuyến đường lớn.

Không có theo thói quen lúc trước tìm kiếm những thành phố nhỏ tươi mát chất phác để du lịch, vì Lý Xuất Vân vốn không lòng dạ nào đi chơi, nên lựa chọn đều là các thành phố khá lớn để đặt chân.

Loại thời điểm này, còn có người nào có tâm tình ngắm phong cảnh?

Một mình đứng trên ban công của khách sạn, Lý Xuất Vân nhìn những chú bồ câu xám trên không trung.

Nhiệt độ không khí nơi này cùng Hương Đảo hoàn toàn bất đồng, nơi đây là một thành phố nằm trên chí tuyến bắc, sâu trong đất liền.

Tuy rằng đã không còn tức giận buồn bực như lúc cãi nhau, nhưng tâm thần Lý Xuất Vân vẫn không yên.

Mình sẽ không xuất ngoại du học, học ở nơi nào thì bài vở và bài tập đều giống nhau, đại học nào cũng là trường có danh tiếng, nhưng, Từ Táp thì sao? Buông tha cho cơ hội đi Italy, về sau anh còn có thể có cơ hội sao? Anh có muốn đi không?

Lý Xuất Vân âm thầm tự trách, vì cái gì không thể hảo hảo giải thích một chút? Vì cái gì không thể hảo hảo đi cùng anh thương lượng một chút?

Bởi vì rất sợ hãi, chuyện xảy ra thành linh làm toàn bộ tính tự chủ của mình bị rối loạn.

Lại nói, ai kêu anh ta phát giận trước chi?

Từ đáy lòng không muốn cùng Từ Táp tách ra, sau khi yêu nhau, một ngày không thấy được cậu liền buồn bã, nếu tách ra? Nghĩ thôi cũng không muốn nghĩ.

Đêm hôm đó, một mình ở trong thư phòng, Lý Xuất Vân thập phần ủy khuất, trái lo phải nghĩ, dưới kích động, cầm ví đi thẳng đến sân bay.

Ở trên phi cơ, Lý Xuất Vân trầm nghĩ, một khi đã như vậy, vậy trước đem Từ Táp mặc kệ, nhìn xem không có anh, mà anh cũng không có mình, rốt cuộc có được không, có thể hay không.

Thuận tiện, cũng mượn chia lìa này, mọi người yên tĩnh một chút, ngấm lại con đường tương lai.

Có thể đi ra ngoài đào tạo chuyên sâu đương nhiên tốt, nhưng, chính là...

Từ Táp cũng chạy tới Trịnh Châu.

Ở trong khách sạn, Từ Táp liên tục gọi điện thoại đến từng cái khách sạn trong vùng, ai biết tiểu hùng miêu khi nào thì rời đi?

Rất cực, Từ Táp tìm được khách sạn Lý Xuất Vân vào ở.

Nhanh chóng chạy qua đó như cưỡi trên gió, lại được tiếp viên cho biết, Lý Xuất Vân đã tính tiền rời đi.

Từ Táp cơ hồ muốn gục trước sảnh ở khách sạn.

Người tiếp viên đồng tình nhìn nam tử anh tuấn trước mắt này.

Chậm rãi thẳng đứng dậy, Từ Táp chưa từ bỏ ý định truy vấn nói: “Em ấy có nói em ấy muốn đi đâu không?”

Người tiếp viên nghĩ nghĩ.”Hình như nghe khách nhân nói muốn ngắm biển.”

Biển? Nơi này là chỗ bụng Trung Nguyên, hoàng thổ cao toàn sườn núi, xem biển?

Cầm lấy người tiếp viên, Từ Táp lại hỏi: “Em ấy có nói xem biển như thế nào không?”

“Này thật không có.” Nhìn Từ Táp thống khổ mất mát, nam nhân anh tuấn như vậy, vẻ mặt thống khổ như vậy, thật đúng là làm cho người ta đồng tình, nghĩ nghĩ, người tiếp viên còn nói thêm: “Hình như nghe cậu ta nói đến nơi chưa từng đi để xem biển.”

Nơi Lý Xuất Vân chưa từng đi ...

Từ Táp kéo lê cước bộ ở trên đường cái.

Tiểu hùng miêu, em ở nơi nào?

Trong lúc vô tình đi qua bên xe trên đường. Một chỗ ánh vào trong mắt Từ Táp: Nhật Chiêu.

Từ Táp nhìn chăm chăm hai chữ này, nhớ lại, suy tư.

Ở trên trang web, Từ Táp xem qua tất cả nhật kí du lịch cùng ảnh chụp phong cảnh của Lý Xuất Vân, bởi vì thích cách hành văn cùng ảnh chụp của cậu, mấy thứ này Từ Táp đều có lưu ảnh tượng.

Ảnh chụp về biển, ở trong đầu Từ Táp xẹt qua một tia sáng*.

_thỉnh tưởng tượng cảnh conan tìm được tình tiết vụ án.

Nhật Chiều! Nhật Chiều Sơn Đông!

Cái thành phố này Lý Xuất Vân chưa từng đi! Ăn thói quen du lịch của cậu, cậu thích đi những thành phố nhỏ, đúng, Nhật Chiều!

Sau khi Từ Táp tìm nhân viên công tác trạm xe hỏi, bắt đầu tìm kiếm.

Người trong trạm xe rất nhiều, tiến đứng ra đứng, chiếc xe khai tiến khai ra.

Từ Táp mở to hai mắt, không ngừng xem, không ngừng tìm, lên xe, xuống xe.

Lý Xuất Vân đang ngồi ở hàng cuối cùng trên một chiếc xe sắp khởi hành, mở mồm to cắn bánh mì trong tay.

Ăn xong bánh mì, vỗ vỗ tay, Lý Xuất Vân nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Xe công cộng là phương tiện giao thông Lý Xuất Vân thường đi nhất trong khi du lịch, ngồi trên nó ngắm phong cảnh, có thể chậm rãi thưởng thức.

Rất xa, một thân ảnh ánh vào mi mắt Lý Xuất Vân.

Từ Táp!

Thật là Từ Táp sao? Lý Xuất Vân gỡ kính mắt, xoa xoa mắt, sau đó mang lại mắt kính, lại nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Quả nhiên, chính là Từ Táp. Có lẽ người khác nhìn không ra anh, nhưng mình, nhất định nhận ra được.

Anh cư nhiên đuổi đến nơi này? Nhanh như vậy!

Vừa nghĩ tới ngày cãi nhau đó, sắc mặt Từ Táp, Lý Xuất Vân vẫn là cảm thấy thực ỷ khuất.

Tên hồn đản này!

Lý Xuất Vân thừa lúc tòa xe bắt đầu chậm rãi di chuyển, chuẩn khởi hành, Từ Táp hiển nhiên cũng không biết chiếc xe khởi hành tới Nhật Chiêu này, có cậu ở bên trong, lên một chiếc xe khác tìm, lại tiếp tục một chiếc xe tìm.

Lý Xuất Vân nhìn thân ảnh có vẻ mơ hồ của Từ Táp, trên cửa sổ thủy tinh bị phủ một lớp bụi, từ bên ngoài xem, không thể nhìn thấy bên trong.

Nhìn thân ảnh thân ảnh lo lắng tìm kiếm kia, Lý Xuất Vân không thể diễn tả được cảm xúc trong lòng.

Từ Táp vẫn tiếp tục tìm kiếm, hẳn không biết lúc này Lý Xuất Vân đã đi càng lúc càng xa.

Xe đã muốn khai ra đứng, chậm rãi sử lên ngựa lộ.

Quay người lại nhìn phía sau, thân ảnh Từ Táp càng ngày càng nhỏ, cách mình càng ngày càng xa, Lý Xuất Vân ngồi ở ghế trên, không hề động.

Đã muốn tìm được cái thành phố này, tìm được trạm xe này, hẳn sẽ biết mình muốn đi đâu sao?

Nói không nên lời những cảm giác vui duyệt, hối hận, tưởng niệm, thương cảm, vẫn là bất cứ cảm giác khác trong lòng, Lý Xuất Vân chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn, thật ngổn ngang.

Âm thầm tự nói với mình, nếu Từ Táp có thể tìm được mình ở Nhật Chiêu, vậy tha thứ cho anh.

Sau đó, Lý Xuất Vân lập tức liền hối hận, nếu vạn nhất Từ Táp tìm không ra, vậy làm sao bây giờ?

Từ Táp sẽ tìm chính mình chứ? Sâu trong đáy lòng Lý Xuất Vân thật hy vọng, rồi lại không thể xác định.

Chiếc xe lăn bánh trên đường cao tốc, tiếp tục hướng phía bắc mà đi.

Sau khi tìm ở trạm xe không thấy, Từ Táp cũng nhảy lên một chiếc xe khởi hành đi Nhật Chiêu.

Nguyên cả một đêm, từ giữa Trung Nguyên, đi tới thành nhỏ ven biển.

Nhật Chiêu là sân thể thao của những cánh buồm, toàn bộ thành thị có hương vị đặc biệt điển hình thuộc về những thành phố ven biển, đó chính là trong lành sạch sẽ.

Từ Táp dừng xe, lập tức chạy tới khách sạn gần nhất, sau đó dựa theo sổ tay của thành phố, bắt đầu gọi điện thoại.

Lúc hoàng hôn, Lý Xuất Vân đang ở trong khách sạn của mình viết lách, nhàm chán dõi từng kênh truyền hình, có người gõ cửa phòng.

Lường trước nhất định là nhân viên phục vụ, Lý Xuất Vân lệch chân trần đi mở cửa.

Khi mở cửa, liền nhìn đến người đứng ngoài cửa chính là kẻ mấy ngày qua đêm nào mình cũng mơ thấy.

Thời điểm nhìn đến đối phương, hai người đều sửng sốt một chút.

Bọn họ đồng dạng lời thôi lệch thếch, vẻ mặt tiêu tụy.

Lý Xuất Vân giang hai tay cánh tay, trực tiếp nhào vào lòng Từ Táp.”Tên hỗn đản này!”

Cảm nhận được cánh tay quen thuộc kia dùng sức ôm mình, Lý Xuất Vân nhắm hai mắt lại.

“Thực xin lỗi, là anh không tốt, em đừng giận anh nữa.”

“Em đã không còn tức giận.”

Ôm nhau ngồi ở ghế trên, Lý Xuất Vân cùng Từ Táp đều không nói gì thêm, trầm nghĩ lẳng lẳng hưởng thụ giờ khắc này.

Mãi cho đến khi bầu trời tối đen lại, Từ Táp mới mở miệng nói: “Anh không đi Italy.”

“Thật sự?”

“Anh đã nói với ông chủ rồi.”

“Em cũng không đi Mĩ Quốc ”

“Thật sự?”

“Em còn chưa nói với đạo sư, em sẽ nói với hắn.”

Đem mặt dán tại gương mặt Lý Xuất Vân, Từ Táp hỏi: “Vậy em sẽ không rời khỏi anh?”

Lý Xuất Vân giả bộ hung tợn: “Em muốn quần chết anh không tha.”

“Anh đây liền cho em quần chết cũng không buông.”

Nhìn đồng hồ một chút, Từ Táp hỏi: “Tiểu hùng miêu, có đói bụng không? Có muốn ăn không?”

“Quên đi, không ăn.”

Từ Táp giơ cánh tay lên ngửi một chút.”Mấy ngày nay, anh luôn luôn chạy qua chạy lại, phải hảo hảo tắm rửa. Nghỉ ngơi đi, mấy ngày này em nhất định cũng mệt mỏi.”

Lý Xuất Vân đích thật cũng cảm thấy mệt mỏi, nhìn thấy Từ Táp, sau khi an tâm, cảm giác mệt mỏi lại bắt đầu nảy lên.

“Anh đi giúp em xả nước.”

Trong phòng tắm, Lý Xuất Vân nghe thấy Từ Táp đang gọi điện thoại, hướng người nhà báo bình an.

Trước cửa phòng tắm, Từ Táp giữ chặt lấy Lý Xuất Vân đang muốn đi lại.”Em cũng cùng tắm đi, anh giúp em chà lưng.”

Gội đầu, thuận tiện cạo mấy cọng râu thừa thừa, Lý Xuất Vân phát hiện, chỉ tân trang vô cùng đơn giản như vậy, Từ Táp so với lúc này mình nhìn thấy, đẹp trai lên rất nhiều.

Hừ, chán ghét, hỗn đản này cứ nhiên... Cứ nhiên suốt như vậy!

Sau thay cạo rửa xong, Từ Táp để Lý Xuất Vân ngồi ở chỗ có lót khăn trên vành bồn tắm, thay cậu bôi xà phòng.

Ngón tay thon dài trượt trên đầu vai Lý Xuất Vân, khiến cho nội tâm Lý Xuất Vân gọi lên một tầng lại tầng gợn sóng xinh đẹp.

Từ Táp có một đôi bàn tay to, ngón tay thon dài, sức nắm cùng bóp thịt đều rất khỏe, mỗi khi cùng nhau nắm tay, Lý Xuất Vân cảm thấy thực an tâm, lúc bị đôi tay ôm lấy, cũng cảm thấy anh nhất định sẽ không buông tay, nhất định sẽ không để cho mình cô đơn.

Hai bàn tay thô ráp xoa lên làn da mình, sẽ có cảm giác ngứa ngứa, nhẹ nhàng đụng vào thân thể của mình,

còn có thể vuốt ve hoặc là vân vê...

Từ Táp tựa hồ không có chú ý tới Lý Xuất Vân đang suy nghĩ miên man, bôi xong xà phòng liền lấy vò sen ra thay Lý Xuất Vân rửa sạch.

Lý Xuất Vân rời khỏi phòng tắm, run rẩy ngã vào trong tấm chăn mềm mại.

Phòng có hai giường, nói rộng không rộng, nói hẹp không hẹp, hai người cũng có thể nằm ở bên nhau.

Lý Xuất Vân bắt đầu ảo não, vì cái gì hiện tại chỉ có mình nghĩ loại vấn đề này? Không nghĩ không nghĩ, ngủ ngủ.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

Lý Xuất Vân lại không khỏi nghĩ đến làn da màu đồng cổ của Từ Táp, cái loại màu đồng cổ phẳng phát như đã hấp thụ hết ánh mặt trời, thân thể trải qua rèn luyện, dáng người sẽ hoàn mỹ khiến bất luận kẻ nào nhìn đến đều hâm mộ, có khi còn làm mình không thể khống chế thất thần nhìn chăm chú.

Rất chán ghét, vì cái gì luôn suy nghĩ đến điều này, mới không gặp nhau vài ngày thôi mà.

Sau khi quen nhau, trừ bỏ những ngày Từ Táp phải đi thi đấu, thì mọi thời gian khác hai người đều quần quít bên nhau.

Ngon đèn trong phòng tắm được tắt, toàn bộ căn phòng lâm vào hắc ám, nương theo ánh sáng mỏng manh ngoài cửa sổ, Lý Xuất Vân nhìn thấy Từ Táp đang lau tóc đi đến, sau đó ngồi ở trên một cái giường khác, tiếp tục lau đầu mình.

Trong lòng Lý Xuất Vân lập tức cảm thấy mất mát.

Anh không tính lại đây sao?

Từ Táp lại đứng lên, sau đó đi tới bên giường Lý Xuất Vân.

Anh tới rồi.

Thân thủ nhẹ nhàng xốc lên một góc chăn, Từ Táp nằm bên người Lý Xuất Vân.

Nhẹ nhàng ôm lấy Lý Xuất Vân đang nằm ở bên cạnh, Từ Táp phát ra tiếng thở dài thư thái: “Anh rốt cục tìm được em.”

“Làm sao anh biết em ở đây?”

“Đoán.”

“Gạt người! Khăng định có người giúp anh.”

Từ Táp thành thật trả lời: “Bởi vì không biết em đi nơi nào, Trung Quốc lớn như vậy, cho nên anh đã xin ông chủ hỗ trợ.”

“Ông chủ của anh cũng không phải cảnh sát, sợ là không có năng lực lớn như vậy đi?”

Từ Táp cười nói: “Không có tra bản ghi chép nhập cảnh, là tra xét bản ghi chép ở ngân hàng.”

“Cái gì?”

“Em không phải mang theo thẻ tín dụng sao, nếu có tiêu tiền, nhất định sẽ có bản ghi chép. Nhà ông chủ của anh ở ngân hàng nào cũng đều có cổ phần công ty, hẳn là có thể làm được.”

“Nga, cho nên anh...”

“Em đi Côn Minh cùng Trịnh Châu, anh đều là thông qua bản ghi chép của thủ khoản ngân hàng mới biết được.”

Lý Xuất Vân hung hăng nói: “Tiện nghi anh.”

Từ Táp vội hỏi: “Tiện nghi gì? Anh chỉ biết địa điểm, ngụ ở khách sạn thì không biết được, mỗi lần anh đến mỗi một cái thành phố đều phải gọi cho tất cả khách sạn.”

“Hừ!”

Qua một khắc, Lý Xuất Vân lại hỏi: “Làm sao anh biết em sẽ tới nơi này?”

“Anh đuổi tới khách sạn em đã ở, quầy nói em đã tính tiền đi rồi, hỏi tiếp viên, bọn họ nói nghe em đề cập qua em muốn đi xem biển.”

Lý Xuất Vân hồi tưởng, tựa hồ là việc này có ấn tượng.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh nghĩ, còn có biển nào, em chưa từng đi. Ảnh chụp em đăng trên web anh đều xem qua, anh đều có ấn tượng, anh liệu mạng nhớ lại. Đi ngang qua nhà ga, anh nhìn thấy có xe đi Nhật Chiêu. Anh nhớ rõ em chưa có tới thành phố này, hơn nữa, biển nơi này cũng rất đẹp, anh đã nghĩ, có lẽ em đang ở nơi này.”

Lý Xuất Vân lại hỏi: “Kia làm sao anh biết em là đi xe công cộng, nếu em đi xe lửa thì sao? Nếu em đi máy bay thì sao? Nếu em đột nhiên đổi ý thì sao?”

Từ Táp nghĩ nghĩ, nói: “Cực một chút thôi. Cùng lắm thì quay trở về. Nhưng anh đã đoán đúng, anh đây rất nhanh là có thể gặp lại em.”

“Hừ! Sớm biết thế em sẽ không nhiều chuyện.”

Từ Táp đưa tay nâng mặt Lý Xuất Vân lên, trong bóng đêm, hẩn vuốt ve mặt Lý Xuất Vân.”Đừng giày vò anh nữa, mấy ngày nay chẳng lẽ trừng phạt anh còn chưa đủ sao?”

Lý Xuất Vân vội hỏi: “Em nào có phạt anh?”

“Mấy ngày qua, em có biết anh có vừa vội, vừa khổ sở, vừa tự trách không?”

“Anh xứng đáng, ai kêu anh không hỏi rõ xanh đỏ đen trắng...”

Từ Táp thề nói: “Về sau không bao giờ cãi với em nữa, về sau không bao giờ như vậy nữa.”

Lý Xuất Vân rút thân mình trong lòng Từ Táp.”Ừ, em cũng vậy.”

Ôm chặt thắt lưng Lý Xuất Vân, Từ Táp đem mặt dán trên mặt Lý Xuất Vân nhẹ nhàng cọ xát.”Mấy ngày nay, anh nhớ em muốn chết, tiểu hùng miêu.” =___ sến wá.

“Em cũng vậy, em cũng vậy.” Nằm trên cánh tay Từ Táp, Lý Xuất Vân hỏi: “Táp, anh thật sự không đi Italy?”

“Không đi.”

Lý Xuất Vân chần chờ một chút, lại hỏi: “Anh có cảm thấy tiếc nuôi không?”

Từ Táp nhẹ nhàng lắc đầu.”Sẽ không, anh đã hai mươi sáu tuổi, kỹ thuật đã sớm định hình, đi, thì được thêm kinh nghiệm. Như vậy, còn không bằng để đội viên trẻ đi, còn có giá trị.”

“Như vậy a.”

“Vậy còn em? Đại học ở Mỹ, hẳn là sẽ học được rất nhiều tri thức đi, không đi sao?”

“Đại học Hương Đảo cũng rất có tiếng a, lại nói, internet phát triển như vậy, có thể thông qua internet mà học tập, cũng không cần phải đi qua đó.”

Từ Táp đưa tay nâng cằm Lý Xuất Vân lên, chậm rãi tiến sát vào mặt của cậu, chóp mũi hai người gần như chạm vào nhau.”Không ly khai anh?”

“Không ly khai anh, thế nào cũng sẽ không rời khỏi anh.”

Đầu lưỡi nóng rực tiến trong miệng Lý Xuất Vân, có hương vị của Từ Táp, đầu lưỡi phảng phất như động vật có sinh mệnh, một lần lại một lần thay đổi góc độ, âu yếm nơi mẫn cảm trong miệng Lý Xuất Vân.

Môi phát ra âm thanh chia lìa, sau đó lại hợp lại. Cái loại hôn sâu hơi thô bạo ... này.

Chỉ có Từ Táp, mới có thể hôn mình như vậy, cũng chỉ để hấn hôn mình như thế.

Thẳng đến khi không thể hô hấp, lúc này môi Từ Táp mới chậm rãi rời khỏi môi Lý Xuất Vân.

Lý Xuất Vân gối lên trên cánh tay Từ Táp thở dốc không ngừng.

Lấy tay thay Lý Xuất Vân kéo chăn lên tới vai, Từ Táp ôm cậu nằm xuống.

Dùng con mắt to tròn nhìn Từ Táp, Lý Xuất Vân ngáp ngừng: “Táp...”

“Lặn lội đường xa, em nhất định mệt chết đi, ngủ đi.”

Đúng vậy, từ Hương Đảo, đến Nhật Chiêu, cơ hồ xuyên qua toàn bộ Trung Quốc.

“Kết quả cũng không có hảo hảo ngắm cảnh.” Lý Xuất Vân nhỏ giọng oán giận.

“Không có vấn đề gì, tiếp theo, chúng ta sẽ cùng đi du lịch, có thể chậm rãi thưởng thức phong cảnh.”

“Ừ.”

21. Chương 21: Vĩ Thanh

Ngày hôm sau, Lý Xuất Vân vẫn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

Sau khi cùng trường học và đội bóng liên hệ, hai người tính toán ngày mốt mới rời đi, nếu đã đến đây, hãy dùng chút thời gian còn lại đi dạo thành phố ven biển này.

Tham quan xong nội thành, nhăm nháp đồ đặc sản địa phương, chạng vạng, Lý Xuất Vân lại cùng Từ Táp đi tới một bãi cát, tay trong tay bước chậm trên bãi cát.

Nhìn trời chiều dần dần lặn xuống biển, cảm thụ hạt cát tinh tế dưới chân, Lý Xuất Vân nghĩ tới bãi biển hình bán nguyệt trên đường Trữ Tĩnh.

Tuy bờ biển khác nhau, nhưng lại bao la sâu thẳm như nhau, cũng có sóng biển phập phồng. Trời cao như vậy, biển đẹp như thế.

“Em muốn về nhà, em muốn về nhà.” Đột nhiên, Lý Xuất Vân quay lại, dậm chân nói với Từ Táp đang đi bên cạnh, giờ khắc này, Lý Xuất Vân là thật muốn lập tức về nhà, trở lại Hương Đảo, đường Trữ Tĩnh, trở về ngôi nhà của riêng mình và Từ Táp.

Từ Táp đuổi thất lừng, hít gió biển.”Còn có nơi nào tốt hơn nhà mình sao.”

Về tới Hương Đảo, còn có rất nhiều vấn đề mà hai người phải đối mặt.

Biết Từ Táp không muốn đi Italy, huấn luyện viên không nói thêm gì.”Nếu người thật sự không muốn đi, khéo léo từ chối người ta là được.”

Từ Táp đề nghị: “Không thể để những người khác trong đội đi sao?”

“Tiểu tử người, người ngấm lại, người hiện tại đang ở trạng thái đỉnh cao nhất, tuổi trẻ, thể năng, kỹ thuật, kinh nghiệm, người cho là đối phương không có suy nghĩ qua sao? Cho dù là bọn trẻ trong đội muốn đi, cũng phải chờ thêm một chút.”

“Có chút tiếc cơ hội này, hy vọng không cần lãng phí.”

“Nếu cảm thấy đáng tiếc, vậy người gánh lấy trách nhiệm là được.”

Từ Táp hiểu rõ trách nhiệm huấn luyện viên nói là cái gì.

Đạo sư Lý Xuất Vân cũng có chút tiếc cơ hội này: “Người không phải rất muốn đi sao?”

“Lúc đó thật là rất muốn đi.”

“Sao hiện tại lại đột nhiên đổi ý? Tuy rằng chậm một năm, nhưng cũng không ảnh hưởng gì.”

Lý Xuất Vân cúi đầu.”Ân, có chuyện... Tóm lại, ta đã không còn muốn xuất ngoại du học, ta muốn ở lại trường tiếp tục đào tạo chuyên sâu.”

“Như vậy a.” Đạo sư nghĩ nghĩ, nói: “Học bổng đã xin tốt lắm, nếu buông tha, có điểm đáng tiếc.”

“Vậy cho bạn học khác đi.”

Đạo sư nói: “Nếu người không có kế hoạch du học, ta đây cũng có đề nghị mới. Tiến sĩ bên ban đạo sư – thầy Tân – vẫn hay nhắc tới người, hẳn cũng từng dạy người, biết nghiên cứu hiện tại của người. Người đã không muốn đi rồi, sao không ghi danh thi vào học vị tiến sĩ hóa chất bác sĩ của trường. Tiếp tục ở trong này đọc sách, người cảm thấy thế nào? Chúng ta cũng không hy vọng nhân tài xói mòn a.”

Ở trong lòng Lý Xuất Vân nghĩ: “Còn muốn đọc a”, đồng ý đề nghị đạo sư.

Từ Táp biết chuyện này, thật cao hứng.”Này cần phải chúc mừng một chút.”

“Em còn chưa thi đậu mà.”

“Nhất định không có vấn đề.”

“Tất nhiên.” Lý Xuất Vân tự tin nói.

Từ Táp còn nói: “Em hiện tại là nghiên cứu sinh còn chưa có tốt nghiệp.”

“Này không có gì, dù sao cũng phải tiếp tục học a, có lẽ, tương lai em sẽ ở lại sở nghiên cứu của đại học Hương Đảo công tác.”

“Vậy là xác định không đi rồi?”

Lý Xuất Vân hướng Từ Táp le lưỡi.”Bám anh tới chết luôn.”

Lại một mùa giải Trung Siêu mới khai chiến.

Từ Táp đeo phù hiệu đội trưởng lên tay áo, trở thành đội trưởng trẻ tuổi nhất của câu lạc bộ Minh Châu

từ lúc mới thành lập tới nay.

Lý Xuất Vân cũng bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi vào tiến sĩ của cậu.

Cuộc sống vẫn tiếp tục.

Ở một buổi chiều cuối tuần nhàn nhã khó có được, Từ Táp cùng Lý Xuất Vân đi tản bộ.

Đi đi, hai người đi tới cái vịnh hình bán nguyệt trên đường Trữ Tĩnh.

Sóng vai ngồi ở trên bờ cát, nhìn tầng tầng cảnh hoa màu trắng trổ bông, Lý Xuất Vân nhớ tới ngày đầu tiên gặp Từ Táp.

“Chúng ta cùng nhau xem qua bao nhiêu bờ biển rồi?” Lý Xuất Vân đột nhiên hỏi.

Từ Táp nghĩ nghĩ.”Không nhiều lắm, hai cái.”

“Ít như vậy.”

Nằm ở đầu vai Từ Táp, Lý Xuất Vân nói: “Có khi, em nghĩ muốn cùng anh cùng nhau xem tất cả biển trên thế giới này.”

Nghĩ tới những bức ảnh Lý Xuất Vân chụp, ảnh chụp biển rộng dưới ánh sáng mặt trời kia đã được cậu đăng trên mạng, Từ Táp gật đầu.”Hảo, nhất định phải cùng em, xem hết mọi bờ biển.”

“Tất cả phong cảnh, đều phải cùng nhau xem!”

Ừ, mặc kệ là phong cảnh bình thường cỡ nào, chỉ cần cùng người mình yêu ngắm, thì đó chính là phong cảnh xinh đẹp nhất.

—— Hoàn Chính Văn ——

22. Chương 22: Phiên Ngoại

Đại đô hội, 2019.

Chờ thời điểm Lý Xuất Vân tỉnh lại, Từ Táp đã rời đi.

Lý Xuất Vân tham luyện chần nệm, ở trong chăn cuộn tròn thoải mái không muốn rời giường, đơn giản quần chần lăn một vòng trên giường, đem mình bọc lại.

Nếu Từ Táp còn ở bên cạnh, nhất định sẽ cười mình là tiểu hùng miêu tham ngủ đi?

Lý Xuất Vân ôm chăn oán hận.

Người yêu Từ Táp là siêu sao cầu thủ, huấn luyện cùng trận đấu đã chiếm đi phần lớn thời gian của hắn, trước khi mùa thi đấu kết thúc, hắn luôn tới sân huấn luyện rất sớm.

Nắng sớm hôm nay thật ấm áp, nếu có anh ấy bồi ở bên cạnh thì tốt rồi.

Vò hết nhúm tóc bên trái lại vò nhúm tóc bên phải, Lý Xuất Vân rút cục từ trong ổ chăn đi ra.

Sáng sớm Từ Táp trước khi đi tựa hồ có nói gì đó với mình, mơ mơ hồ hồ, không nhớ rõ.

Lý Xuất Vân ảo não hít một hơi.

Nhìn thấy tờ giấy dán trên tủ lạnh, Lý Xuất Vân cười thầm, người yêu quả nhiên rất hiểu mình.

Nghĩ tới đây, cuối tuần này Từ Táp không có trận đấu, anh ấy hẹn mình cùng ra ngoài ăn cơm.

Nhìn đồng hồ, Lý Xuất Vân đem bánh mì cùng sữa mới lấy từ tủ lạnh ra bỏ trở vào.

Trách không được Từ Táp không có làm bữa sáng, anh ấy nhất định là biết mình sẽ ngủ thẳng tới giữa trưa, trực tiếp mang mình đi ăn cơm trưa.

Mặc áo sơ mi T, mang giày chơi bóng vào, Lý Xuất Vân xuất môn đi tới nơi hẹn.

Sân huấn luyện của đội Minh Châu Hương Đảo, ở giữa lưng chừng núi phụ cận đường Trữ Tĩnh.

Chờ Lý Xuất Vân tới sân huấn luyện, thời gian vừa đúng.

Từ Táp đã xong huấn luyện xong, đang đợi cậu.

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Từ Táp, Lý Xuất Vân đột nhiên cảm thấy rất ngượng.

Lúc mang Lý Xuất Vân tới nhà ăn của sân huấn luyện, Từ Táp nhỏ giọng hỏi cậu: “Em đánh răng chưa?”

“Em cũng không phải vừa mới rời giường!” Lý Xuất Vân nhỏ giọng mắng.

“Mắt em còn chưa mở nổi nữa kìa.”

Lý Xuất Vân từ dưới cặp kính mắt to màu đen tròng to mắt nhìn Từ Táp.”Ai nói?”

“Anh.”

Ngồi ở gần cửa sổ, Lý Xuất Vân xem menu.”Anh muốn mời em ăn cái gì?”

“Em muốn ăn đồ ăn của Trung Quốc hay đồ ăn của Tây?”

“Đồ ăn Trung Quốc.”

Trong thời gian chờ mang thức ăn lên, Lý Xuất Vân chống mặt, từ cửa sổ lâu một nhìn cảnh sắc ngoài rừng.

Đâu đâu cũng thấy xanh ngắt một màu, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Người yêu là ngôi sao cầu thủ nổi tiếng, không thể cùng cậu đi dạo phố hay là công khai quan hệ, hai người chỉ hẹn nhau ăn ở nhà ăn đội bóng.

Nhà ăn đội bóng trừ người của đội bóng ra, không cho phép người ngoài tùy ý vào, có thể cam đoan không bị quấy rầy hoặc ***.

Tới đây đã nhiều lần, nhóm nhân viên công tác đã nhận thức Lý Xuất Vân, vừa thấy cậu sẽ chủ động nói cho cậu biết Từ Táp đang ở bên sân huấn luyện nào.

Khi đồ ăn mang lên, Lý Xuất Vân lập tức bắt đầu ăn.

“Ngon không?”

“Ừ, món ăn này thật không tệ.”

“Đồ ăn mới, muốn cho em cũng nếm thử một chút.”

Nghe Từ Táp nói như vậy, Lý Xuất Vân cười nói: “Kỳ thật, anh làm đồ ăn cũng ngon.”

Lý Xuất Vân là một tên ngốc toàn diện về việc nhà, sau khi ở cùng Từ Táp, vẫn là hần chiếu cổ cậu, Từ Táp thật giỏi về việc nấu ăn.

Có đôi khi, Lý Xuất Vân cảm thấy, mình cũng không phải đơn thuần là vì ăn, ngồi một chỗ cùng Từ Táp, ăn cơm hần lăm, ca ngợi hần, nhìn nụ cười như ánh mặt trời của hần, cảm giác gia đình ấm áp, khiến Lý Xuất Vân càng coi trọng.

Ghét nhất lúc Từ Táp xuất ngoại thi đấu, không hy vọng anh ấy sẽ rời khỏi mình.

“Nấu ăn cũng không dễ học.” Từ Táp suy tư nói.

“Anh làm cái gì em cũng thích ăn.” Lý Xuất Vân vừa thấy biểu tình Từ Táp, lập tức nói.

Phát hiện Từ Táp cười càng rõ, Lý Xuất Vân ngượng ngùng, đem mặt vùi vào bát cơm.

“Buổi chiều có huấn luyện không?” Ăn cơm xong, Lý Xuất Vân hỏi.

Từ Táp giơ cánh tay lên khoát lên đầu vai Lý Xuất Vân.”Không có, chúng ta cùng nhau về nhà đi.”

Sau khi dạo một vòng ở TP. Hương Đảo, hai người lại nhớ tới đường Trữ Tĩnh.

Khi xe chạy ngang qua một sân vận động nhỏ, Lý Xuất Vân nhìn thấy trên sân bóng nhỏ có một đám người đang đá banh.

Lý Xuất Vân vốn đối với bóng đá không có bất cứ hứng thú gì, nhưng sau khi yêu Từ Táp, càng ngày càng để ý đến môn vận động này.

“Người kia đá không tồi.” Lý Xuất Vân nói với Từ Táp.

Chạy xe chậm lại, Từ Táp cũng hướng trong sân vận động nhìn lại.

Hai nhóm người đang thi đấu, trong đó có một người có vóc dáng cao chân pháp thật sự rất tốt.

Luôn lách, giữ, truyền, đá, rất có hương vị chuyên nghiệp.

“Hắn có thể đã từng học qua.” Từ Táp căn cứ vào kinh nghiệm của mình phán đoán.

“Rất suât.”

Nghe Lý Xuất Vân nói như vậy, Từ Táp cũng bắt đầu chú ý.

Đó là một nam sinh cao vóc dáng, một đầu tóc đen phiêu dật, dung mạo anh tuấn, cả người mang theo một loại hương vị hoang dã.

“Àn, rất suât.”

“Đứa ngồi xem bóng bên kia càng suât hơn.” Lý Xuất Vân đưa tay chỉ.

Lúc này Từ Táp mới chú ý tới, bên sân bóng còn có một nam sinh đang ngồi.

Thanh niên áo trắng thoạt nhìn giống như là sinh viên, hần ngồi gần nhất, dung mạo nhìn thấy rất rõ ràng, trên người mang theo vài phần vẻ đẹp cổ điển, nho nhã ôn văn.

Từ Táp không có quá để ý đến người, hần chỉ chú ý trận đấu.

“A, thật đẹp!” Sút vào, Từ Táp kêu lên, cơ hồ muốn vỗ tay.

Đem bóng đá vào khung thành, chính là nam sinh hoang dã kia.

“Đá rất chính xác.”

Ngay tại thời điểm xe dần đi xa, Lý Xuất Vân quay đầu lại xem, phát hiện nam sinh vừa mới ăn điểm đã xuống sân, đi tới chỗ nam sinh áo trắng đang ngồi, vươn tay kéo hần lên.

Cảm giác được giữa hai người kia, tựa hồ tồn tại dòng điện lưu nào đó thấy không rõ, Lý Xuất Vân nhin không được xoay cổ nhìn.

“Tiểu hùng miêu, em đang nhìn cái gì?” Từ Táp hỏi.

“Không, không có gì.”

Lý Xuất Vân quay đầu trở lại, yên lặng mỉm cười một chút, sau đó tựa vào đầu vai Từ Táp.

– hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-tru-tinh-lo-he-liet-phong-can-h-ngoai-cua-so>